

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

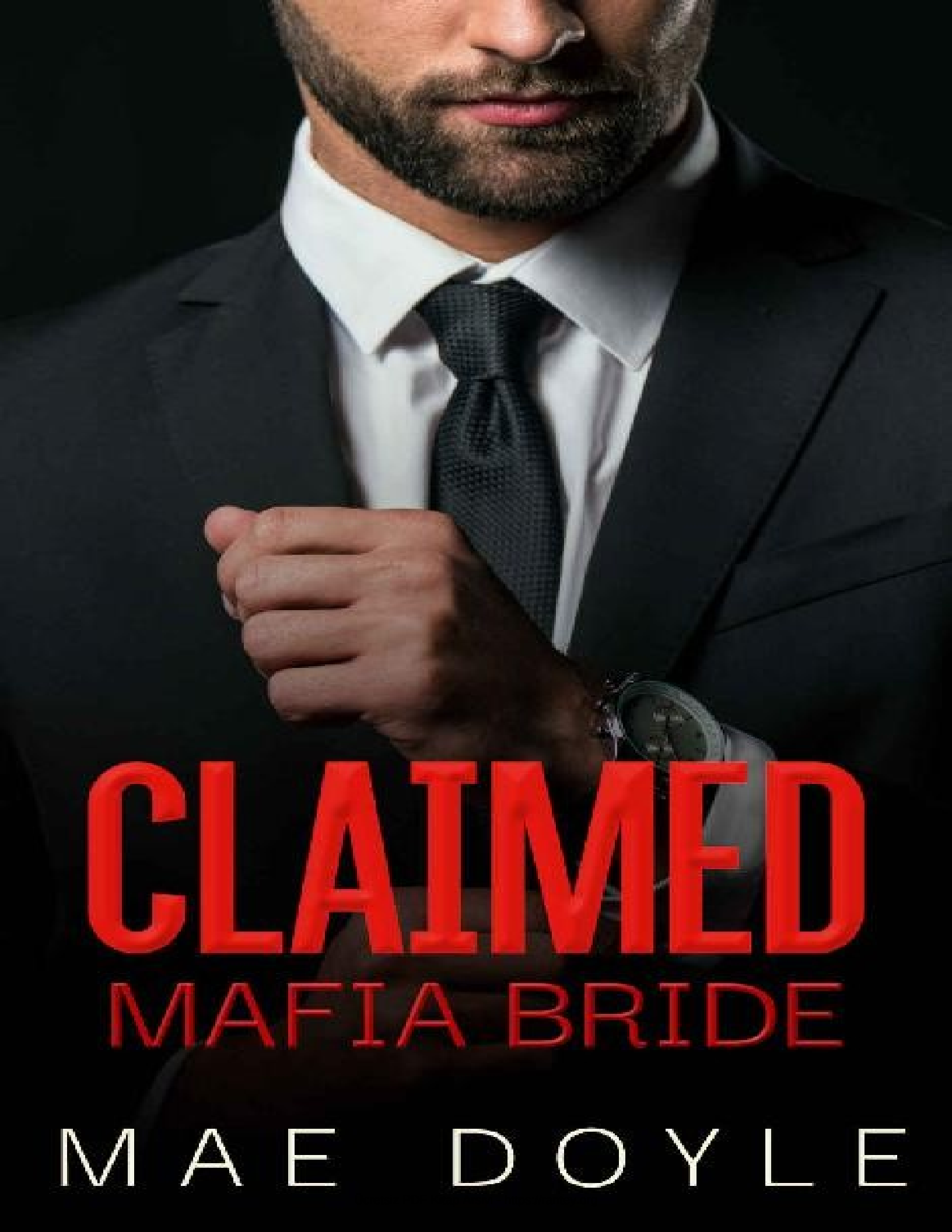
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLAIMED

MAFIA BRIDE

MAE DOYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MAFYA GELİNİ OLDUĞUNU İDDİA ETTİ

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

MAE DOYLE

İÇİNDEKİLER

1. Jane
2. Trevor
3. Jane
4. Trevor
5. Jane
6. Trevor
7. Jane
8. Trevor
9. Jane
10. Trevor
11. Jane
12. Trevor
13. Jane
14. Trevor
15. Jane
16. Trevor
17. Jane
18. Trevor
19. Jane
20. Trevor
21. Trevor
22. Jane
23. Trevor
24. Jane
25. Trevor
26. Jane
27. Trevor
28. Jane
29. Jane
30. Trevor
31. Jane

Bu bir sanat/kurgu eseridir. İsimler, yerler, işletmeler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın kapak resminde görünen kişiler modeldir ve bu hikayenin içeriğiyle herhangi bir bağlantıları yoktur.

Bu eserde tasvir edilen tüm karakterler birbiriyle ilgisi olmayan yetişkinlerdir. Bu yazar, bu materyalin kullanımı/yanlış kullanımı konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez.

© 2021 Mae Doyle

JANE

I Benim için viskinin kokusu.

Hoşuma gitmemesi gerektiğini, midemi gerektiğini biliyorum.

Ama bara girer girmez rahatladığımı hissediyorum. Bu aptalca ve bunu biliyorum. Bir barda asla iyi bir şey olmaz.

Bir barda uzun süreli çıkacağınız biriyle tanışmazsınız. Hayatınızın aşkıyla kesinlikle burada tanışmazsınız.

O bara adınızı atar atmaz aniden dünyanın en iyi tehlikesi haline gelmeyeceksiniz. İnanın bana biliyorum. *Pour Some Sugar on Me*'de o kadar çok salladım ki şimdiye kadar Rockette olarak bir iş teklifi almış olmalıydım ama bu olmadı. Hâlâ sadece Jane'im, hâlâ bir avukat asistanı olarak uzun saatler çalışıp iki yakamı bir araya getirmeye çalışıyorum ve kaç kadeh viski içersem içeyim, bu asla değişmeyecek.

Yine de, orada oturan erkekleri görmezden gelerek bara doğru yürüyorum ve barmene el sallıyorum. Komşum Chrissy bana göz kırpmıyor ve bir duble ev viskisi doldurup bir gümbürtüyle önüme koyuyor.

"Bu gece hesap ister misin?" Sesi, içtiği sigaralar yüzünden çakıllı ve vardiyasının daha bir iki saat önce başladığını düşünmeme rağmen şimdiden bitkin görünüyor. Her yönden bitkin görünüyor, sanki kasıklarıyla merdivenleri çıkmak bile onu erken bir mezara sokmaya yetecekmiş gibi.

"Hesap yok," diyorum başımı sallayarak. Bu ayki kredi kartı faturam neredeyse kalp krizi geçirmeme yetecek kadardı ve o paniği yakın zamanda tekrar yaşamak istemiyorum. "Sadece bir tane ve nakit param var." Cebimden iki tane beşlik çıkarıp barın öbür ucundaki

Ona. Fazla para ödüyorum ama Chrissy'nin kızı artık normal mama içemediği için küçük çocuğuna tamamen organik soya maması almak zorunda olduğunu biliyorum.

Yani, evet, ben bu değişikliği kullanabilirim, ama o daha çok kullanabilir.

"Sen bir cevhersin," diyerek teşekkür ediyor ve paraları cebine atıyor. "İstedğin kadar takılmakta özgürsün. Taze kraker koymak üzereyim, biraz daha beklerseniz akşam yemeği yiyebilirsiniz."

"Teşekkürler," diyorum ama o çoktan başkasına yardım etmek için arkasını dönmüştü. Arkamı dönüp içkimden bir yudum alıyorum ve barı inceliyorum. Her gece aynı müşteri kitlesi burada. Uzun saatler boyunca insanları paralarından mahrum bıraktıktan sonra rahatlamak isteyen bankacılar, evlenmek üzere olan ve yeniden evlenmenin eşğinde olan adamlar ve hatta içki içecek yaşta değilmiş gibi görünen birkaç üniversite öğrencisi.

Konuşmaya degecek kimse yok. Cuma akşamları buraya neden geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece babamın eskiden burayı sevdiğini biliyorum. Öldüğünde buraya, Frank's Pub'a gelmek ona en çok yaklaşılabileceğim anmış gibi hissettim. Bir başparmak gibi göze battığımı bilmeme aldırma.

Onu öldüren piçlerden birinin şu anda burada bira içip beni izliyor olabileceğini aklımdan bile geçirme.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor ve arkamı dönüp viskimin kalanını çarparak içtikten sonra bardağı barın üzerine bırakıyorum. Chrissy bahsettiğinde krakerler kulağa çok hoş geliyordu ama şu anda sadece evime dönmek istiyorum. Buraya gelmenin beni babama daha bağlı hissettireceğini düşünmek aptalca.

Taburemden atlayıp kapıya doğru koşmak üzereydim ki biri bana hiç bakmadan yanıma oturdu. Bu başlı başına yeterince garip, çünkü buradaki çoğu insan benden vebadan kaçır gibi kaçıyor ve benimle konuşanlar her zaman önce oturup oturamayacaklarını soruyorlar.

Ona bakarken midemde sıcak bir şeyin kıvrıldığını hissediyorum. Çenesi bir bıçak sırtı kadar keskin, gözleri karanlık ve dolgun dudakları aslında biraz gülümsemek için kıvrılmış. Bir an için onun bir serap olduğundan emin oluyorum ve hiçliğin ortasında yapışkan vinil bir taburede oturan bu Tanrı'yı fark eden başka biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

Chrissy fark etti. Sanki bana onun orada olduğunu söylemeye çalışıyormuş gibi gözlerini tekrar yüzüme çevirmeden önce ona bakmasından anlayabiliyorum.

Endişelenme, onu görüyorum.

Onu görmesem bile hissettiğime yemin edebilirim. Ondan yayılan bir şey var. Vücut ısısı, elbette, ama bundan daha fazlası. Tehlikeli hissettiriyor, yakınında olmamam gereken kafesteki bir hayvan gibi, ama bu bana taburemden atlayıp kaçmam için tam olarak ilham vermiyor.

Sonunda dönüyor, gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Yüzümden göğsüme doğru bir bakış attıktan sonra bakışlarını vücudumun geri kalanında ürpermekten kendimi alamıyorum. Ne yaptığımın farkına bile varmadan kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve orada oluşan zonklamayı durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Trevor," diyor sonunda, başını sallayarak. "Ya sen?" "Jane."

İsmimi ciyak ciyak söylüyorum, sesim tüm dünya için Daha önce hiç bir erkekle konuşmamıştım. Bu çok aptalca. Elbette, çok yakışıklı ve kesinlikle benim ligimin çok üstünde. Muhtemelen benden on yaş da büyüktür. En azından.

Şakaklarının etrafında biraz gri var ama kötü görünmüyor. Aksine, onu daha da seksi gösteriyor ve içimin daha da ısındığını hissediyorum.

"Jane." Adımı söyleyiş şekli bile vücudumda bir heyecan yaratıyor. İsmimi hiç sevmemiştım, çok sıkıcı, çok sıradan, bir duvar çiçeği olmam için çok fazla tasarlanmış olduğunu düşünmüştüm, ama o söylediğinde ismim kulağa farklı geliyor. Kulağa gizemli geliyor, ki bu aptalca ama aynı zamanda seksi, çekici ve lezzetli.

Elini kaldırıp iki parmağını havaya kaldırmasını izliyorum. Bir anda, sanki beklediği bir işaretmiş gibi, Chrissy iki viski getiriyor ve önümüze koyuyor. Trevor birini alıp bana uzatıyor. Bardağı ondan alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Kendine gel, Jane. O bir erkek. Sadece bir erkek.

Bunu düşünürken bile biliyorum. Trevor sadece bir erkek değil. Muhteşem, güçlü ve karanlık, obsidyenden oyulmuş gibi görünüyor. Birdenbire dokunmak istediğim çenesindeki kirli sakaldan, pantolonunun kemerine sıkıştırılmış silahına kadar her şeyi tehlike saçıyor.

Bekle. Ne?

"Silahın var," diyorum üç yaşındaki bir çocuğun nezaketiyle. Bardağım dudaklarıma değiyor ama ona bakıp cevap vermesini beklerken bir yudum bile almıyorum.

Bir an için konuşmuyor, sonra vücudumda dolaşan ve beni jöle gibi hissettiren yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. Şu anda istesem de kalkıp ondan uzaklaşamam. Hayatımdaki diğer her şeyin tam tersi, karanlık ve den- gerous ve onu tanımak istediğim gerçeğine yardım edemem.

Kafamın arkasında, bu adamı tanıma fikrini düşünmekle bile büyük bir hata yaptığımı söyleyen küçük bir ses var, ama ona nazikçe çenesini kapamasını ve dikkatimi tekrar ona vermesini söylüyorum. Viskisinden bir yudum alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözleri tehlikeli ama başka tarafa bakmıyorum. Bakamıyorum. Onu hayatımda daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum, bunun aptalca olduğunu bilsem bile.

"Ben her zaman silahımı taşıyım. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.
o."

"Kendini korumak için mi yoksa başkasına zarar vermek için mi?"

Ağzım-

Bu sözlerden sonra rahatça kurulandım ve cevap vermesini beklerken bir yudum aldım.

"İkisi de."

"Kimden korunmaya ihtiyacın var?" Bu çok aptalca. Bu tür sorular sormak sizi öldürür. Çok sık olmaz ama herkes gazetelerde yanlış sorular sorup kendini bir çukurda bulanlarla ilgili haberleri okumuştur. Trevor'ın kim olduğunu ya da kiminle ilişkisi olduğunu bilmesem de çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum.

Sorum onun sırtmasına neden oluyor ve bardağını boşaltıp bardağın üzerine koyduktan sonra uzanıp boştaki elimi tutuyor. Bana dokunduğunda ikimizin de içinden geçen bir şok var ama bunu hissediyorsa bile belli etmiyor. Bunun yerine parmaklarımızı birleştiriyor ve beni taburemden çekerek bardan uzaklaştırıyor.

Diğer parmaklarımla bardağımı sıkıca kavıyorum, tutmaya konsantre olmazsam düşüreceğimden korkuyorum. Ona nereye gittiğimizi sormama gerek yok. Beni bardan uzaklaştırma şeklinden belli ama ön kapılara değil. Kadife bir iple korunan bir yan kapı ve göğüs kaslarının arasında bir wa- termelon ezecek kadar iri bir adam var.

Hayatım boyunca bu kapıdan geçebileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de Trevor gibi biri tarafından yönetilirken. Kadife ipi hareket ettiren ve geçmemize izin veren korumanın önünde duraklıyor. Gözlerinin üzerime dikildiğini hissediyorum ama sanki burada değilmişim gibi uzaklaşıyorlar.

Özel oda birkaç mobilya, küçük bir bar ve arkasındaki barmen dışında boş. Bu adam yaşlı görünüyor, bir büyükbaba gibi ve içeri girdiğimizde ayağa kalkıyor, gözleri Trevor'a kilitlenmiş. Barın üzerinde, odadaki tek ışık kaynağı olan üç asılı ışık var. Mobilyaların ve mekanın geri kalanının üzerine yumuşak bir parlaklık yayıyorlar ve bir an durup gözlerimin alışmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bay Bonanno, efendim," diyor barmen, barın altından bir şey çıkarmak için eğilmiş bile. "Bu gece her zamankinden mi?"

Trevor -Bay Bonanno- geri dönüp bana bakıyor, bakışları övgü dolu ve başını sallıyor. "Sadece biraz yalnız kalalım Freddie. Jane ve ben rahatsız edilmek istemiyoruz."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama sonra haklı olduğunu fark ettim. Bu aptalca ve pervasızca. Tehlikeli. Benim aksime. Aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tek bildiğim rahatsız edilmek istemediğim. Trevor'la bu özel odada olmak istiyorum, her ne kadar korkunç bir fikir olsa da.

Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir karanlık var ve bana bakışına karşılık olarak mide kaslarım sıkışıyor. Korkunç bir hata yapıyorum ama bu kendimi durdurabileceğim anlamına gelmiyor. Kafamın içinde bu odadan kaçmamı, Freddie'ye beni de yanında götürmesi için yalvarmamı söyleyen bir ses olsa da Trevor bana bakarken çenemi kapalı tutuyorum.

Hayatım uzun zamandır darmadağınktı ve bir süre önce dibe vurduğumu sanıyordum ama belli ki yanılmışım. bu kadar. Babamın en sevdiği barın özel arka odasındaki *bu* -her ne olursa olsun- gidebileceğim en dip nokta ve bundan kaçmalıyım ama bunun yerine bunu kucaklayıp yoluma devam edeceğim.

TREVOR

JAne mükemmel. Elimi uzatıp yüzündeki saçları hafifçe geriye doğru tarıyorum. Parmağımı yanağında gezdirdiğimde sanki dokunuşumun sıcaklığına dayanamıyormuş gibi biraz irkiliyor ama geri çekilmiyor.

Bu bana ona gerçekten bakmam için bir an veriyor. Bu özel odanın boktan ışığında bile, onun ne kadar mükemmel olduğunu görebiliyorum.

Yanağına dokunduğumda dudakları hafifçe aralandı ve gözleri benimkilerle buluştu. Barda ona baktım, onu gördüğüm andan itibaren gecemin geri kalanında biraz dikkat dağıtmak için ihtiyacım olan şeyin o olduğunu biliyordum. Hepsi bu. *Dikkat dağıtıcı bir şey.*

Bonanno olmanın ne anlama geldiği gerçeğine geri dönmeden önce biraz eğlenice.

"Söyle bana Jane," diyorum kulağının yumuşak kabuğunu hafifçe okşayarak, "seni bu bara getiren nedir?"

Sertçe yutkunuyor ve tekrar cevap vermeden önce boğazının hareketini izliyorum. Sanki odada yeterince hava yokmuş gibi nefesini topluyor. Ona bu kadar yakın olduğum için ben de hissediyorum. Hayatımda hiç onu istediğim gibi birini istememiştim. Bu yüzden onu buraya geri getirdim. Bu yüzden o kapıdan çıkmadan önce benim olduğundan emin olacağım.

"Babam bu barı çok severdi," diyor bana bakarak. Gözleri kapalıydı ve sesinde yoğun bir özlem vardı. Yanıt olarak başparmağımı dudaklarına sürüyorum ve dudaklarını benim için ayırıyor, ağzının çizgisini hafifçe izlememe izin veriyor.

"Peki ya sen? Bu barı seviyor musun?"

Küçük bir baş sallama, o kadar küçük ki neredeyse kaçırıyorum, sonra elimi hareket ettirmeme neden olma ihtimaline karşı başını çok fazla hareket ettirmek istemediğini fark ediyorum. Onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini bilmek vücuduma heyecan veriyor ve onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarım hafifçe başparmağımın yerini alıyor.

Bir an cevap vermiyor, sonra beni tekrar öpüyor ve boştaki elini saçlarımın arasından geçirmek için uzanıyor. Hâlâ viski bardağını onu benden koruyacak bir kalkan gibi tutuyor, ben de bardağı ondan alıp yanımdaki masaya koyuyorum.

Aramızda hiçbir şey olmadan Jane'i tek istiyorum.

"Ne istiyorsun Jane?" Onu tekrar öpüyorum, dilim ağzının içinde geziniyor. Benden uzaklaşmaya çalışabilir ama ben buna izin vermeyeceğim ve onun da bunu gerçekten istemediğini biliyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da buna ihtiyacı var. Cevap vermesini beklerken, boynunun kıvrımını öpüyorum.

Harika kokuyor ve sikimin kotumun içinde kalınlaştığını hissediyorum. Onu şimdi alabilir, eğebilir ve beni kabzasına kadar almasını sağlayabilirdim, ama onda beni duraklatan bir şey var.

O üzgün, bu çok açık. Jane'de harika göğüslerden ve sikimin etrafına sarılmış cennet gibi görünen bir ağızdan daha fazlası var. Adımı haykırana kadar onu becereceğim, ama önce onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Jane'le ilgili, çekip çıkarabileceğim ve tadını çıkarabileceğim bir anım olsun istiyorum. Normalde kimseyle paylaşmayacağı bazı kişisel bilgiler.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyor ve ellerini kollarımda gezdiriyor. "İyi hissetmek istiyorum."

Tek ihtiyacım olan bu. Onu gerçekten tanımam için yeterli değil ama bu önemli değil. Eğer onun hissettiklerini beğenirsem, sabah bunun için daha fazla zamanım olacak. Şu anda onun içinde olmalıyım. Onu belinden tutarak döndürüyorum ve öne doğru itiyorum, böylece kendini kanepede yakalamak zorunda kalıyor.

Bu pozisyon onun her yerine dokunmama izin veriyor ve ben de ellerimi yanlarında gezdirdikten sonra tişörtünün altından geçirip göğüslerini hafifçe sıkıyorum. Çok lezzetli, kıvrımları ve yumuşak hatları var ama hiç beklemediğim bir gücü de var. İnleyerek kıcını avuçluyorum, sonra onu çeviriyorum, ağzım onunkine çarpıyor.

Bu sefer hazır. O da beni eskisinden daha sert öpüyor, ben onun tadına bakarken dili benimkiyle dans ediyor. Küçük bir inilti çıkardığında uzanıp saçlarını elime doluyorum ve geri çekiyorum.

boynunu ısırabiliyorum. Sürdüğü parfüm her neyse beni tahrik ediyor ve kot pantolonumdan fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Seni istiyorum," diye inliyor, elleri gömleğimi çekiştiriyor. Çekip çıkarıyor ve ben de silahımı çıkarıp masanın üzerine, viskisinin yanına koyuyorum. Bir an sonra önümde diz çökmüş, pantolonumun düğmelerini açmak için uğraşıyor. Fermuarını açtığında, aletimin üzerindeki baskı gevşerken yeniden inliyorum ve o da bir nefes veriyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, sikimi tutup kot pantolonumu aşağı itmeden önce. Ona baktığımda, gözleri kalın şaftıma kilitlenmişti ve öne doğru eğilerek beni yavaşça ağzına aldı.

Sonra ne yapacağımı bilemiyorum. Yavaş gitmek ve nazik olmak istediği çok açık, ama başının arkasından tutup onu aşağı itiyorum ve beni daha fazla içine almaya zorluyorum. Ağzı o kadar sıcak ki, dilini başımın üzerinde gezdirip sonra şaftıma doğru sürüklerken içine doğru itiyorum.

"Oh, lanet olsun." Ağzının içine doğru itip boğazının derinliklerine inerken kelimeler ağzımdan dökülüyor. Jane kıvranmıyor ya da benimle savaşmıyor, sadece ona vermem gereken her şeyi alıyor.

Omuriliğimin dibinde boşalacağımı söyleyen o tanıdık karıncalanmayı hissedebiliyorum, ama boşalacağım zaman onun güzel küçük amının derinliklerinde olmak istiyorum. Onu saçlarından çekip ayağa kaldırdığımda nefesi kesiliyor. Ağzı ıslak, gözleri kocaman ve elleri hemen göğsümü kavramak için uzanıyor.

"Soyun," diyorum homurdanarak. Aletim zonkluyor ve emrettiğim şeyi yapmasını izlerken kendimi hafifçe okşuyorum. gözlerini benden hiç ayırmıyor, ama bir anda kıyafetleri yerde ve çıplak bir şekilde önümde duruyor.

Hay sikeyim. Daha önce hiç bir kadını özel odaya getirmemiştim ve şimdi buradayken düşüntek şey o olacak.

"Kanepe."

Jane tartışmıyor. Bir yanımda tamamen karşı koymasını ya da bana cehenneme gitmemi söylemesini bekliyor, ama o kanepeye çöküyor, gözlerini benden ayırmaya korkuyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. İlk defa, keşke burada daha iyi bir ışık olsaydı da onu görebilseydim diyorum. Adımı haykırmasını sağlayacağım ve altımda kıvranıırken o korkunç yüzünü görmek istiyorum.

Bacaklarının arasına girdiğimde kalçalarını bana doğru itiyor. Birini tutarak kanepenin içine doğru itiyorum, sonra parmaklarımı meme uçlarının etrafında hafifçe gezdiriyorum. Hemen çakıllaşıyorlar ve nefesi kesiliyor. "İnanılmazsın, biliyor musun?" Onu tekrar öpmeden önce soruyorum.

Sikim onun içinde olmak için zonkluyor ve her seferinde biraz giriyorum, zamanımı alıyorum, böylece onun her yerini hissedebiliyorum. Duvarları o kadar sıkı ki, ben içine girdikçe amcığı zonklamaya başlıyor, ağzına doğru hafifçe inliyorum. Beni ısırtıyor, dişleri dudaklarımda keskinleşiyor ve onu sertçe öpüyorum, onu yutuyorum.

Jane beni tutuyor, tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve ben de olabildiğince derine inerek ona çarpıyorum. Ben ileri atıldıkça haykırıyor ve sırtını kavislendiriyor, hareketlerim şimdiden başımı döndürüyor. Herhangi bir kızla bütün gece devam edebilirdim ama Jane farklıydı.

Tek kelime bile etmedi ve ben onu açıp tadına bakmak istiyorum. Kim olduğunu öğrenmek ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyorum. Çılgınca ama onu sikmekten fazlasını yapmak istiyorum.

Sonra görüşürüz.

Çünkü şu anda, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem amcığın içinde, tek yapmak istediğim içine boşalmak ve onu sahiplenmek. Başparmağımı klitorisine doğru yuvarlıyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor, ağzı açık kalıyor.

"Bunun seni iyi hissettireceğine dair bir his vardı içimde," diyorum çenesini öperek. Yanıt olarak inliyor ve klitorisinin etrafında tekrar dönüyorum, horozum ona girip çıkarken cennet gibi hissettireceğini bildiğim tembel hareketler. "İyi hissediyorsun Jane, bu yüzden iyi hissetmeyi hak ediyorsun."

Bu onun tepki vermesine neden oluyor ve beni ters çevirmeye çalışıyor ama ben onu kanepeye sıkıştırıyorum. "Lütfen," diyor, "üstte olmak istiyorum."

"Hiç şansın yok, bebeğim." Onu susturmak için öperken, omurgamın dibindeki karıncalanmayı hissederek daha sert bir şekilde içine giriyorum. "Üstte olmak istiyorsan o zaman bu yarın gece için."

İnliyor, başını yastığa yaslıyor. Ben onu becerirken içinde ne kadar mücadele varsa gitti, vücudu dokunuşum altında titriyor. Sadece birkaç vuruş daha, klitorisine birkaç sürtünme daha ve benim tatlı Jane'im parçalanacak.

"Trevor," diye soluk soluğa bağırtıyor, başı hâlâ geriye eğik. Cevap olarak dişlerimi boynunun yan tarafına geçirip ısırtıyorum ve onu daha sonra benim olarak işaretliyorum. Onu kalabalıktan seçemeyeceğimden değil, ama bu şekilde diğer insanlar onun bana ait olduğunu bilecek.

Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor ve beni sağmaya başladığını hissediyorum. Rahatlayarak, kendimi vücudumu yırtan zevke bırakıyorum, sonunda adımı haykırırken kendimi ona bırakıyorum.

Bu özel odanın duvarlarının dışında diğer insanlar içiyor ve dans ediyor. Müziğin donuk ritmini buradan duyabiliyorum ama şu anda konsantre olabildiğim tek şey orgazmdan inerken amının sikimin etrafında nasıl sıkılaştığı.

"Sen, Jane, benimsin," diyorum ona, yüzüne bir öpücük bırakarak. Kıpırdanması biraz zaman alıyor ama kıpırdandığında gözleri bana kilitleniyor. Korkmuş görünüyor, ama bu ifade tam olarak algılanamadan yüzünde kayboluyor. "Seni işaretledim. Sen benimsin."

JANE

I Dört yıl sonra ilk kez eve dönüyor olmak garip bir his. Babam öldükten sonra orası benim evim sayılmazdı ama orada bir işim vardı. Birkaç arkadaş. Sevdiğim harika bir bar

viski içmek istediğimde gidebileceğim bir yer.

Frank's Pub'ı düşünmek bile beni biraz ürpertiyor ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Oradaki son gecemden sonra, bir adamın siki içimdeyken sırt üstü yattığımda, bir daha asla geri dönmedim. Oradan çıktım -ağrım vardı, dikkatinizi çekerim- ve bir daha asla geri dönmedim.

Aslında, yürümeye devam ettim. Sadece barın değil, birkaç hafta sonra tüm kasabanın çıkışını buldum ve severek büyüdüğüm her şeyi geride bırakarak sokağa çıktım. Şimdi eve gidiyorum.

Ama istediğim için değil. Yardıma ihtiyacım var ve bekar bir anne olarak kendi başınıza kaldığınızda bu yardımı almak gerçekten çok zor. Elbette, her iki siyasi parti de bekar annelerin kendi ayakları üzerinde durmalarına yardımcı olacak programları desteklediklerini söylemeyi seviyor, ancak bu programlar hızla doluyor. Eminim ki bazı insanlar için çok iyi şeyler yapıyorlar, ancak ben çatlaklar arasında kalan insanlardan biriyim.

Ve annem arayıp bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde? Gitmek için mükemmel bir zamandı. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Sırt çantamı omzumda daha yükseğe kaldırarak önümdeki eve bakıyorum. Kimseye itiraf etmek istemesem de burada olmamın asıl nedeni bu. Yeni bir şehir denemeyi düşündüm -herhangi bir şehir- ama annem bana hasta olduğunu itiraf ettiğinde, eve gelmekten başka seçeneğim olmadığını anladım.

O Şimdi içeride, onu yiyip bitiren ve kendi başına yaŐamasını zorlaştıran her neyse ondan hasta ve ben burada evin dışındaki kaldırımdayım, Uber çoktan gitmiş, tüm hayatım sırtımda ya da elimi tutuyor.

Evet, annem büyükanne olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor, utandığımdan ya da insanların küçük kızımı tanımasını istemediğimden değil, babası öğrenirse başına geleceklerden korktuğum için. Sahiplenici biri. Karanlık biri. Ve mafyanın içinde.

"İçeri giriyor muyuz?" Annie, yanlış hatırlamıyorsam babasınıninkilerle aynı olan koyu renk gözleriyle bana bakıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

Kimi kandırıyorum ben? EĞer doğru hatırlıyorsam? Yatağa her girdiğimde o karanlık gözleri görüyorum. Nasıl göründüklerini unutmamın imkanı yok.

"Hadi gidip bykannemle tanışalım," diyorum ona, küçük elini sıkarak. İlk izlenimler önemlidir, bu yüzden ona küçük kırmızı beyaz bir elbise ve ona biraz büyük gelen sevimli ayakkabılar giydirdim. Bu da ikimizin eve kadar yavaŐa yürümemiz gerektiği anlamına geliyor, bu da annemin geldiğimizi görüp kapıyı açarak selamlamak için bolca zamanı olduğu anlamına geliyor.

"Jane!" Sesi yüksek ve güçlü, ölüm döŐeĐindeki birinin sesine hiç benzemiyor ve bakışları yüzümden yanımdaki küçük kıza kayarken gözlerimi ona dikeyorum. "Peki bu kim?"

"Annie." Kızım hiç olmadığı kadar utangalaŐtı ve başını eğmeden önce bir taşı tekmeledi.

"Kibar ol," diye fısıldıyorum, elini fazladan sıkıyorum. "Ayaklarına bakma."

"zr dilerim," diye fısıldıyor, o kadar yüksek bir sesle ki eminim tüm komŐular kapalı n kapılarından onu duymuŐtur.

"Annie." Annem merdivenlerden iniyor ve kaldırımda önümüzde duruyor. "Annie, seninle tanışmak çok güzel." Kızıma kocaman bir gülümseme veriyor, sonra bana bakıyor. "Jane."

Ben daha onu kendine çekip sarılıyor, göğsüne öyle bir bastırıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Orada durup bana sarılmasına izin vermekten başka bir Şey yapmam mümkün değil ve o bunu yaparken ben de onun tanıdık kokularını içime çekiyorum.

Tarçın ve vanilya, çünkü annem yemek yapmayı çok sever. Baharatlı bir Şeyler, mesela babam hastayken içtiği ama ölür lmez bıraktığı karanfilli sigarayı tekrar içmeye başladı.

"Merhaba anne," diyorum ve sonunda gitmeme izin veriyor. "Gerçekten hasta olduğumu sanıyordum ama iyi görünüyorsun."

"Ben hastayım." Geri adım atarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Senin için endişelenmekten ölesiye hastayım. Öldüğümü düşünmeseydin seni nasıl eve getirebilirdim ki?"

Midem bulanıyor ve çenem açılıyor. "Sen ölmüyor musun?"

"Hepimiz ölüyoruz hayatım," diyor ve Annie'ye bakıyor, Annemi daha önce hiç yaşlı bir kadın görmemiş gibi izliyor. "Sen hariç, fıstığım," diyor kızımın burnuna vurarak. "Çok yaşıyorsun ve kurabiye çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bu kaşlarımın başımın tepesine fırlamasına neden oldu. "Saat sabahın dokuzu anne. Ne zamandan beri çocukların sabahın bu saatinde kurabiye yemesine izin veriyorsun?"

"Büyükanne olduğumdan beri sanırım." Gözlerimde bir gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Rahatsız edici bir durum ama gözümü ondan kaçırmaya korkuyorum. "Bunun ne olduğunu varsaydıgımdan beri. Haksız mıyım?"

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor ama düşmelerine izin vermiyorum. "Evet anne," diyorum, sesim boğuk ve kalın. "Annie senin torunun."

Annie parmaklarını anneme doğru oynatarak, "Merhaba büyükanne," diyor. "Oh, bu kesinlikle olmaz." yüzünde karanlık bir ifade beliriyor.

ve kalbimin ayaklarıma kadar battığını hissettim. Bunu biliyordum. Bu yüzden koşuyordum. Yani, kısmen.

Annie'yi mafyadan ve babasından uzak tutmak için koştum ve annemin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek zorunda kalmamak için koştum. En iyi ihtimalle zor bir kadındır ve testteki o ikinci pembe çizgiyi görür görmez yola çıkmam gerektiğini anladım. Onunla ya da Trevor'ın bana ne kadar büyük bir hata yaptığını söylemesiyle ya da daha da kötüsü ilgilenmem gerektiğini söylemesiyle başa çıkamazdım.

Trevor'ın bebeğini doğurmak için büyük bir istek duymuyordum çünkü bebek onundu ama daha ilk tekmeyi hissetmeden ya da ilk kez kusmadan önce bile içimde büyüyen küçük hayata aşık olmuştum. Bebeğimi güvende tutmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve bunu yapmamın tek yolunun bu olduğunu düşünerek kasabadan ayrıldım.

"Ne yapmayacaksın?" Sonunda sesimi buldum.

"*Büyükanne*." Annem bu kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi tükürüyor. "Bana büyükanne diyemezsin Annie, o yaşlı insanlar için kullanılan bir isim."

"Sen yaşlısın," diyorum ama annem beni görmezden geliyor.

"Bana Honey de," diyor, torunu kendisine nasıl hitap edilmesini istediğini düşünen birinin kesinliğiyle. "Bu hoşuma gitti."

"Tatlım." Annie ismi denedikten sonra başını sallıyor. "Hoşuma gitti. Ben de kurabiyeleri severim, tatlım."

"Aferin kızıma. Yemek yapmayı çok severim ve az önce fırından biraz çıkardım, bu yüzden sen benim resmi tat testçim olabilirsin, tamam mı?" Kızıma doğru uzanıyor ve beni şaşırtacak şekilde Annie de ona doğru uzanıp elini tutuyor.

Bir an sonra ikisi de evin içinde kayboluyor ve ben hala kaldırımda çantalarımızla durmuş ön kapıya bakıyorum. Ağzım açık ve her şeyi toplarken zorlukla yutkunarak ağzımı kapattım.

Bu gerçekten . Aynı zamanda,
neden olmasın?

Belki de ben yokken annem değişmiştir. Yani, beni eve getirmek için kesinlikle yalan söyledi, ama sonra beni ve Annie'yi kollarını açarak karşıladı. İnsanlar ölümün bir insanı değiştireceğini söyler ve babam öldükten sonra annemi gerçekten tanıyacak kadar uzun kalmadım.

Bana söz vermesini istediğim tek bir şey var, o da Trevor'ın ya da herhangi bir Bonanno'nun Annie'nin ondan olduğunu bilmesine asla izin vermemesi. Şehirde gayrimeşru bir Bonanno'nun dolaştığını öğrenirlerse ne yapabileceklerini hayal bile edemiyorum.

Ona zarar verirler
miydi? Onu alırlar
mıydı?

Kafamı sallayarak temizliyorum, eve giriyorum ve kapıyı arkamdan ayağımla kapatıyorum. Bu şu anda düşünemeyeceğim bir şey. Dört yıl önce onunla inanılmaz bir gece geçirmiştım ama hepsi bu kadardı, sadece inanılmaz bir geceydi. Ellerin vücutumda olmasının nasıl bir his olduğunu unutamıyorum. Ya da gözlerinin derinliklerine bakmanın nasıl bir his olduğunu unutamadığımı. O tehlikeli ve Annie'nin hayatının bir parçası olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bir barın arka odasında bir gece boyunca bana kendimi güvende ve sevilmiş hissettirmiş olması hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu onun babalık yapabileceği anlamına gelmiyor ve benim de babamın yaptığı hatayı yapıp mafyadan biriyle ilişkiye gireceğim anlamına gelmiyor. Çimento ayakkabılar ve son bir yüzme ile onun için nasıl sonuçlandığına bakın.

Hayır, benim asıl amacım Annie'yi güvende tutmak. Bu dünyada benim için önemli olan tek şey o ve onu korumak için her şeyi yaparım. Bunu yapmak için daha önce şehri terk ettim, bu yüzden kim olduğu hakkında yalan söylemek ve bir kızım gibi davranmak yeterince kolay olmalı.

Onun için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

TREVOR

S Kuzenlerim Alvatore ve Marcelo lokantada karşımda oturuyorlar. Normalde dışarıda aile toplantıları yapmayız, insanlar bu toplantıları dinleyebilecekleri fikrine kapılabilirler. Ama bu sabah geç saatlere kadar çalıştıktan sonra hepimiz o kadar acıkmıştık ki, kızarmış yumurta ve bol miktarda koyu kahve bütün gün kendimizi berbat hissetmemizi engelleyecek bir şey gibi geldi.

Kahvemi bitirdikten sonra parmağımı kaldırarak bekleyin işareti veriyorum ve sohbetimiz kesiliyor. Herhangi birimizin isteyeceği son şey, birilerinin konuştuklarımızı duymasındır, bu yüzden lokantadaki son kabindeyiz, kapıdan ve Cumartesi sabahı karbonhidrat ve yağ almak için buraya uğrayan ailelerden uzakta arka tarafa sıkışmış durumdayız.

Garson bana bir göz kırpıyor ve kupamı doldurduktan sonra uzaklaşıyor, ben de burada kahveyi ne kadar sert yaptıklarının tadını çıkararak bir yudum alıyorum.

"Bir gün durulman gerek Trevor," diyor Salvatore, kollarını göğsünde kavuşturup kabinde arkasına yaslanarak. "Neden senin saçmalıklarına katlanacak iyi bir kadın bulamadığını bana tekrar sor."

"Çünkü Jane'e takmış durumda." Marcelo bana bir sırıtış fırlatıyor ve ben de onu tersliyorum.

"Sana bir bok anlatamam," diyorum kahvemden bir yudum daha alarak. Marcelo'yla evlendikten sonra içki içtiğimiz bir gece ona Jane'den bahsetmek gibi bir hata yapmıştım. Adını ya da hakkında pek bir şey paylaşmadım, sadece bir kadın olduğunu söyledim.

istediğimi düşündüm. Ama tabii ki piç kurusu onun kim olduğunu öğrenene kadar etrafı kurcaladı.

Şehri terk ettiği için zaten bir önemi yoktu. Bir süre gözüm üzerindeydi, ülkenin dört bir yanındaki tanıdıklarımı arayarak ne yaptığını bilmem için onu gözlerinin önünde tutmalarını istedim ama bir yerlerde saklanmaya çalıştı ve ben de izini kaybettim. Yine de arıyordum ve eninde sonunda radarıma tekrar gireceğinden eminim.

Annesi hala kasabada yaşıyor. Haftada bir ya da daha fazla kez eve göz kulak olmak için uğramayı seviyorum. Jane şimdiye kadar uzak durdu, ama sonsuza kadar yapamayacağını biliyorum. Onun gibi biri için aile önemlidir, onu becerdikten sonra bu kadarını anladım. Eve gelecektir.

Ama zaten dört yıl oldu ve beklemekten yoruldum. Ne yaparsam yapayım, onda derimin altına işleyen bir şey var ve bu da başka birine konsantre olmamı zorlaştırıyor. Kuzenlerim bir kadının ne kadar harika olduğunu düşünürse düşünsün, hiç kimse Jane'le boy ölçüşemez.

Onu tekrar gördüğümde, onu alacağım. İlk başta kuzenlerimin tanıştıklarında eşlerini yakalayıp hapsedtikleri için deli olduklarını düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. Parmaklarım Jane'e dokunmak için kaşınıyor. Onu her gece altımda hissetmek istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için onu kilitlemem gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırım.

Üçümüz bir süre sessiz kaldık ve kuzenlerimin benden Jane hakkında daha fazla şey anlatmamı beklediklerini biliyorum ama bunu reddediyorum. O benim ve bunu öğrenene ve her gece yatağымda olana kadar onunla ilgili hiçbir bilgiyi paylaşmak istemiyorum.

Salvatore ve Marcelo benden daha fazla bilgi alamayacaklarını anladıklarında, masanın üzerinden bana bir dosya uzatıyorlar. Salvatore sesini alçaltarak, "Lenny Lasko hakkında bildiklerimiz bunlar," diyor.

"Kasabaya uyuşturucu sokmaya çalışıyormuş." Marcelo dosyanın ön yüzüne dokunuyor ve ben de hepimizin bakabilmesi için dosyayı açıyorum. "Yağcı pislik, Salvatore ve ben aile babası olduğumuz için artık her istediğini yapabileceğini sanıyor."

Bu beni güldürüyor. İkisinin de evli ve çocuklu olması onları aile babası yapmaz. Aslında, tanıdığım herkes kadar aile babası olmaktan uzaklar. İkisi de

Onlara yan baktığınız için beyninize bir kurşun sıkma ihtimalleri, çocukları dondurma yemeye götürme ihtimalleri kadar yüksektir.

Dosyada birini avlamak için bilmeniz gereken her şey var. Sadece Lenny'nin birkaç fotoğrafı yok, böylece onu her açıdan tanımak kolay, aynı zamanda bir aile ağacı, bilinen ortakları hakkında bilgi ve işi hakkında her şey var. Ne tür bir araba kullandığını, kahvesini nasıl sevdiğini biliyorum ve gerçekten bilmek istesem muhtemelen günün hangi saatinde sıçtığını da öğrenebilirim. Bonanno ailesi çok titizdir ve dosyayı kapatıp kuzenlerime bakıyorum. "Peki Lenny ile planımız nedir? Onu biraz uyaracak mıyız yoksa aptalca şeyler yapmasını engelleyecek miyiz?"

"Uyarı," diyor Salvatore, başını hafifçe sallayarak. "Pisliğin teki, tamam, ama kolayca korkabilir. Ayrıca, bir ay kadar yeni bir inşaat yapmayacağız."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ailemiz, uğraşmak zorunda olmadığımız insanların cesetlerini yeni inşaatların temellerine atmakla ünlüdür. Artık nefes almayı hak etmeyen pisliklerle başa ve yakın zamanda bulunmayacaklarından emin olmanın harika bir yolu.

"Gidip onunla konuşacağım," diyorum, kahvemini sonunu da bitirip dosyayı elime alıyorum. Kabinden kayarak lokantanın etrafına göz gezdiriyorum, yemeğe oturduğumuzdan beri buraya gelen insanları gözden geçiriyorum. Bunu her zaman yaparım ama her zaman Jane'i aradığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Kalabalık ne kadar büyük olursa olsun, gözlerim hep onun koyu kestane saçlarını, geniş geyik gözlerini arayan insanların üzerinde geziniyor. Onu tekrar bulacağım ve bu sefer ne olursa olsun gitmesine izin vermeyeceğim.

Marcelo ve Salvatore de kabinden çıkmak için harekete geçti ama gözüme bir şey takıldı ve hareket edemiyorum. Jane olduğuna yemin edebilirim ama bu hiç mantıklı değil. Kadın tezgahın arkasında, önlüğünü bağlıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var.

Jane bir hukuk bürosunda çalışıyordu. Zeki, eğitilmiş ve köşedeki bir lokantada kahve ve waffle satmaya tenezzül etmesine imkân yok. Yine de bekliyorum, kadının yüzündeki saçları taramasını izliyorum. Benden uzaklaşıyor, ama benim dudaklarımın altında ezdiğim dudakların aynısını görmeden önce değil, aynı kaşları düşünürken biraz çatılmış.

Ben Jane.

Ona bakarken sikim hemen kot pantolonumun içinde canlanıyor. Kalbimin daha hızlı attığını, arzusun vücudumun her santiminde dolaştığını hissediyorum. Hafifçe dönerek dosyayı Marcelo'ya geri veriyorum, benden alması için göğsüne bastırıyorum.

Tezgâha doğru ilerleyip sadece garsonların kullanması gereken geçiş kartını kaldırdığımda lokantanın sesi kayboluyor. Kasanın yanında duran sahibi bana döndü. "Buraya geri dönemezsin!" Sesi lokantadaki diğer herkesin çenesini kapatıp dikkat kesilmesini sağlayacak kadar yüksek ama o umurumda bile değil.

Elimi uzatıp kolunu tuttuğumda Jane dönüyor, gözleri yüzüme kayıyor. Bir an hareketsiz kaldı, sonra yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Gözleri büyüyor ve onu bırakmam için kolunu geri çekmeye çalışıyor ama benim onu serbest bırakmak gibi bir niyetim yok.

Yıllardır onu arıyordum ve şimdi onu bırakıp gitmeme yok.

"Trevor?"

Kahretsin, adımın onun tatlı dudaklarından döküldüğünü duymak çok iyi hissettiriyor. Sikimin onun ağzında olmasının, dilinin sikimin etrafını sarmasının nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Dünyadaki cennet gibiydi ve onu özledim.

"Jane, burada ne yapıyorsun?"

"Buraya geri dönemezsin!" Ev sahibi neredeyse bana bağılıyor ama kuzenlerimin bu işi halledeceğini çok iyi bildiğim için onu görmezden geliyorum. "Git buradan!" Bana doğru uzanıyor ama bana dokunamadan Salvatore'un eli omzuna iniyor.

Tüm lokanta sessizliğe gömüldü. Herkes bize bakıyor ama açıkçası umurumda değil. Jane bardaki o gece beni derinden etkiledi ve onu unutmam mümkün olmadı. Nereye baksam onu arıyorum. Her kumlu sarışın bana onu bulduğumu düşündürüyor.

Kasabaya döndüğünde ne yaptığı umurumda değil, tek bildiğim onu bir daha asla bırakmayacağım.

JANE

Fuck.
Sikeyim.
Lanet olsun.

Trevor'ın bakışlarından gelen sıcaklık, iç çamaşırlarımın alev almak üzere olduğunu hissettirmeye yetiyor. Pozisyonumu değiştirip kalçalarımı sıkarak oradaki zonklamayı durdurmaya çalışıyorum ama bu bana sadece kolumdaki eline odaklanmam için yeterli bir mola veriyor. Gitmeme izin vermiyor ve dürüst olmak gerekirse teni benimkini yakacakmış gibi hissediyorum.

Burada ne yaptığım ile ilgili sorusuna cevap vermek istemediğim için yer değiştiriyorum.

Beni hamile bıraktığını öğrendikten sonra kasabadan kaçtığımı ona söylemeli miyim? Annemin ölmek üzere olduğunu söyleyerek eve dönmem için bana yalan söylediğini ve şimdi Annie'nin bir büyükanneye sahip olmaya o kadar aşık olduğunu ve onu benden koparamayacağımı mı? Eski işimi geri alma düşüncesinin beni dehşete düşürdüğünü, bu yüzden hala yatakta olmayı dilerken erkenci kuşlara kahve dağıtmakla yetindiğimi mi?

Evet, doğru. O bir Bonanno, ve o aile hakkında bildiklerime göre, her şeylerini bir arada tutarlar. Tabii ki kuzenlerinin gelinlerini kaçırdığına dair hikayeler var ama Trevor bana öyle biri gibi gelmiyor.

Değil mi?

Yanlış. Yüzündeki karanlık ifadeden Trevor'ın ne zaman ne isterse onu elde etmeye alışkın olduğu anlaşılıyor ve sırf beni konuşturmak için tüm lokantayı kapatmadan önce sorusuna bir cevap versem iyi olacak.

"Annemin bana ihtiyacı vardı," diyorum ona, bir kızım olduğu ve Annie'nin onun olduğundan %99,9 emin olduğum kısmını rahatça atlayarak.

Hayır, çiz onu. Yüzde yüz eminim. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Çünkü Trevor Bonanno yattığım ilk ve son erkek. Sikiştığım. Her neyse. Bir kez seks yapıp hamile kalmayı bana bırak.

"Sana ihtiyacı var mıydı? O iyi mi?" Bakışlarında endişeye benzer bir şey var ama gerçekten öyle mi emin değilim. Bir Bonanno kendisinden başka biri için gerçekten endişelenebilir mi?

"O iyi." Tüm aklımı ve gücümü toplayarak ondan uzaklaşıyorum, biraz hava almak için uzaklaşmak istiyorum. "Sorduğun için teşekkürler. İşe dönmem gerekiyor."

Sanki ona karşı dürüst olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor, ben de çenemi sıkıca kapatıp başının üzerinde bir noktaya bakmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer gözlerinin içine bakarsam, Annie'nin onun olduğunu söylemek gibi aptalca bir şey yapacağımdan eminim.

Ondan ve mafya ailesinden kaçtım ve onun kızı olduğunu bilmesine izin vermem mümkün değil. Güçlü çenesi, öfkeli bakışları ve Bonanno ailesinin bu kasabadaki çözülmemiş cinayetlerin %100'ünden sorumlu olduğundan emin olmam beni korkutuyor.

"Artık burada çalışmıyorsun," diyor ve ben itiraz edemedenden benden uzaklaşıp patronuma bakıyor. Mike'ın yüzünde şok olmuş bir ifade var ve Trevor'a sanki hayatında hiç onun gibi birini görmemiş gibi bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, gördüğünden şüpheliyim. Trevor güven ve seks saçıyor ve bu normalde bir lokantada tezgahın arkasında bulabileceğiniz bir şey değil.

"Bunu duydun mu?" Patronuma soruyor. Mike başını sallıyor, Trevor'ın elini hâlâ üzerimde tutuşuna bakarken ağzı açık kalıyor. "Güzel. Jane artık burada çalışmıyor."

Bununla birlikte beni tezgâhın arkasından çekip çıkardı. Çoğunlukla şokta olduğum için onunla birlikte yürüyorum ama son saniyede geri çekiliyorum.

"Cüzdanım!" Onu almak için tezgahın altına eğilerek ağlıyorum. Çantayı omzuma attıktan sonra Trevor tekrar elimi tutuyor ve vücudumda küçük arzu kıvılcımları yarattıktan sonra beni dışarı çıkarıyor.

Hava canlandırıcı ve ben derin bir nefes alarak az önce olanları zihnimde toparlamaya çalışıyorum. İşe geldim, tamamen niyetim

Bütün gün ayaktaydım, sonra beni hamile bırakan adamla karşılaştım.

Bu da yetmezmiş gibi şimdi de işsiz kaldım.

Az önce ne yaptığını fark ettiğimde öfke üzerime çöküyor ve ona dönüp ayaklarımı kaldırıma dikerek dokunuşundan uzaklaşıyorum. "O da neydi öyle? Bana işimi mi bıraktırdın?"

O gülüyor ve ben de bizden sonra lokantadan çıkan iki adama bakıyorum. Hepsinin akraba olduğu çok açık, ama Trevor beni burada ve şimdi yemek istemiş gibi bakarken, onlar güvenip güvenemeyeceklerini merak ediyormuş gibi bakıyorlar.

Bonannos. Etrafım Bonanno'larla çevrili.

"Seni o boktan işten, boktan para kazanmaktan kurtardım." Trevor gözleriyle beni süzüyor, sonra gülümsüyor. "Yine de önlüğü sevdim. Hoş bir dokunuş."

Arkamdan çözüp başımın üzerinden geçirdikten sonra eline tutuştururken parmaklarım beceriksizce hareket ediyor. "Al bakalım. Hayatımdan sorumlu olmaya bu kadar niyetli görüldüğüne göre bunu patronuma geri ver. O da neydi öyle?"

Kaldırımın ortasında ona bağışlamak muhtemelen iyi bir fikir değil. Aslında, muhtemelen bu kasabadaki pek çok insan bu şekilde ayrılıyordur, ama umurumda değil. Her ne kadar çok ateşli olsa da, ellerinin üzerimde olmasının verdiği hissi unutamam da, yine de geri adım atmak istemiyorum. Kızgınlığım ve bunu bilmesi gerekiyor.

"Seni kurtaran bendim," diye tekrarlıyor, sesi çıldırtıcı derecede sakin. "Artık burada çalışmak zorunda değilsin."

Yemin ederim, kırmızı görüyorum. Daha önce hiç olmamıştı, ne bekar bir anne olacağımı anladığımda, ne de geçen yıl biri Annie'yi oyun parkında itip kolunu kırdığında. Ama şimdi? Şimdi mi? Evet. Bu muhteşem Adonis beni o kadar kızdırdı ki her şey kanlı bir renk alıyor.

"Peki nerede çalışmamı öneriyorsun?" Diğer iki adamın bana nasıl baktığını fark ederek kelimeleri ona tükürüyorum. "Lokantada çalışmamam gerektiğini düşünüyorsun ama başka nerede çalışacağım?"

Ateşle oynadığının farkındayım. Küçük bir insan kalabalığının bizi izlemek için durduğunun ve hatta bazı dinleyicilerin bir sonraki adımda ne olacağını görmek için pencereden baktıklarının farkındayım.

"Benim için." Trevor inanılmaz güçlü kollarını göğsünde ve sanki beni burada yemeye hazırmış gibi bana bakıyor. Elimde değil

İçimden bir ürperti geçiyor, ama sonra söyledikleri aklıma geliyor ve başımı sallamaya başlıyorum.

"Hiç şansın yok. Ne yapıyorsun ki? Sana el pençe divan durarak mı? Hayır, teşekkür ."

Trevor sırtıyor, midemi alt üst eden yavaş bir gülümseme. "Kulağa cennet gibi geliyor Jane, ama kıyafetini benim seçmeme izin vermeyeceksen, aklımda biraz daha geleneksel bir şey var. Pazartesi başlıyorsun."

Bununla birlikte dönüp benden uzaklaşmaya başladı, ona bakışımı tamamen fark . Şu anda gerçekten de yer yarılrsa ve sonsuza dek yok olsa umursayacağımı sanmıyorum.

Elbette, o Annie'nin babası. Ama bu adamı şöhretinin ötesinde tanımıyorum ve beni korkutuyor. Bunu gerçekten düşünseydim ve annemin gerçekten hasta olmadığını bilseydim, asla geri dönmezdim.

Ama şimdi buradayım ve görünüşe göre Bonanno'lar için çalışıyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve bana sempati duyan birileri var mı diye etrafımdaki kalabalığa bakıyorum.

Varsa bile, kesinlikle göstermiyorlar. Şimdiye kadar çoğu insan benden uzaklaştı ve herkesin dağılmasını izliyorum. Gösteri bitti millet. Hayatım az önce lokantanın ve izlemek isteyen herkesin önünde mahvoldu.

Dudağım titriyor ama bu konuda ağlamayı reddediyorum. Trevor'ın çocuğuna hamile olduğumu öğrendiğimde ne kadar gözyaşı dökmüştüm? Yeterince. Çok fazla.

Onun küçük oyununu oynayacağım ama hayatımı nasıl toparlayacağımı bulduğum anda buradan gideceğim. Annie için en iyisini yapmalıyım ve babasının yakınında olmanın doğru bir seçim olduğunu sanmıyorum. Elbette, seksi biri. Evet, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor.

Ona dünyayı vermek için elinden geleni yapacağına şüphe yoktu.

Ama o çok tehlikeli. Acımasız ve keskin, tüm sert kenarları ve şiddeti var ve bunun benim hayatıma nasıl uyabileceğini göremiyorum.

Şimdiye kadar üç adam ortadan kaybolmuştu ve ben annemin evine gitmek için caddeyi geçmeden önce her iki yönü de kontrol ederek geri dönüyorum. Ne olursa olsun kendimi toparlamalıyım. Eğer bunu yapabilirsem, Annie'yi güvende tutabilirim. Olmam gereken anne olabilirim.

Ve Trevor Bonanno'nun sırrımı asla öğrenmemesini sağlayabilirim.

TREVOR

I Koridordan gelen topuklu ayakkabı seslerini duyunca kaskatı kesiliyorum, ayağa kalkıp gerinerek Jane'in görünmesini bekliyorum. İşe bu kadar erken ve çoktan işe gitmiş olmamın nedeni o.

üç fincan kahve içti. Sinir olduğunu söylemek istemiyorum ama onu istiyorum.

O benim.

Onu barda ilk gördüğüm andan beri biliyordum ama sonra ortadan kayboldu. Eğer onu bulabilseydim, yaşadığı hayattan kaçırır ve evime geri getirirdim. Görünüşe göre Bonanno tarzı buymuş ve istediğim kadını kaçıran biri olacağımı hiç düşünmemiş olsam da, şimdi hem Salva-tore'un hem de Marcelo'nun bunu neden yaptığını anlıyorum.

Ofisimin kapısına yaklaştıkça ayak sesleri yavaşlıyor, sonra kapıyı iterek açmadan önce hafifçe vuruyor. Kapıya bakan masamdayım ve benim alanıma adım atmasını ilgiyle izliyorum.

Sarı saçları ensesinden topuz yapılmış ve birlikte geçirdiğimiz bir gecede kıstırdığım pürüzsüz kıvrımı ortaya çıkarıyor. Kazağının göğüslerine yaslanışını, lezzetli poposunu ve gözleri bana dikildiğinde dudaklarının nasıl hafifçe büzüştüğünü gördükçe sikimin pantolonumun içinde kalınlaştığını hissediyorum.

"Günaydın," diyorum ona, sonunda ayağa kalkarak. Şu anda onun için ne kadar zor olduğumu görmesi umurumda değil. Jane'in benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu ve onu en az benim kadar çok istediğimi bilmesi gerekiyor. "Geç kalmana rağmen işe gelmeye karar vermene sevindim."

"Geç kalmadım," diyor saatine bakarak. "Saat sekiz bile değil."

"Sabah yapacak daha önemli bir işin olmalı." Bu hafta sonu onu görebilmek için annesinin evinin önünden geçtim ama Jane tüm bu süre boyunca içeride olmalıydı.

Duraksıyor, alt dudağını ısırtıyor, sonra başını hafifçe sallıyor. "Hayır, sadece bu sabah hareket etmedim."

"Yarın yedide burada ol." O kadar erken gelmesine ihtiyacım yok ama ayaklarına bakışı ve parmaklarını birbirine dolayışında dikkatini çekmek istememe neden olan bir şey var ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu.

Yeterince eminim, kafasını kaldırıyor. "Öyle demek istemedin." Ona sırtıyorum. "Tabii ki öyle. Eğer para almak istiyorsan."

Hafif bir duraksama ve onu şu anda olduğundan daha sıcak bir suya sokmayacak bir cevap düşünmeye çalıştığını söyleyebilirim. Lokantayı izlettiğim bazı adamlara göre, Cumartesi günü geri dönmüş ve patronundan işini geri vermesini istemiş. Patron sandığımdan daha zeki çıktı ve onu geri çevirdi.

Kızgın. Ellerini sıkıca yumruk yapmış olmasından ve bana bakarken bir şey söylemeyi bekleyen gözlerinin kısıklığından belli oluyor.

"Bana ne kadar ödeyeceğini söylemedin." Bakışları ofisime bakmadan önce takım elbisemi inceliyor. Şehre bakan büyük pencereleri var, ki burada fazla zaman geçirmediğim için bu tamamen saçma. Bir duvardaki viski barı dünyanın en iyi viskilerinden bazılarıyla övünüyor ve bana geri dönmeden önce gözleri bir an orada oyalanıyor.

Onu barda becerdiğim gece paylaştığımız viskiyi düşündüğünü biliyorum ve sırtıyorum.

"Lokantada ne yapıyordun?"

Hafif bir duraksama ve yanakları pembeleşiyor. Bana söylemek istemediği çok açık ama bekleyeceğim. Ben sabırlı bir adamım.

"Dört elli artı bahşişler." Muhteşem gözleri gülmem için bana meydan okur gibi bakıyor, ama ben eğlenmiyorum.

"Otoyol soygunu," diyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor. "Ben de aynı şeyi söylesem ama milyonlarla?"

O zeki biri. Bunu tanıştığımız gece gördüm ve sadece ona bakarak bile anlayabiliyorum. Bazı insanların yüzünde donuk bir ifade vardır, sanki bir cümlede iki kelimeden fazlasını bir araya getiremiyorlarmış gibi,

Ama Jane değil. İnsanların ona verdiğinden çok daha zeki.

"Senin için çalışmam için bana dört buçuk milyon dolar mı ödeyeceksin?" Sesindeki şüphe çok açık ve nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

Başımı salladım. "Artı bahşişler."

"Peki o uçları nasıl alacağım?" Alt dudağını yalıyor, dilinin pembe ucu o kadar seksi ki inliyorum ve kendimi ayarlamak için uzanıyorum. Jane'in gözleri kasıklarına kayıyor ve ben pozisyonumu biraz değiştirirken onların genişlemesini izlemekten zevk alıyorum.

"İkimizin bir sistem bulabileceğinden fazlasıyla eminim," diyorum ona. "Bunun ne olabileceğine dair herhangi bir düşünceniz varsa, sadece konuşun."

Başımı hafifçe sallıyor ve sadece benimle aynı fikirde değilmiş gibi değil, aynı zamanda zihnini de temizliyor gibi görünüyor ve yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. Hay sikeyim. Ne zaman bir insana bu kadar gülümsemeye başladım? Jane'de beni mutlu eden bir şey var.

Ve azgın. Onu soymak ve ofisimin penceresine dayayıp sikkmek istiyorum. Tüm kasabanın kafasını kaldırıp onu önlerinde cırılçiplak, sikim içine girip çıkarken görmesini çok isterdim.

"Eğer şu anda bir şeyiniz yoksa, dosyalama yapmanızı istiyorum." Dönüp masamın köşesinden bir kutu aldım. Hepsi işe yaramaz şeyler, aile şirketiyle hiçbir ilgisi olmayan eski makbuzlar, ofisimde dağınık halde bulduğum ekipman ve araçlara ait evraklar ve garantiler, ama en azından ona yapacak bir şeyler verecek.

Bir an tereddüt etti, sonra bir adım öne çıkıp kutuyu benden aldı. "Dolap nerede?"

"Köşede," diyorum ona, başımı arkasına bakması için sallayarak. Yavaşça dönüyor, sonra bunun iyi bir fikir olduğuna kendini ikna etmek için başını sallıyor. Bir dakika sonra odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve ben de onun kıçını izliyorum.

"Bunu bitirdiğinde," diyorum ona, "senin için yapmam gereken bazı işler var. Araban olduğunu varsayıyorum?"

Jane başını sallıyor ama dosya dolabının üst çekmecesini açtığı yerden arkasını dönmüyor. O kadar kısa ki üst çekmece neredeyse göremeyeceğı kadar uzun.

içeri bakmak için ayak parmaklarının üzerinde daha da yükseliyor. "Arabam yok," diyor sonunda dönüp bana bakarak. "Buraya otobüsle geldim."

"Otobüs." Başını sallıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Tamam, işin bittiğinde bir araban olmasını sağlayacağım. Sadece çabuk bitir, birkaç saat içinde bir toplantım var."

Sonraki bir saat, o çalışırken kıcını izlemekle geçti. Kuzenlerimin onu bu şekilde izleyerek vaktimi boşa harcadığımı söyleyeceklerinden eminim ama kafamı çevirmek istemiyorum. Kutudan dosyaları almak için eğilip onları özenle yerlerine koymasına bayılıyorum. Hızlı hareket ediyor ama omzunun üzerinden bana hiç bakmıyor.

Beklerken, yeni inşaatımız için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için birlikte çalıştığımız birkaç müteahhide ulaşıyorum. Şirketim şehrin hemen dışında yapılacak yeni bir hükümet binasından sorumlu. Bu bina sadece kütüphaneye değil, aynı zamanda bir postaneye ve çeşitli yetkililer için bazı ofislere de ev sahipliği yapacak.

Bonanno ailesinin buranın sorumlusu olması ve muhtemelen temelde gömülü birinin olması ironik bir durum. Bölgedeki en tehlikeli suç ailesinin bir parçası olduğunuzda böyle olur. Kimse bize bizimle çalışmayacaklarını söylemeye cesaret edemez ve biz de istediğimiz işi hallederiz.

"İşim bitti." Jane elindeki boş kutuyla yanımda beliriyor. Bir an yüzüme bakıyor ama sonra nereye bakacağını bilemiyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. Ayağa kalkıp kutuyu ondan alıyorum ve yere koyuyorum.

"Harika. Benimle gel, sana bir araba ayarlayayım."

"Şirket arabanız var mı?" Ofisimden beni takip ederek soruyor. O bana bu kadar yakinken doğru düşünmem zorlaşıyor. Kuzenlerimin neden bunu yapmak zorunda kaldıklarını şimdi anlıyorum. Onu koklamak ve şu anda ona dokunamayacağımı bilmek çıldırtıcı.

Ben cevap vermeden asansöre bindik. Kapılar kapanıyor ve ona dönerek sırtını duvara yaslamasını sağlıyorum. Kısa bir süre sonra bakışları dudaklarıma kilitleniyor ve uzanıp saçlarının bir kısmını kulağının arkasına tarıyorum.

"Araba için endişelenme," diyorum ona. "Eve gerçekten neden geldiğini bilmek istiyorum."

Sertçe yutkunur. "Sana söylemiştim. Annem hasta olduğunu söyledi." "Mmhmm." Parmaklarım çenesinde geziniyor, kıvılcımlar çıkarıyor.

vücudumda. Onu burada becerebilirdim. Kolay olurdu

Durdurma düğmesine basmak ve onu içten hissetmek için ihtiyacım olan zamanı onunla baş başa geçirmek. Onun içindeyken ne kadar inanılmaz hissettiğini unutmadım.

"Ben ciddiym. Eve onun için geldim."

"Benim için değil mi?" Cevap vermesini beklerken, parmaklarımı boynunun çukuruna dayayıp nabzının orada attığını hissediyorum. "Sikimi özlediğin için mi eve dönmedin?"

Kahretsin, Jane her şeyi bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor. Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "Hayır," diyor, sesi bir fısıltı gibi.

Asansör birinci katta durdu ve zil çaldı. Ondan uzaklaşmadan önce kapıların tamamen açılmasını bekliyorum. "O küçük tatlı amcığını özledim Jane. Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum."

JANE

Trevor beni asansörden indirdiğinde burada asansöre binmek için bekleyen bir çift var ve biz yanlarından geçerken yüzlerindeki şok ifadesini görüyorum. Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı olmuştu.

Domatesle sikişiyor ve ayakkabılarının arkasına bakarak onu binadan çıkıp otoparka kadar körü körüne takip ediyorum.

Hayatımda hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Birini hiç bu şekilde düşünmemiştim ya da onu tekrar görebilmeyi . Kaç gece uyanık yattım ve ona baba olduğunu söylersem ne yapacağını merak ettim? Çok fazla, işte bu kadar.

Anahtarları aldığını görmedim ve siyah bir BMW'nin önünde durana kadar hangi arabayı kullanacağımı merak etmedim. Park yeri güzel arabalarla dolu, hepsi daha önce kullandığım her şeyden daha pahalı, ama özellikle bu araba gerçekten güzel. Uzanıp elimi kaputun üzerinde gezdiriyorum.

"Kullanacağım araba bu mu?" Çok heyecanlıyım. Annie böyle güzel bir arabaya bineceği ve otobüse binmek zorunda kalmayacağı için çok heyecanlanacak. Kesinlikle arabada bir şey yiyip içilmemesi kuralını koymam gerekecek çünkü temizlik faturasını ödemek zorunda kalmak istemiyorum.

Ama, kahretsin. Yolun kenarında parçalanacakmış gibi hissettirmeyen bir şey kullanmanın ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyorum. Son arabam tam da bunu yaptı. Motor sonunda pes etti ama dürüst olmak gerekirse her şey pas içindeydi. Sonunda ölmeden önce her şeyini kaybetmemiş olması bir mucizeydi.

"Bu mu? Hayır, bu benim." Trevor kilit açma düğmesine basıyor ve içeri kayıyor. Sertçe yutkunarak ona , krem si der i hissinin tadını çıkarıyorum. Araba tam bir şaheser ve ben hiçbir zaman tekerlekli bir şeyden tahrik olup rahatsız olan biri olmadım.

"Benim kullanabileceğim araba başka bir olmalı, ha?" Kapıyı dikkatlice kapatarak soruyorum. Bana ödünç verdiği araca gerçekten saygılı olacağımı ve her inip bindiğimde kapıyı çarpmayacağımı gördüğünden emin olmak istiyorum. Kemerimi bağladıktan sonra öne eğilip ellerimi gösterge panelinde gezdiriyorum.

Hiçbir yerinde toz zerresi yok. Gerçekten de otoparktan yeni çıkmış gibi görünüyor ve arka koltuğa bakmak için arkamı dönüyorum. Evet, aynen umduğum gibi. Tam umduğum gibi, kesinlikle Annie ve eşyaları için yeterince büyük.

"Arabama cinsel tacizde bulunmayı bitirdin mi?" Trevor beni izliyor ve ben de arkamı dönüp ellerimi kucağıma koyuyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

"Bunun için üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok ama böyle şeylere dokunacaksan okşamayı istediğim başka bir şey var." Arabayı çalıştırıyor ve vücudumda alçak bir mırıltı dolaşiyor.

Evet, bu herhangi bir belediye otobüsünden çok daha güzel.

Park yerinden çıktık ve ona bakmamak için elimden geleni yaparak camdan dışarı bakmaya başladım. Bir süre önce sadece yatmış olsaydık ve bundan hiçbir şey çıkmamış olsaydı bir şey olurdu, ama onun kızımın babası olduğunu bilmek... işleri karmaşıktırıyor.

Onu hâlâ istiyorum. Yemin ederim, vücudunu hemen yanımda hissedebiliyorum, sıcaklığı neredeyse ondan yayılıyor. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha seksi ve geçmişte odamda asılı olan itfaiyeci takvimlerinden kesinlikle payıma düşenden fazlasını aldım. Güçlü kolları, gülünç karın kasları ve...evet.

Şu anda düşünmem gereken son şey onun kocaman siki ve içimde nasıl hissettirdiği. Biraz kıpırdandım, dizlerimi birbirine kenetledim ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Benim için çalıştığın süre boyunca ben yokmuşum gibi davranamazsın," diyor ve elini uzatıp dizime koyuyor. İçinde-

alevler bedenimi yalayıp geçiyor ve onun dokunuşuyla içim daralıyor.

"Seni görmezden gelmiyorum," diye yalan söylüyorum. "Sadece bir süredir evde değildim, bu yüzden her şeyi kabul etmek güzel."

"Hasta annen için eve gelmen ne güzel. Söyle bana, neden sana bu konuda yalan söyledi?" Eli hâlâ dizimde, bu da tutarlı bir düşünceyi bir araya getirmeyi gerçekten zorlaştırıyor.

Tek yapmak istediğim kenara çekip beni becermesi için yalvarmak ama bu berbat bir fikir. Daha önce başka biriyle birlikte olmadım ve aptalca bir şey yapıp Annie'yi riske atacak değilim. Her şeyin onun için olduğunu aklımdan çıkarmamam gerekiyor. Eğer bana gerçekten söylediği kadar para verecekse, bir süre onun için çalışabilirim ve sonra buradan defolup giderim.

Annemi bile yanımda götüreceğim, ben o kadar iyi bir insanım. Tek bildiğim Annie'nin burada büyümesine izin veremem, babası onu bulabilecekken olmaz.

Elinin dizimde olması nedeniyle avuç içlerim terliyor ama onları eteğime silmek için hareket etmiyorum. Donmuş hissediyorum, sanki avcının hareket ettiğimi görmemesi için tamamen hareketsiz kalmam gerekiyormuş gibi. Bedenimi ve kalbimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilirsem, Annie ve benim bir daha hiçbir şey için endişelenmemize gerek kalmayacak kadar zengin bir şekilde buradan çıkabilirim.

Sonra hâlâ sorusuna yanıt vermemi beklediğini fark ediyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sanırım sadece beni özledi," diyorum ona. Bu bir yalan değil ama benimle ilgili bir sorun olduğundan şüphelendiğini bilmesini istemiyorum. Bana doğrudan söylemedi ama sanırım hamilelik testi kutusunu ben gittikten sonra buldu.

Sonunda beni bulması bu kadar uzun sürdü.

Merkez ofise acil bir geldiğinde işteydim. Hattın diğer ucunda onun sesini duyduğumda şok olmuştum, bana hasta olduğu için eve gelmem gerektiğini söylüyordu. Ayrıldığımdan beri beni aradığını söylüyordu.

O beni buldu ama Trevor bulamadı. Hangisinin eve dönmemi daha çok istediği çok açıktı.

"Gençken yanımda olmak konusunda daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşündü eve gelip ona bir şans vermemi istedi." Aramızdaki sessizliği doldurmak için hızlıca konuşuyorum ve Trevor sonunda başını sallıyor.

"Yani seni buldu ve sen de koşarak geri mi geldin?"

"Ne yapmam gerekiyordu?" Ona döndüm ve hemen sonra keşke dönmeseydim dedim. Elini dizime koyup başımı döndürmeden önce arabada onunla birlikte olmak yeterince kötüydü. Ama ona baktığımda tek görebildiğim ne kadar seksi olduğu. At kuyruğunu elinin etrafına dolamasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve saçlarıma dokunmak için uzanıyorum.

Soruma cevap olarak omuz silkti. "Anlamadığım şey, neden tekrar hukuk bürosunda çalışmak istemediğin."

Ona lokantanın Annie'yle ilgilenmem için bana daha iyi saatler önerdiğini söylememin hiçbir yolu yok. "Bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu düşündüm. Bu benim için iyi bir işti ama eve bu şekilde dönmek... bunun kalıcı olacağını düşünmemiştim. Beni tekrar işe alacaklarını da düşünmedim."

İşte. Ona karşı bir konuda dürüst davrandım ve umarım bu küçük dürüstlük, ona tüm gerçeği söylemediğim şeyleri fark etmemesi için yeterli olur.

"Şansları yaver gitmedi, çünkü şimdi seni anlıyorum."

Bunu söyleme şekli, o kadar rahat ki, sanki beni sahipleniyormuş gibi, kalbimin göğsümde biraz dönmesine neden oluyor. Sadece onun için kastettiğini biliyorum, ama artık bana sahip olduğunu söylemesinde hoşuma giden bir şey var.

Berbat, değil mi? Mafya tarafından hamile bırakıldım ve bir anda onun için gözüm döndü.

Söylemek istediğim şeyleri ve kalçamda biraz daha yukarı kayan elini görmezden gelerek, beni nereye götürdüğünü görmek için ön camdan dışarı bakıyorum ve hemen kaşlarımı çatıyorum. "Burası bir bayi." "Çok iyi." Sesi kuru ve alaycı ama tonunu duymazdan geliyorum. I

Evde bu tür şeylerle yeterince karşılaşıyorum ve cevap bile vermeyeceğim. "Fazladan arabalarını burada mı tutuyorlar?"

Binanın hemen önündeki park yerine çekerken iç geçiriyor. Takım elbiseli, uzun boylu bir adam dışarı çıkıp bize bakıyor ve Trevor'ı fark edince bir iki adım atıyor. "Hayır Jane, burada fazladan araba tutmuyoruz. İhtiyacımız oldukça gelip satın alıyoruz. Şimdi arabadan inecek misin yoksa burada oturup kendine ait bir BMW için ölmüyormuş gibi mi yapacaksın?"

TREVOR

Jane ağzı açık bana bakıyor ve sikim boğazındayken ne kadar güzel göründüğünü düşünmeme neden oluyor. Ya onu yakında sikmeliyim ya da sikimle kendim ilgilenmeliyim, çünkü onu o kadar çok istiyorum ki aptalca bir şey yapmak üzere. Hissedebiliyorum.

Arka koltuğa bakarak, ona bir araba almadan önce onu oraya götürmenin ve ona çarpmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Başta bana karşı çıkacaktır ama sikimin onun amına ihtiyacı var ve biliyorum ki o da benim için aynı şeyleri hissediyor. Bana bakarken alt dudağını nasıl ısırıldığını ve bakışlarını nasıl kaçırdığını yüzünün her yerinde gördüm.

"Sikimi emecek misin yoksa bir şey mi söyleyeceksin?" Ona soruyorum.

Ağzı kapanıyor ve yutkunuyor. "Benim kullanmam için öylece bir araba alamazsın," diye itiraz ediyor ve bana bakacak şekilde kayıyor. Öne doğru eğildiğinde süveterinin altından harika bir görüntü elde ediyorum ve uzanıp kıyafetlerinin arasından göğsünün kıvrımını hafifçe izliyorum. Jane nefesini içine çekiyor ve sertleşiyor ama geri çekilmiyor.

"Dokunuşumu özlemişsin," diyorum başparmağımı göğüs ucunda gezdirerek. Kazağına rağmen dikkatini çektiğini hissediyorum. Çenesi gergin ama ben ona dokununca biraz gevşiyor. "Seni becerdiğimden beri başka kimsenin sana dokunmasına izin vermedin, değil mi?"

Bir an kıpırdamıyor, sonra başını hafifçe sallıyor. kadar küçük bir hareket ki neredeyse görmüyorum, ama gözlerim onun yüzüne kilitlenmiş, böylece yaptığı şeyin bir parçasını bile kaçırmıyorum.

"Başka kimse amına girmedi mi? Mükemmel kıvrımlarına kimse dokunmadı mı?" Hızla hareket ederek, tişörtünü yukarı çekiyorum, böylece

Elim içeride. Bir an için karnının üzerinde teninin bir parçasını görüyorum ve parmaklarımın altında dantelli sütyenini hissettiğimde yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Hiç kimse." Sesi ancak bir fısıltı, daha çok en yumuşak nefeste süzülen bir kelime gibi, ama bana aradığım cevabı veriyor.

Jane korktuğu için kaçtı ama başkasının yatağına doğru koşmadı. Onları bulup, ona dokundukları için öldürmem gerekirdi. O benim, onu barda gördüğüm andan beri benim. Onu dört yıldır görmemiş olmam umurumda değil, o artık geri döndü ve bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğim.

"Aferin kızıma," diyorum ona, göğüs uçlarını gözlerini açacak kadar sıkarak. Nefes alış verişisi eskisinden daha sık ve hızlı, onu ensesinden tutup öpebilmek için öne doğru çekiyorum.

İlk başta direniyor. Kendini tutmaya çalıştığını biliyorum ama dilim ağzına giriyor ve o da bırakıyor, içimde eriyor. Onu derinden öpüyorum, yıllar sonra ilk kez tadına bakıyorum, sonra nihayet geri çekiliyorum, alt dudağını acı bir nefes çekmesine neden olacak kadar sert ısıyorum.

"Neydi o?" Uzanıp dudağına hafifçe dokunarak soruyor. Biraz şişecek ama umurumda değil. Onu böyle işaretleyebildiğimi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

Onu alıp bir yere kapatamam, başıma bir dünya bela yağmadan olmaz. Annesi de işin içinde. Çok fazla insan onun burada olduğunu, benim için çalıştığını biliyor. Dikkatli olmalıyım ama gitmesine de izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

Sorusunu duymazdan gelerek arabadan indim ve binanın dışında duran adama doğru yürüdüm. Kim olduğumu anladığından beri gözlerini kaçırıyor ve şimdi bana dönüp elimi sıkmak için uzatıyor.

"Bay Bonanno, sizi burada ağırlamak her zaman bir zevktir. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Dönüp, arabadan yeni inmiş olan Jane'i işaret ediyorum. Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyor ve ben onun dengesini bu şekilde bozabilmeyi seviyorum. "Onun bir arabaya ihtiyacı var," diyorum adama. "Tıpkı benimki gibi. Siyah. Deri. Yeni. Bunu ne kadar çabuk yapabilirsin?"

"Hemen şimdi olacak." Jane'e kim olduğunu sormak ister gibi bakıyor ama dönüp binaya girmeden önce akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

Jane kolumu çekiştirerek, "Bana bir araba almak zorunda değilsin," diyor. "Ciddiyim, Trevor. Bir zamanlar birlikte olduğumuzu ve şu anda senin için çalıştığımı biliyorum ama bana ait hiçbir şeyin yok. Sadece bir geceydi. Bir barda sarhoşken seviştik, randevu falan bile değildi." Dudağını çiğnemeye başlıyor ama sonra acı içinde nefesini tutuyor ve sonra uzanıp tekrar dudağına dokunuyor.

Ona sırtıyorum. Onun benim olarak işaretlendiğini görmek gerçekten hoşuma giden bir şey. "Yeni bir BMW istemiyor musun?"

Yanıt olarak başını sallar. "Mesele o değil. Bana gerçekten bir tane almak istediğine inanamıyorum ve bunu takdir ediyorum ama bu çok fazla. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim ama istiyorum. Seni istiyorum, Jane." Bileğinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum, elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum, böylece vücuduma sıkıca tutunuyor. "Seni yanıma almak ve bütün gece boyunca becermek istiyorum."

Başını sallayarak benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Bunu yapamazsın. Annemle birlikte olmam gerek."

"Annen hasta değil." Bu sözleri kulağına fısıldıyorum ve titriyor ama benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ben ondan daha güçlüyüm ve onun bu şekilde bedenime yaslanmasından hoşlanıyorum. "Onunla ilgilenmek için sana ihtiyacı yok."

Vücuduma bu kadar yakın dururken kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyorum. Arkamda kapı tekrar açılıyor ama arkamı dönmüyorum. Jane'den bir cevap alana kadar.

"Onunla birlikte olmalıyım. Bunu hiç düşündün mü?"

Bir konuda yalan söylüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ve daha önce nasıl gözden kaçırdığımı da bilmiyorum ama Jane'in bana söylemediği bir şey var. Ondan uzaklaşarak yüzünü inceliyorum, benden saklamak istediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama gözlerimle buluşmuyor.

Çenesinden tutarak bana bakması için zorluyorum. Nefes nefese kalıyor ama benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Buradaki gerçek ne Jane?" diye sordum. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam ve sakladığın şeyin ne olduğunu kesinlikle bulabilirim, ama bana kendin söylemeni tercih ederim. Eve gelmenin bir nedeni var ve bu annene ihtiyacın olduğu için değil."

"Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?" Çenesini kaldırıp bana bakıyor. "İstediğin bu mu? Öyle olsun. Senin yanına taşınacağım, Trevor. Sadece geri çekil."

"Oh, bunu yapamam." Aşağı uzanarak parmaklarımla bileğini daire içine alıyorum, sonra avucunu hafifçe öpmek için ağzıma doğru çekiyorum. "Ama evet Jane, . Bu gece. Eşyalarını alması ve seni taşıması için evine birini göndereceğim."

Başını iki yana sallar. "Kendim getireceğim. Sen benim taşınmamı istiyorsun, o zaman bazı kuralları ben koyarım."

Bu beni güldürüyor. Jane, onun konumundaki çoğu insandan daha cesur. "Evet, peki sen hangi kuralları koyabileceğini sanıyorsun?"

"Annemi bu işin dışında bırak. Hafta sonları eve gidiyorum, tüm hafta sonu. Bana ne yaptığım ile ilgili sorular soramazsın." Şimdi parmak uçlarında düşünüyor ve ben de bileğini bırakıp kışını avuçluyorum ve sikimi hissedebilmesi için onu kendime çekiyorum.

"Bu kadar mı?"

"Hayır. Benim özel hayatım özeldir ve her gün dörtte işten çıkarım. Saat beşte evinde olacağım."

"Bu zamana ihtiyacın var?"

"Bana soru sorma hakkın olmadığını söyledim."

"Ve ben bunu asla kabul etmedim. Bana o zamana neden ihtiyacın olduğunu söyle, belki kabul ederim."

Geri çekiliyor, bana bakarken burun delikleri biraz açılıyor. "Tamam. Bırakıyorum. Bu oyunu oynamak mı istiyorsun, Trevor? Senin aptal işini bırakıyorum."

Hem de nasıl. Benden uzaklaşıyor ama o uzaklaşmadan uzanıp omzundan tutuyorum ve onu tekrar bana bakacak şekilde çekiyorum. Topuklarının üzerinde biraz sendeledi ve ben de kalçasından tutup onu sabitledim.

"İstifa edemezsin Jane." Sesim ona karşı hiç olmadığı kadar alçak ve karanlık ve o titriyor. İyi oldu. Şimdiye kadar ona karşı nazik davrandım ama artık bunun bittiğini bilmesi gerekiyor. "Sen bana aitsin. Henüz bunun farkında olmadığın için üzgünüm ama seni o barda becerdiğim andan itibaren bunu biliyordum. Sen benimsin."

"Ben kimseye ait değilim," diyor ama sesinde fazla mücadele kalmamış. Pes ediyor ve ben buna seviniyorum. Onu kıracağım. Eğer gerçekten bana ait olduğunu anlaması için gereken buysa, ruhunu parçalara ayırıp tekrar bir araya getireceğim.

Bu dünya benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve istediğimi elde edebilmek için onu yok etmekten ve her şeyi yakıp yıkmaktan korkmuyorum.

Ve istediğim şey Jane.

"Biliyorsun ve bunu biliyorsun. Ağzın bunu biliyor. Amin bunu biliyor." Ellerimi tatlı kıvrımlarından aşağı kaydırıyorum ve kışını avuçlayıp sertçe sıkıyorum. "Vücudunun her parçası benim için uzun olduğunu biliyor, Jane. Şimdiye kadar bu konuda nazik davrandım ama artık bitti. Sen benimsin ve ait olduğunu düşünmene izin verirsem lanetleneyeceğim. Anladın mı?"

Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ama annem," diyor ve ben onun sözünü kesiyorum.

"Siktir et anneni. Sana ihtiyacı yok Jane, gibi değil. Seni benim istediğim gibi istemiyor. Sen benimsin." Kapının önünde duran ve parmağından bir anahtar sarkan adama dönerek anahtarı ondan kapıyorum ve cebime atıyorum. "O anahtarı mı istiyorsun, sevgilim? Evimden çıkmak mı istiyorsun? Kime ait olduğunu anladığını kanıtlasan iyi edersin."

JANE

I konuşamıyormuşum gibi hissediyorum. Söyleyecek bir kelime bulabilsem bile ağzım kurudu, sanki aylardır çölde mahsur ve her şey yapış yapış olmuş gibi. Benim Ağzım kumla dolmuş gibi hissediyorum ve bu beni boğuyor, içimi dolduruyor.

Trevor beni ofise geri götürmedi. Bunun yerine, hiçbir şey söylemeden arabasını işaret etti ve ben de benimle ne yapacağını umursamadan, hareketlerim sert ve robotik bir şekilde arabaya bindim.

Ben ne halt ettim? Tek istediğim Annie'yi hâlâ görebildiğimden ve ona bakabildiğimden emin olmaktı ama birdenbire onun lanet olası tutsağı oluverdim. Evine giderken yol boyunca benimle hiç konuşmadı, ben de pencereden dışarı baktım ve şehrin daha önce pek vakit geçirmediğim bir bölgesine gidişimizi izledim.

Ben buraya ait değilim. Evler, annemin tüm evinin mutfağına sığabileceği kadar büyükken olmaz. Dışarıda güllerle ilgilenen Stepford karıları varken olmaz.

Yanaştığımız evi gördüğümde değil. Trevor arabayı kapıda durduruyor ve içeri girmemiz için bir kod giriyor. Bunu yaparken omzunun üzerinden bakıyorum, dört rakamı söyleyip söyleyemeyeceğini görmeye çalışıyorum, ama hızlı hareket ediyor ve bir dakika içinde kapıdan geçiyoruz, bir peri masalından çıkmış gibi görünen uzun bir araba yoluna giriyoruz.

Ama bu bir peri masalı değil. Bu bir cehennem. Kendi kişisel cehennemim ve yükselen eve bakarken sertçe yutkunuyorum. Çocukken buranın kötü adamların yaşadığı bir yer olduğunu bilecek kadar Disney filmi izledim. Canavar burada yaşardı, etrafı lanet olası

saatlerden ve aydanlıklardan bahsediyorum ama burada beni bekleyen bir sihir ya da iyilik olduğunu sanmıyorum.

Burası bir hapishane. Nazik davrandı, karılarını alan ve aşık olana kadar onları kilit altında tutan diğer Bonanno adamlarından farklıymış gibi davrandı, ama öyle değil. Aynı piç kanı damarlarında dolaşıyor, aynı öfke tüm eylemlerini besliyor.

Şu anda yanımda olmamasına rağmen daha önce bana dokunduğu yerlerden derim yanıyor. Arabanın kapısına dayanmış durumdayım ve kırmızı ışıktı yavaşladığında bir ara dışarı atlamayı ciddi ciddi düşündüm.

Ama bu ne işe yarar ki? Annemin evine gidebilsem bile beni durdurur, bulurdu.

Ve sonra Annie'yi öğrenecekti.

Kızımı düşünmek kanımı donduruyor ve ona tekrar bakıyorum, dehşet kalbimi sıkıştırıyor. Şimdiye kadar yaptığım her şey onun içindi. Şimdi onun var olduğunu öğrenmesine izin vererek her şeyin dağılmasına izin veremem. O en önemli şey ve onu güvende tutmalıyım.

Babasından.

Bir garaja girdiğimizde aklımdan geçen düşünce bu. Trevor bana dönmeden önce kapı arkamızdan kapanana kadar bekliyor.

"Artık burada benimle yaşıyorsun," dedi bana. "Sana bakacağım, seni güvende ve rahat tutacağım, ama sen benimsin."

Onun gibi bir adama yalvarmanın işe yaramayacağını bilsem de, "Lütfen," diyorum, "burada seninle kalamam. Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum Jane? Açıkla bana. Ben anlayışlı biriyim. adam."

O değil. Hamile olduğumu öğrendikten sonra Bonanno ailesi hakkında bilgi edinmek için biraz zaman ayırdım. Kalplerinde iyi kalpli hiçbir şey yok, onun yakınında olmak istememe neden olacak hiçbir şey yok. Vicdan azabı duymadan insanları öldürüyorlar, arkalarında yetimler ve dullar bırakıyorlar.

Ve işte buradaydım, ilk kez seks yaptığında onlardan biri tarafından hamile bırakılacak kadar aptaldım.

"Burada seninle yaşayamam," diye fısıldıyorum ve bakışları kararıyor.

"Hâlâ sevgili anneciğinin seni çok özleyeceğinden mi endişeleniyorsun?" Cevap vermeyince arabadan indi ve beni takip etmemi işaret etti.

alçalt onu.

Bunu yaparken otomatik pilota hareket ediyormuşum gibi hissediyorum, kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum ve gözlerimi onun yüzünde kilitli tutuyorum. "Taahhütlerim var," diyorum ona ve o da gülüyor.

"Taahhütler mi? Nedir onlar?"

Cevap vermiyorum, ki böyle olacağını biliyor olmalıydı, ve uzanıp beni kolumdan tutuyor. Tutuşu istediğimden daha güçlü, parmakları biraz tenime batıyor.

"Eğer konuşmak istemiyorsan, o zaman gidip sana bundan sonra nerede yaşayacağını göstereyim," diyor ve beni eve doğru çekiyor. Takip etmiyorum ve o da dönüp yüzünde karanlık bir ifadeyle bana bakmaya başlıyor. "Ya da seni omzumda taşıyabilirim Jane. Ya sen benimle gelirsin ya da ben seni oraya taşıyım."

Çıkış yok. Bunun farkına vardım ve içimi bir korku kapladı. Ne yaparsam yapayım ya da yapmayayım, bundan kurtulmamın hiçbir yolu yok. Şimdi yaptım ve tatlı küçük Annie'nin beni aradığını düşündüğümde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Ofiste yapacak işlerin yok mu?" Parmağını evin kapısının yanındaki tuşa bastırırken ona soruyorum. Neredeyse anında yüksek bir tık sesi duyuyorum ve kapıyı iterek açıyor. "Sabahın köründe öylece gidemezsin, değil mi?"

Sorum onun dönüp bana bakmasına neden oluyor ve düşünmeden geri çekiliyorum. Bunu yapar yapmaz ilerliyor ve beni duvara yapıştırıyor. Evinin içindeyiz ama ışıklar yanmıyor ve her şey karanlık ve tehlikeli geliyor.

Üzerinden ısı yayılıyor ve nefesimi tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ya bunu yapacağım ya da sürdüğü nefis kolonyayı içime çekeceğim ki bunun bana aptalca bir şey yaptıracağından eminim. Geriye dönüp baktığımda, o gece onu becermeme neden olan şeyin kolonyasının kokusu olduğundan eminim.

Sadece parfümü değil. Yüzündeki ifadeyi de. Bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi. Ona baktığımda arzusun içimde bir yılan gibi nasıl kıvrıldığını.

Bana doğru uzanıyor, dudakları dudaklarıma çarpmadan önce bir anlığına çenemi hafifçe kavırıyor. Geri çekilmek istiyorum, ikimizin arasına biraz mesafe koymak istiyorum, böylece tekrar net düşünebileceğimi hissediyorum, ama o bu kadar yakınken bunu yapmak imkansız. Bana doğru bastırıyor, tüm vücudu beni yerimde tutuyor ve pozisyon değiştirerek sikini içime sürüyor, böylece ne kadar sert olduğumu hissedebiliyorum.

Kutsal. Cehennem.

Ne yaptığımı düşünmeden uzanıp güçlü omuzlarını kavriyorum. O lanet olası bir heykel, o kadar güçlü ve kuvvetli ki bir kasırgada ona tutunup fırtınadan canlı çıkabilirim. Ama şu anda beni bu kadar korkutan şey kasırga değil.

Annie'yi öğrenmesi. Onunla tekrar yatağa girmem ve bana bir şeyler yapmasına izin vermem. Güçlü olmak zorundayım, sadece kendim için değil.

"Yeter," diyorum, onu itiyorum ama hırlıyor, lanet olası hırlıyor ve külotumun daha da ıslandığını hissediyorum. "Ciddiyim, Trevor," diyorum boynumu ısırırken, bir çürük bırakacak kadar sert, ama acının zevkle karışıp vücuduma yayılmasını sevmeyeceğim kadar sert değil.

Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım ve şu anda beni ısırma ve bana tutunma şekli bağımlılık yapıyor. Daha fazlasını istiyorum ve kafamın arkasında bunu durdurmam ve ondan nasıl uzaklaşacağımı bulmam gerektiğini haykıran bir ses olmasına rağmen, aniden onu itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve onu kendime çekiyorum, dilim onunkine karşı savaşıyor.

"Siktir, Jane," diye mırıldanıyor ve ellerimi pantolonuna götürüp tokasıyla boğuşuyorum. "Kendine geleceğini biliyordum. Şu anda burada benimle olmandan daha önemli bir şey yok."

Hâlâ açım, hâlâ onu istiyorum, ama az önce söyledikleri aklımın bir çınlıyor ve büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Annie.

Elleri saçlarımda, başımı yana çevirebilmek ve boynumu tekrar ısırabilmek için saçlarımı karıştırıyor. Kulağımı ısırırken ürperiyorum ve sonra bir elini kazağıma sokarken nefesimi emiyorum.

Bugün zaten üstüme çıktı ve ben onu durdurmadım, ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Ona bakmamak için elimden geleni yaparak, "Tuvalete gitmem lazım," diye nefes nefese kaldım.

Zor nefes alıyor, koyu renk gözleri bana kilitlenmiş. İçimi görüp görmediğini bilmiyorum ama başıyla kısa bir selam veriyor. "Banyo odası hemen burada Jane. Acele et. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri kulaklarımda çınlıyor ve yanından geçip banyoya koşuyorum, ikimizin arasında yeterince boşluk olduğundan emin oluyorum.

uzanıp beni yakalayamaz. Şu anda çok kötü durumdayım ve bunu nasıl düzelteceğimden emin değilim.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra lavabonun üzerine eğilip musluğu açıyorum, böylece kendime bakabiliyorum. Sert görünüyorum.

Dudaklarım şiş ve sıcak, onlara dokunuyorum ve ne kadar acıdıklarını hissedince irkiliyorum. Kocaman gözlerim ve kızarmış yanaklarımla korkmuş görünüyorum ve lavabodan geri çekilip yavaşça kazağımı yukarı çekiyorum.

Karnımın tam ortasında anne olduğumun kanıtı var. Sezaryen kesinlikle planlı değildi, ama kanıt orada ve eğer Trevor onu görürse - ya da hissederse- sırrımı anlayabilir.

Aptal değil, hem de hiç değil ve gerçeği henüz anlamamış olması şok edici. Yine de burada kalırsam, beni çıplak görme ya da çıplak karnıma dokunma fırsatı bulursa, gerçeği öğrenecek.

Annie'den haberi olacak.

Onu bulacak, kaç yaşında olduğuna bakacak ve her şeyi .

Sonra ne olacak? Bir mafya ailesi olarak sonsuza dek mutlu mu yaşayacağız? *Hiç sanmıyorum.*

Lavabodan uzaklaşarak banyoya göz gezdiriyorum. Mermer zemini, muhteşem duşu ve küvetiyle güzel bir banyo ama benim ilgilendiğim bu değil. Yerdeki kabarık halı ya da muhtemelen lisedeki ilk arabamdan daha pahalı olan avize de umurumda değil.

Hayır, şu anda beni ilgilendiren tek şey pencere.

TREVOR

"W

Orada ne halt ediyorsun Jane?" Elimi yumruk yapıp banyo kapısına çarpıyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermedi ve ben de tekrar vurdum. tıkırtılarını duymak. "Jane! Ne yapıyorsun lan sen?"

Hala ereksiyon halindeyim. Hem de çok acı verici bir şekilde. Şu anda önümde domalmasını istiyorum, böylece sikimi onun tatlı küçük amına sokabilirim, ama banyonun kapısını kilitledi ve su hala akıyor.

Koşuyorum.

Kaçıyor.

"Siktiğimin amcığı," diye homurdanıyorum ve kapıyı yumrukluyorum. Kapı sallanıyor ama açılmıyor, ki bu tam da içeri girip bana zarar vermeye çalışan biri olursa diye istediğim şey, ama Jane'in aptal olmasını engellemeye çalışırken kapının yapmasını istediğim şey değil.

Bu şekilde onu deviremeyeceğimi çok iyi bildiğim için tekrar çarpıyorum. Tekrar küfrederek dönüyorum ve koşmaya başlarken pantolonumu düzeltiyorum.

Koridoru hızla geçerek oturma odasından çıkıyorum ve bahçeye açılan çift kapıyı açıyorum. Burada çok fazla zaman geçirmiyorum, bu yüzden bir bahçıvanım var ve yanlarından geçerken hiçbirini görmeden mükemmel bakımlı yol boyunca koşuyorum.

Banyo penceresi ardına kadar açık ve yine küfrediyorum, kısa bir süre durup dönüyorum ve arazinin etrafına bakıyorum. Yüksek bir çit var.

Yani çok uzağa gitmiş olamaz, ama görünürde yok.

"Jane!" Adını haykırıyorum, onu avlamaya ve evimde bağlamaya gerçekten hazırım. "Jane, buradan asla çıkamayacaksın!"

Cevap vermiyor ve ben tekrar koşmaya başlıyorum, garaj yolunun yanındaki çite tırmanarak evden uzaklaşmaya çalıştığını umuyorum. Çitin üzerinden kolayca tırmanmasının başka bir yolu yok ve muhtemelen bir komşunun onu görüp acıyacağını umuyor.

Onu buradan göremiyorum ama parmağımı kıcıma sokup onu aramaya devam etmeyeceğimden eminim. Bunun yerine, bahçelerimi keserek ve olabildiğince hızlı hareket ederek evin önüne doğru yola çıkıyorum. Her adım beni onu yakalamaya biraz daha yaklaştırıyor ve yakaladığımda...

Sikeyim. Tek bildiğim, onu ellerime almak için sabırsızlandığımı. Benden kaçarak ne halt ettiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu hatayı bir daha asla yapmayacağından emin olacağım.

Onu bağlayacağım. Kuzenimin karısına gibi ona bir tasma takarım. Kahretsin, onu bir odaya kilitlemekten ve beni bir daha asla terk edemeyeceğini anlayana kadar aklını sikmekten mutluluk duyuyorum.

Ama önce onu yakalamalıyım.

Ayakkabıları bir çalının yanında tekmelediği yerde duruyordu ve heyecanın vücuduma yayıldığını hissediyordum. Yalınayak, korkuyla koşuyor ve ben onu durdurana kadar daha fazla ilerleyemeyecek.

Evin köşesini döner dönmez kalbimin hızlandığını hissediyorum ve yüksek vitese takıyorum. Jane çitin orada, umutsuzca kendini yukarı çekmeye çalışıyor. Çitin yarısına kadar nasıl geldi hiçbir fikrim yok ama bir sincap gibi tırmanmak için elinden geleni yapıyor. Bu sefer bağırmaya zahmet etmedim.

Ona doğru koştum ve bileğini kavradım, teni avuçlarımda sıcacıktı.

"Hayır! Bırak beni!" Elleriyle tutunarak bana tekme atıyor, boştaki ayağı omzuma çarpıyor. Yapabileceği hiçbir şey yok. canımı gerçekten acıtacaktı ve ben de zıplayıp onu yakaladım.

Onu geri çekerken içine bastırıyorum ve kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum. Tatlı Jane'im benden bu şekilde kaçabileceğini düşünmüş olabilir ama ben her zaman kaçabileceğimi biliyordum.

onu yakalamak için. Ona bu kadar yakınken, amcığı sadece birkaç kat kumaşla örtülüyken, ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum.

Bunu kendine asla itiraf etmez ama beni istiyor.

"Buraya gel," diyerek onu çitten geri çekiyorum.

Kollarımla çit arasında asılı kaldığı bir an var ve benimle mücadele ediyor, hem beni uzaklaştırmaya hem de tutunmaya çalışıyor, ama sonunda tutuşu bırakıyor ve bana doğru düşüyor, içinden bir çığlık kopuyor. Tanrıya şükür komşularımdan hiçbiri meraklı değil, yoksa eminim birazdan kapımı çalan biri olurdu.

Onu yakalıyorum, düşmesini engellemek için kollarımla etrafını sarıyorum. Bana doğru eğiliyor, tüm vücudu bana çarpıyor ve ben tökezliyorum ama ayaklarımın üzerinde duruyorum.

"Benimle dövüşmeyi keser misin!" Bana o kadar yakın olmasına rağmen tekmeliyor ve vuruyor ki, saldırılarının arkasında gerçekten herhangi bir hasar vermek için yeterli gücü bulamıyor. Yine de, şu anda kıcını yere çarpmasını engelleyen tek şey ben olduğum halde benimle bu kadar sert dövüşmesi beni sinirlendiriyor. "Ben sadece düşmeni engelledim!"

"Kaçmamı engelledin!" Başını sertçe sola çeviriyor ve onu sabit tutmak için kolumu göğsüne koyduğum yere doğru eğiyor. Ne yaptığını anlayamadan dişlerini koluma geçiriyor ve ben de tıslayarak onu bırakıyorum.

"Lanet olsun, Jane. Sen kuduz falan mısın?" Benden uzaklaşıyor, çitlere dayanana kadar yavaşça geri çekiliyor, gözlerini kocaman açmış beni izliyor.

Serengeti'de kapana kısılmış bir yaratık gibi zor nefes alıyor ve ben ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Dokunma bana," diye tersliyor ve ben gülüyorum.

"Seni barda becerdiğim gece sana dokunmama aldırmamıştın," diye hatırlatıyorum ona. "Daha önce de beni öpmene aldırmamıştın. Vücudunun istediğinden başka bir şey istediğini düşünüyor gibisin Jane ve bunu bir an önce çözmen gerekiyor. Ayrıca buna bir son vermelisin," diyorum elimi ona doğru sallayarak. "Normalde, beni ısırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen herkesi öldürürdüm."

"Beni öldürecek misin?" Onu tekrar gördüğümde beri ilk kez gerçekten korkmuş görünüyor. Yüzünde öfkeli ve kendini beğenmiş bir ifadeden, başına gelecekler konusunda dehşete kapılmış bir ifadeye dönüşen bir bakış var ve ben de sırtıyorum.

Güzel. Korkmuş olmalı. Onunla bu küçük oyunları oynamaktan, burada herhangi bir kontrolü olduğunu düşünmesinden bıktım. Tanrı aşkına, beni ısırdı ve bu görmezden gelebileceğim bir şey değil.

Aynı zamanda, onu öldürmeyeceğim. Yine de onu cezalandıracağım. Benim için diz çökmesini ve bir daha böyle bir şey emin olana kadar yürüdüğüm yere tapmasını sağlayacağım.

"Seni öldürmeyeceğim, ama şimdi benimle eve gelmen gerekiyor, Jane. Dalga geçmiyorum. Sen bana aitsin ve bu saçmalığı kesip atmalısın."

Sertçe yutkunuyor ve etrafımıza bakıyor. Belli ki başka çıkış yolu arıyor ama yok. Bu kadar. Ya benimle gelir ya da kendini bu çitin karşısında bulur.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bu fikir sikimi zonklatıyor. Onu burada, herkesin geçip ne yaptığımı görebileceği bir yerde sikmeyi çok isterdim. Onun tatlı vücudunu güneşin altında çıılçıplak görme düşüncesi beni biraz heyecanlandırıyor. "Soyun," diyorum ona. "Benimle eve dönerken seni çıplak görmek istiyorum."

Yanakları sertçe kızarır ve başını sallar. "Hayatta olmaz, Trevor. Kıyafetlerim üzerimde kalacak." Dalgın bir şekilde kazağının eteğini tutuyor ve sanki gerçekten örtünme ihtiyacı hissediyormuş gibi biraz aşağı .

"Bu bir rica değildi." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bunu yaptığımda gözlerinin korkuyla parlaması hoşuma gidiyor. "Hepsini çıkar, Jane. Sana çıplak ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Hayır."

Hay sikeyim. En son ne zaman birinin bana böyle *hayır* dediğini hatırlamıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Elbette, burada başka biri olsaydı, kışını gösterdiği ve beni bir id- iot gibi gösterdiği için kızardım, ama burada sadece ikimiz varız, bunu seviyorum. Jane'in kendi ayakları üzerinde duracak kadar güçlü olmasını istiyorum, böylece sonunda onu kırdığımda, bu çok daha tatlı olacak.

"Seçim senin," diyorum ona, uzanıp üstünü kavıyorum. Benimle deli gibi mücadele ediyor, kıyafetlerini üzerinde tutmak için geleni yapabilmek için vücudunu büküyor, ama kumaşı iki yöne doğru çekiyorum, kazak ben çektikçe çözülüyor. Çılgılık atıyor, elinden geleni yapıyor

Ama onunla m¼cadele ediyorum, kollarından ¼ıkarıp yere d¼ş¼rene kadar bir o yana bir bu yana ¼ekiřtiriyorum.

M¼kemmел g¼g¼slerini yukarı kaldıran siyah dantelli bir s¼tyen giyiyor ve ben sadece onlara bakarak dudaklarımı yalıyorum. Uzanarak elimi kıvrımları boyunca gezdiriyorum, onu serbest bırakmak için kabı aşağı ¼ekmeden önce g¼gs¼n¼ hafifçe kavıyorum.

Sonra g¼zlerim başka bir şeye kilitleniyor.

Ellerini karnına koymuş, belli ki bir şeyleri ¼örtmeye ¼alıřıyor. Bileklerinden tutarak kollarını geriye doğru sıyrıyorum ve onu ¼armıha gerilmiş gibi ¼itlere sabitliyorum. ¼ıęlık atıyor, kollarını v¼cuduna sabitlediğim yerden aşağı ¼ekmeye ¼alıřırken s¼rekli benimle m¼cadele ediyor.

Y¼z¼n¼n nasıl kıvrıldığını ve ne kadar ¼fkeli g¼r¼nd¼ę¼n¼ zar zor fark ediyorum. Nefes nefese bana bakıyor, t¼m v¼cudu neredeyse ¼fkeyle titriyor, sallanıyor ve tutuşuma karşı savaşıyor. Ellerimi ¼özmeye ¼alıřtıęını hissediyorum ama şu anda dikkatimi ¼eken şey bu değil.

Karnının alt kısmında daha önce olmadığına yemin edebileceğim bir yara izi var. ¼ok eski, sanki yıllardır oradaymış gibi iyileşmiş ve izini s¼rmek için uzanıyorum. Birlikte ge¼irdięimiz tek gecede t¼m v¼cudunu tam olarak keşfedemedim ama bunun orada olmadığını biliyorum.

"Jane. Bu da ne b¼yle?"

JANE

H *Gördüm.*

Yara izini gördü. Şu anda görmesini istemediğim tek şeyi.

Anne olduğum gerçeğini. O zeki biri, Trevor, her ne kadar götün teki olsa da, ve biliyorum ki ikiye ikiye bir araya getirebilecek. O anlamasa bile, Bonanno'daki diğer pisliklerden biri anlayacaktır.

Ve sonra Annie'nin onun olduğunu anlayacak. Onu aramaya gelecek, onu alacak, onu ona vermemi isteyecek ve ben bunun olmasına izin veremem. İyi bir anne olup da onun mafyayla bağlantılı bir şekilde büyümesine izin vermem mümkün değil ama olacak olan bu.

Düşüncelerim kontrolden çıkıyor ve beynimi korumak için yere çöküp küçük bir top haline bile gelemiyorum. Sanki Trevor ve bir kızım olduğunu öğrendiğinde ne yapacağı hakkında aklımdan geçen her korkunç düşünce beynime yerleşmiş, kök salmış ve onları ayıklayabilecek miyim bilmiyorum.

Ağlayarak hava emiyorum, hıçkırıklarımın acısını tüm vücudumda hissediyorum. Kafamı toparlayamıyor, bedenimi ele geçiren panik ve korkunun üstesinden gelemiyord gibiyim. Hava serin, üstsüz dolaşmak için fazla serin ama tenim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Trevor'ın beni gördüğü her yer şu anda yanıyor. Sadece utanç ve ne yapacağının korkusuyla değil, aynı zamanda heyecanla da. Bu duygu ve düşüncelerin korkunç bir kokteyli ve ben

kurtulamıyorum. Tek yapabildiğim onun önünde durmak, Kuzey Kutbu'ndaymışım gibi titremek ve konuşmamak.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda anlamlı kelimeleri bir araya getirebileceğimi sanmıyorum. Ağzım korku ve öfkeyle kapalı ve nefes aldıkça havayla dolan ciğerlerim bile şu anda çalışmıyor gibi görünüyor. Onun elleri beni tutarken kalp krizi geçirip burada düşüp ölsem hiç şaşırmam.

Ellerinden başlamayalım bile. Birlikte olduğumuz geceden beri onları hayal ediyorum, tekrar üzerimde olmalarının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu delilik, bunun farkındayım ama onda bağımlılık yapan bir şey var, bir türlü kurtulamadığım elektrikli bir şey.

Ben lanet bir uyuşturucu bağımlısıyım, o benim uyuşturucum ve beni öldürecek. "Jane. Soruma cevap vermedin."

Sisi kesen bir bıçak gibi sesi bana geliyor ve başımı sallayarak sonunda ona odaklanıyorum. Tam önümde, o kadar yakın ki zar zor öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurabiliyorum ama kıpırdamıyorum. Geri çekilemiyorum, yorgun bedenim çitlere dayanmışken olmaz ve sanki bir güç alanı beni ona yaklaştırmaktan alıkoyuyor.

Eğer bana olduğundan daha fazla dokunmasına izin verirsem, alevler içinde kalıp ölebileceğimi düşünüyorum.

"Jane!"

Adımı bağılıyor ve gözlerim yüzüne odaklanıyor. Kahretsin, çok korkunç. Güçlü çenesi o kadar keskin ki yalayıp dilimi kesip kesmeyeceğini görmek istiyorum. Nasıl olsa kanımı akıtacak, bari tadını çıkarayım.

Düşüncelerim gittikçe daha da derinleşiyor ve beni içinden çıkabileceğimden emin olmadığım bir karanlığa sürüklüyor. Bu istemediğim tek şeydi. Bir çocuğum olduğunu asla öğrenmemeliydi, çünkü şimdi onun kendisinden olduğunu kesin olarak söyleyebilecek.

Onu koruyamam.

Bu korkunç düşünceleri düşünürken bile Trevor'ın beni kucağına aldığını hissediyorum. Beni göğsüne doğru çekiyor, bir kolunu sırtıma doluyor, diğerini bacaklarımın altına koyuyor ve beni eve götürmek için dönüyor. Onunla savaşımalıyım, beni bırakması için uğraşmalıyım ama birden o kadar yorgun düştüm ki bir şey yapabileceğimden emin değilim. Kollarında gevşiyorum,

Beynim kalkıp bir koşu daha yapmam için bağırsa da bunu yapamıyorum.

Bu çok fazla çaba gerektirecek ve ben aniden çok ama çok yoruldum.

Annie doğduğundan beri onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Dürüst olmak gerekirse annemi bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum ama beni arayıp hasta olduğunu söylediğinde eve gelmem gerektiğini biliyordum. Öleceğini düşündüğüm gerçeğini görmezden gelip onu burada bırakamazdım.

Ve tabii ki Annie anneme aşık. Bütün sabah sizinle birlikte kurabiye pişirmek isteyen ve sonra siz hamakta kurabiye yerken bütün öğleden sonra size kitap okuyan bir büyükanneyi kim istemez ki? Sabahları size kalp şeklinde krep yapan ve daha sonra bahçede sizin için fiskiyeyi kuran birini kim istemez?

Benim hiç öyle bir büyükanmem olmadı ve ben bile kızımı kıskanıyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki eve geri döndüğümüzü fark etmiyorum bile. Trevor'ın göğsüne bu kadar yaklaşmışken, kalbinin yavaş bir ritimle attığını hissedebiliyorum. Sabit ve değişken değil, tam da Annie'nin babası olmasını isteyeceğim türden bir adam.

Mafya olayı hariç. İnsanları öldürme olayı. Uyuşturucu kaçakçılığı. İş sahiplerini tehdit etmek. Bunların hepsi onu korkunç ve uygunsuz bir baba yapıyor.

"Al bakalım," diyor, beni oturma odasındaki kanepeye yatırırken sesi düşüncelerimden koparıyor. Deri, ama yeni gıcırtılı olanlardan değil. Onun yerine, tamamen deri ve yumuşak ve hemen üzerinde küçük bir top gibi kıvrılıyorum, o üzerime bir battaniye koyarken titriyorum.

Gözlerim kapalı, benden uzaklaştığını duyuyorum ve tekrar kaçmayı deneyebileceğimi biliyorum, ama yeterince uzağa gitmeme imkân yok. Yara izimi gördüğünden beri içimdeki tüm mücadele tükenmişti.

Bir dakika sonra geri döndü ve başıma oturdu, beni kaldırarak ona yaslanmamı sağladı. Elinde sıcak bir kupa var, dudaklarıma doğru tutuyor. "İç. Sadece biraz çay ama içinde bal var ve boğazını daha iyi hissettirecek."

Boğazımın bir daha asla konuşamayacağımı düşündürecek kadar acıdığını nereden biliyordu? Bana bakıp hakkımda böyle bir şeyi nasıl bilebilirdi?

Ona ayı içme zevkini tattırmak istemiyorum ama yine de içiyorum, ilk başta sadece küçük bir yudum alıyorum. O kadar iyi geliyor ki, boğazımı o kadar ısıtıyor ve rahatlatıyor ki, daha fazla içiyorum, sonra daha fazla, ta ki kupa boşalana ve o bir gümbürtüyle kanepenin önündeki sehpaye bırakana kadar.

"Nasıl hissediyorsun?" Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp bana gerçekten bakarken gözlerinde bir şey var -gerçek bir endişe, sanırım-. Ondan uzaklaşmak ve bana bu şekilde bakamamasını sağlamak istiyorum ama bakışları hipnotize edici.

"Ben iyiyim." Bu bir yalan ve o da bunu biliyor.

Başını sallar. "şoka giriyordun. Kuzenlerimden biri olsaydın seni kendine getirmek için yumruklardım."

"Akraba olmadığımıza sevindim," diyorum ve hemen ardından suçluluk duygusunun üzerime çöktüğünü hissediyorum. Akraba sayılmaz mıyız? Sadece birazcık? Annie'nin babası olarak ne tür bir ilişkimiz var?

"Bana yara izinden bahset." Karnıma bakıyor ve üzerimde bir battaniye olmasına rağmen, battaniyenin altından tenimi grebildiğine yemin edebilirim. İlk tanıştığımız andan beri bunu yapabilecek kadar yaşlanmış olması sinir bozucu.

"Sadece bir yara izi," yalan söylüyorum, bana inanacağını ve konuyu kapatacağını umuyorum.

Bu onu kıkırdatır ve başını sallar. "Oh, Jane, beni ne kadar aptal sanıyorsun? Bunun ne tür bir yara izi olduğunu çok iyi biliyorum. Çocuğun nerede?"

O biliyor.

Bir yanım bu konuşmayı yaptığımız için dehşete düşüyor ama diğer yanım neredeyse rahatlamış durumda. Bir ocuğum olduğunu bilebilir, neden onun yanına taşınamayacağını anlayabilir ama babası olduğunu bilmek zorunda değil. Bu küçük bilgiyi kendime saklayabilir ve Annie'yi güvende tutabilirim.

"Annemle birlikte," diyorum kelimeleri boğarak. Yalanlarımın daha inandırıcı olması için ona bazı gerçekleri söylemem gerektiğini bilsem de bunu yapmak zor. "Ben çalışırken o da yanında, bu yüzden sürekli burada seninle ol. Onun yanına gitmem gerekiyor."

"Kaç yaşında?"

Neredeyse nefesini tutuyor ve ne istediğini biliyorum ama bunu düşünmesine bir an bile izin veremem. şkrlersun ki Annie ufak tefek biri. İkisinin buluşmasını engelleyebildiğim sürece, onun Annie hakkındaki gerçeği öğrenmesini de engelleyebilirim.

"O iki yaşında."

Bu bir yalan ve umarım bunu anlayamaz.

Aramızdaki hava durgun ve her şeyden çok onun zihnini okuyabilmeyi ve şu anda ne düşündüğünü bilmeyi diliyorum. Babası olamayacağı için rahatladı mı? Trevor akıllıdır, bu yüzden eminim ki kız o kadar gençse onun babası olamayacağını anlamak için gerekli zihinsel matematiği yapmıştır.

Yoksa artık başka bir adamla birlikte olduğunu bildiği için üzgün mü? Bu adam kadar sahiplenici biriyle daha önce hiç karşılaşmadım ve başkalarıyla yattığımı öğrenirse ne yapabileceğini düşünmek beni korkutuyor.

ama Jane, onunla sözlenmiş falan değilsin.

Ama yine de bana paylaşmak isteyen bir adam gibi gelmiyor.

Trevor sert bir şekilde başını sallıyor, sonra ayağa kalkıyor ve sıcaklığı kaybolduğunda içimi bir ürperti kaplıyor. "Burada bekle," diyor ve odadan dışarı çıkıyor.

TREVOR

H Jane'in anne olduğunu nasıl fark edemedim? Karnındaki o lanet yara izini görür görmez ne anlama geldiğini anladım ama inanmak istemedim.

Eğer bir şey olsaydı, baba olmak benim için sorun olmazdı. Baba olmak isteyip istemediğimi hiç düşünmemiş olsam da, Jane'i hamile bırakıp kendime saklamaktan çekinmezdim. Onunla bir aile kurmayı ve her zaman benim olduğundan emin olmayı umursamazdım.

Ama birlikte geceden kısa bir süre sonra kaçtı ve başka bir adamdan hamile kaldı. Öfke bir dalga gibi içime hücum ediyor ve duruyorum, dönüp yumruğumu duvara çarpıyorum. Alçıpanda bir delik açıyor ama umurumda değil.

Buradan ayrılıp başka bir adama gittiğine inanamıyorum. Başka birinin onu hamile bıraktığına ve görünüşe göre resimde hiç olmadığına inanamıyorum. Kim böyle bir kadını hamile bırakıp sonra da terk eder ki?

Hayal bile .

Kendi kendime yemin ederek, Jane'e uyacak gibi görünen bir kazak bulana kadar ilk misafir odasındaki dolabı karıştırıyorum. Her zaman yanımda kıyafet bulundururum, bugün olduğu gibi işler sarpa sardığında elimde fazladan bir şeyler bulundurmanın iyi bir fikir olduğu gerçeği dışında bunun hiçbir nedeni yok.

Ona geri götürürken telefonum çalıyor. "Lanet olsun, şimdi sırası değil," diyerek telefonu susturup cebime geri koyuyorum. Salvatore beni arayıp tüm dikkatimi üzerine çekebileceğini düşünüyor

Her zaman ister, ama şu anda ilgilenmem gereken daha acil bir şey var.

Koridorda iki adım daha atamadan telefonum tekrar alıyor.

"Ne?" Hırlayarak duvara yaslanıyorum. Buradan az önce açtığım deliği görebiliyorum ve gözlerimi devirerek fkemle ilgili kanıtlara sırtımı dönüyorum. "Gırtlağıma kadar boka batmış durumdayım Salvatore, o yüzden bu gerçekten iyi bir şey olsa iyi olur."

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum, Trevor. Wicked Bastards'ı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Bir süre önce boylarından büyük işlere kalkışan ve ailemizin köklerini kuruttuğu motosiklet etesi. Karısı Arabelle de çetenin bir yesi idi ya da amcığı değil de siki olsaydı öyle olacaktı. Babası çetenin başıydı ve ikisini birbirine bağlamak için onu başka bir eteden bir motosikletiyle evlendirmek üzere sattı.

Küçük fikirleri, Bonanno ailesini alaşağı edebilecek kadar gle bir araya gelmekti ki bu bizim gerçekleşmesine izin vereceğimiz bir şey değildi.

Biz de hepsini öldürdük. Arabelle'in küçük kardeşi ve annesi hariç, onlar da ortalık karıştığında kasabadan kaçtılar.

"Lanet olası pislikler. Mezarlarına işememi ister misiniz?" şehir merkezindeki bazı temellere gömüldükleri için bunu yapmak yeterince kolay olurdu.

Salvatore i geçiriyor ve onu balkonda bahçesine bakarken hayal edebiliyorum. Ailemizin karşı karşıya olduğu sorunları konuşurken dışarıda olmayı seviyor ve aradığından beri ilk kez biraz gerildiğimi hissediyorum.

"Keşke bu kadar basit olsaydı, Trevor. Hayır, Arabelle'in lanet annesi kasabayı terk ettiğinde birlikleri topladı. Bu pislikleri nereden buldu ya da hangi kayaların altından çıktılar bilmiyorum ama görünüşe göre geri dönüyor ve intikam almak istiyor."

"Lanet olsun," diye kıkırdıyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Ne olacağını sanıyor ki, pilerden oluşan ayak takımı ordusuyla kasabaya gelip... ne? Bonanno ailesini alaşağı edeceğini mi?"

Salvatore gülmüyor ve onun konuşmasını beklerken başımı duvara yaslıyorum. şu anda uğraşmam gereken şey bu değil. Jane'le ne yapacağıma karar vermeliyim.

Onu tehlikeye atmadan nasıl güvende ve yakınımnda tutacağımı.

Ve şimdi onun lanet bir çocuğu olduğunu biliyorum? Tanrım. Bir kızı, daha az değil.

"Yapmak istedikleri şey tam olarak bu. İstihbaratımız iyi, Trevor."

"Her zaman öyledir."

Sertçe nefes veriyor. "Bizi ortadan kaldırmak için kullanabilecekleri bir ordu topluyorlar. Şimdi, ondan ya da küçük kardeşten korkmuyorum, ama davayı üstlenecek ne tür pislikler bulacakları konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sence aklını mı kaçırdı? Çıldırdı mı?" Yoksa neden biri ailemize saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki? Eğer gerçekten bunu yaparsa bundan tek parça halinde kurtulabileceğini düşünmek için deli olmalı.

"Hiçbir fikrim yok. Onunla konuşabilir miyiz diye ulaşmaya çalıştık ama ona ulaşmak imkânsız. Geliyorlar Trevor ve hazır olmalıyız. Karımı ve çocuklarımı şehir dışına gönderiyorum, Marcelo da aynısını yapıyor."

"Siktir." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve söylediklerine gerçekten odaklanmaya çalışıyorum. Kelimeleri duyuyorum ama bir anlam ifade etmiyorlar. Bunu yapamazsın. Ölüm cezasıyla karşı karşıyaydı ama tek parça halinde gitmesine izin verdik ve şimdi geri gelip şansını ikinci kez mi denemek istiyor?

Ona bir kez merhamet ettik ve bunun ikinci kez olmayacağından emin olabilirsiniz.

"Hazırlanmak için ne yapmanız gerektiğine karar verin," diyor bana. "İstihbaratımız bu hafta sonu burada olacaklarını söylüyor, ancak ilk başta sadece birkaç kişi olacaklar. Sanki bu sayede neyin peşinde olduklarını anlamamızı engelleyeceklerini düşünüyorlarmış gibi yavaş hareket ediyorlar."

"O lanet olası bir deli."

Salvatore kıkırdar. "Dikkat etmeniz gerekenler çılgın piçler. Eğer önemseydiğiniz bir kışınız varsa, onları bir süreliğine uzaklaştırmayı düşünmelisiniz. Her şeyi yakıp yıkmak istiyorlar."

Cevap vermek yerine telefonu yüzüne kapatıyorum ve cebime atıyorum. Jane'den bahsettiğini ve mümkünse onu güvenli bir yere götürmem gerektiğini söylediğini biliyorum ama yine de aklım almıyor.

Dönüp koridordan aşağıya, onu bıraktığım odaya bakıyorum. Buradan onu göremesem de, onu hissedebildiğime yemin edebilirim. O benim ruhumda, kalp atışları dokunmadığımız zamanlarda bile içimde hissettiğim bir şey.

Bir amaç uğruna aceleyle ona doğru , elimdeki kazağı yanındaki kanepeye fırlatıyorum, sonra da uzanıp onu yukarı çekiyorum. Bana bakarken bacakları titriyor ve gözleri irileşiyor. Ona zarar vermeyeceğim ama yüzünde korku okunuyor.

"Sen bana aitsin," diyorum ona, çenesini kaldırarak ona daha iyi bakabiliyorum. "Sen benimsin, Jane."

Başını sallıyor ve mükemmel dudakları tartışacakmış gibi aralanıyor ama açıkçası ne söyleyeceği beni ilgilendirmiyor.

"Beni dinle. Keşke sana iyi bir şey söyleyebilsem, seni sevdiğimi söyleyebilsem ama tek bildiğim benim olduğun ve seni koruyacağım. Lanet olası bir savaş yaklaşıyor Jane ve seni güvende tutmam gerekiyor."

"Ben senin değilim." Benden uzaklaşıyor ama ben kolumu beline dolayarak onu yerinde tutuyorum. "Bana sahip değilsin."

"Seviyorum." Ağzımı yaklaştırarak onu sertçe öpüyorum ve dudaklarını benimkiyle açmaya zorluyorum. İnliyor ve elimi saçlarının arasından geçiriyorum, büküyorum ve onu tutuyorum, böylece artık benden uzaklaşamaz. Dudaklarımı çenesinde ve boynunda gezdirerek mırıldanıyorum: "Sana sahibim Jane. Seni ilk ben gördüm ve benden bir süreliğine kaçmış olman seni bir daha bırakacağım anlamına gelmiyor."

Benimle kavga edeceğini sanıyorum ama etmiyor. Bunun yerine bana dönüyor, ona bakmamı sağlamak için omuzlarımı tırmalıyor. Bakıyorum, sonra onu daha sert öpüyorum, dilim onun mükemmel küçük ağzının her santimini tadıyor. Ağzımın içinde inliyor ve ben de onu içimde hissederek nefes alıyorum.

O ilk geceden beri benim. Onu bir kaybetmiş olabilirim ama şimdi gitmesine izin vermem mümkün değil. Salva- tore'un onu güvende tutmam konusundaki uyarısı aklımın bir köşesinde çınlıyor ama şu anda onu öpmeyi bırakamıyorum. Onunla ilgili ne yapacağıma daha sonra karar vermem gerekecek, çünkü yakında sikimi ona sokmazsam ölebilirim de.

JANE

I Trevor'ı öpmeden duramıyorum. Vücudumdaki elleri ve ağzı içimde kıvılcımlar çıkarıyor, yaşadığımı hissettiriyor. Bir kızım olduğunu öğrendiğinde öldüğümü düşünmüştüm.

Ama Annie'nin onun kızı olduğunu bilmiyor.

Kendime yaptığım şeyi rasyonalize etmeye çalışsam bile, büyük bir hata yaptığımı biliyorum ama duramıyorum. Onu kendimden uzaklaştırmalıyım, ona cehenneme gitmesini söylemeliyim, ama bunun yerine tırnaklarımı sırtına geçirip onu kendime çekiyorum. Ona defolup gitmesini söylemek yerine onu daha sert öpüyorum, parmakları eteğimin bel bandını takip edip kumaşın altına inerken bir nefes çekiyorum.

"Hâlâ hatırladığım kadar tatlı mısın?" O soruyor ve ben ürperiyorum, kafamın arkasında bana büyük bir hata yaptığımı söyleyen küçük sesi duyuyorum.

Belki de öyleyimdir.

Belki sonra pişman olurum.

Ama şu anda kendimi kırılmış hissediyorum ve her ne kadar berbat da, parçalarımı bir araya getirebilecek tek kişi Trevor. Bunu bir kez yaptı, bardaki o gece ve şimdi bunu tekrar yapmasına ihtiyacım var, ona bunun için güvendiğimi bilmese bile.

Bu onun için sadece seks, bundan eminim, ama benim için daha fazlası olduğu gerçeğine engel olamıyorum. Bana dört yıldır hissetmediğim bir şeyi hissettirmesi için ona güveniyorum ve kendimi bu kadar kırılmış hissetmemem için ona güveniyorum.

"Yatak odam," diye nefes nefese beni kucağına alacak kadar uzun süre benden uzaklaşıyor. Bu sefer, koruması gereken değerli bir paketmişim gibi beni göğsüne bastırmıyor. Bunun yerine, sallıyor

Beni pirinç çuvalı gibi omzunun üzerinden kaldırdı, kıcımı sıkmak için uzandı.

Onun için sırlıslıklamam ve inliyorum, hisler vücudumda roket gibi ilerlerken gözlerimi kapatıyorum. Eli kıcımın üzerinde kayıyor, bana masaj yapıyor, sonra beni ağlatacak kadar sert şaplaklar atıyor.

"Oh, Jane, o tatlı kıcını özledim," diyor bana, sesi çakıl taşlarıyla dolu. "Amcığımı özledim, boşaldığında etrafsıkışma şeklini. Seni sikmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Sen benimsin, Jane."

Zihnim onunla tartışmam ve ona hatalı olduğunu söylemem için bana bağıyor, ama yapamam, çünkü o değil. O benim ilk ve tek sevgilimdi ve o bunu bilme de ben onu aklımdan çıkaramadım.

Ne zaman Annie'ye baksam, onun kara gözlerini görüyorum. Muhteşem gür saçlarını, başını hafifçe eğip sırtışını görüyorum. Onun tükürükten bir görüntüsü.

Beni yatağa yatırdığında, kızım ile ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor ve bakışları yüzüme kilitlenmiş bir şekilde yavaşça soyunurken gözlerim açılıyor. Gömleği yere düşüyor, sonra ayakkabılarını çıkarıyor ve diğer her şey onu takip ediyor.

Ve her şeyi kastediyorum.

Adamın siki at gibi kalkıyor ve sikini gördüğümde ağzım sulanıyor. Dört yıl oldu ama hala önünde diz çöküp ona tapındığımı hatırlıyorum. Daha hiç yarak görmemiştim, onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama onu iyi hissettirmek istediğimi biliyordum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ona tekrar sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama üzerime tırmanıyor, aşağı öperken ağzı tenimde sıcak, elleri beni sıkarken güçlü ve talepkâr, sütyenimi çekip çıkarıyor. Sütyenim kopuyor, sesi yüksek çıkıyor ama o bunu duymuyor ya da . yerine sütyenimi yana doğru çekip altımdan çıkarıyor ve yere fırlatıyor.

Odasının serin havasında hemen meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum ama ben daha rahatsız olamadan sıcak ağzı bir tanesinin üzerinde. Sırtımı ona yaslayıp onu kendime çekiyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Seni çok özledim," diyor bana. "Dört lanet yıl çok uzun bir süre."

Aynı fikirdeyim, ama şu anda herhangi bir kelime üretebilmemin hiçbir yolu yok. Dili meme ucumda geziniyor ve sertleşmesine neden oluyor.

Sonra arkasına yaslanıyor, belime doğru ilerlerken yanlarıma masaj yapıyor. Kıcımlı kaldırarak, kıyafetlerimi çıkarıp yana fırlatırken yardım ediyorum.

Zor nefes alıyorum ve o kadar tahrik olmuşum ki kendi kokumu alabiliyorum. Bu utanç verici ve ondan uzaklaşıyorum, ama bir eli kalçamda, diğeri bacaklarımın arasında gezinerek beni yerimde sabitliyor.

"Aç onları," diyor bana. Bacaklarım birbirine sıkıca kenetlenmişti ama onun emriyle kaslarımın gevşediğini hissediyorum. "Aferin kızım," diye mırıldanıyor ve parmağını sıcaklığıma doğru kaydırıyor.

Nefesimi tutuyorum ve bana dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Parmağı beni yokluyor ve ben klitorisimi ovmasını isteyerek, sikini içimde hissetmek isteyerek -herhangi bir şey-kayıyorum ama parmağını çekiyor ve gözlerim açılıp yüzüne kilitleniyor.

Tam da tadımı yalayarak çıkarırken.

Şimdi fena halde kızarıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, ama o yataktan kayıyor. "Sırılsıklam olmuşsun Jane," diyor bana, sesinde bir eğlenceyle. "Benim için damlıyorsun, değil mi? Tanrım, tadın çok güzel. Seni her gün dilimde istiyorum."

Cevap vermek istiyorum, yemin ederim istiyorum, ona aklını kaçırdığını ya da bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum, ama ben daha konuşmadan bacaklarımın arasına giriyor, dili bana sürtünüyor, ayak parmaklarımın yatakta kıvrılmasına neden oluyor. Henüz içime girmedi bile, sikini yanıma bile yaklaştırmadı ve ben şimdiden derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

"Lanet olsun," diye bağıriyorum, dilinin ucunu klitorisimin etrafında gezdirirken kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum. his o kadar güçlü ki vücudumdan elektrik şoku geçiyormuş gibi hissediyorum ve çok fazla ses çıkarmak istemediğim için parmağımı sertçe ısıriyorum.

"Utanma," diyor, konuşabilmek için geri çekilerek. Parmakları dilinin yerini alıyor ve klitorisimi çalıştırdıklarını hissedince nefesimi tutuyorum. Parmaklarının arasında yuvarlıyor, sonra parmaklarını içime sokuyor, tam açıklığının içinde okşuyor.

Tenim çok sıkı. Yatağında kıvraniyorum, kalçalarımı ona doğru savuruyorum, ağzını tekrar üzerimde istediğimi söylemekten çok korkuyorum. Yine de istediğim bu. Beni yediğini hissetmek istiyorum, beni daha da yukarı okşarken dilini klitorisime karşı sert ve düz hissetmek istiyorum.

"Söyle bana Jane, ne istiyorsun?"

Nasıl oluyor da aklımı okuyabiliyor?

Cevap vermek yerine ona uzanıyorum, tırnaklarımı omzuna geçirerek onu tekrar kendime çekmeye çalışıyorum. Kıkırdıyor ama ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamıyor.

"Kelimelerini kullan, Jane. Bundan hoşlanıyor musun?" Parmaklarını klitorisimin etrafında döndürerek tüm vücudumun yataktan kalkmasına neden oluyor. "Yoksa bunu mu?" Şimdi parmaklarını içime batırıyor, ben basınçtan inlerken parmaklarını duvarlarıma sürüyor. "Benden ne istediğini bilmek isterim."

Yemin ederim, konuşamıyorum. Bu adam kaç kez herhangi bir kelime oluşturmamı imkânsız hale getirdi? Ne yaptığı önemli değil, tutarlı bir düşüncüyü bir araya zorlaştırıyor ve bunun yerine inliyorum, parmaklarını daha derine sokmaya çalışmak için onu aşağı doğru itiyorum.

"Daha fazla," diyorum sonunda, ben istemedenden istediğimi vermeyeceğini anladığımda. Benim üzerimde bu kadar güce sahip olması ve benim de sırf boşalabilmek için ona istediğini vermeye hazır olmam çıldırtıcı. "Senden daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum, Trevor."

"Hepsini mi?" Sesi memnun geliyor ve tekrar yukarı tırmanırken yatak kayıyor, kalçalarımı tutuyor ve onları gidebildikleri kadar geniş itiyor. "Çünkü seni döllerimle boyamak istiyorum Jane. Bana ait olduğunu unutmanı istemiyorum. Hep öyle kalacaksın."

Ona katıldığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olan, beni iyi hissettirebileceğini nasıl bildiğim ve ondan ihtiyacım olanı almam.

"İstiyorum," diyorum, tutuşuna karşı kıvranıyorum. Parmakları kalçalarımı batıyor ve canım acıyor ama bu acı hoşuma gidiyor. Bir yanım o kadar berbat durumda ki, beni böyle acıtması ve yine de daha fazlasını istemem hoşuma gidiyor.

Pozisyon değiştiriyor, kocaman sikini tam açıklığıma dayıyor ve oradaki basınçtan nefesim kesiliyor. Ondan istediğim şeyi bana vermeye çok yaklaştı ve içime girmesini sağlamak için sallanıyorum.

"Lütfen," diye bağıyorum, sesimdeki hayal kırıklığı çok açık. "Neden beni sikmiyorsun! Neyin var senin?!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarpıyor ve ben çığlık atıyorum, tüm vücudum baskının altında geri sallanıyor. Beni yatağa sabitleyerek daha derine itiyor, gidebildiği kadar içime oturuyor, sonra beni öpüyor.

Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, sanki sonsuza kadar yanacak ve asla söndürülemeyecekmişim gibi ve onun altında sallanıyorum, ona karşı ritmimi bulmaya çalışıyorum. O kadar güçlü, o kadar büyük ki kendimi dolu ve bölünmüş hissediyorum,

Sanki dikişlerimden ayrılacakmışım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi.

"Seni istiyorum!" Onu öpmek için kendime çekerek ağlıyorum. Sanki son dört yıldır içimde biriken tüm öfke ve korku sonunda yok oluyor, onun siki tarafından içimden çıkarılıyor. İlk başta yavaşça içime giriyor, kendini benden geri çekiyor ve onun için haykırmamı sağlıyor.

Artık sadece Trevor'ı istemiyorum. Ona ihtiyacım var. Elleri vücudumda, siki içimde olsun istiyorum. Göbeğim sıkı ve sıcak ve onun için zonkluyorum, o daha derine inerken titremekten kendimi alamıyorum.

"Sen bana aitsin Jane," diyor çenemden tutup yüzümü ona bakmam için çevirerek. "Bana bunu anladığımı söyle."

Üzerimdeki zevk o kadar yoğun ki ona cevap vermem neredeyse imkânsız ama sonunda cevap veriyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Ben sana aidim," diye inliyorum.

Ona söylemek istemediğim şey, onunla barda tanıştığım andan itibaren bunu bildiğim. Onu istedim, bedenim onu çağırdı, ona doğru sürüklendi, sadece arzudan daha derin ve daha güçlü bir şey tarafından. Onunla ikinci kez birlikte oluyorum ve kendimi bu kadar tamamlanmış hissetmenin delilik olduğunu biliyorum ama hissediyorum.

Yanıldığımı bilsem de, onun siki içimdeyken kendimi yeniden bir araya gelmiş gibi hissediyorum. Trevor gibi biri insanları düzeltmez. Onları kırar.

Peki, onun yatağına isteyerek girmem benim hakkımda ne söylüyor?

Tekrar.

TREVOR

I Tükendim. Jane sikimin etrafında sert bir şekilde boşaldı, beni kuruttu ve ben onun içinde titreyerek onu döllerimle doldurdum. İçinde başka bir adamın olduğu düşüncesi, onu hamile bırakması, dri-

beni çıldırtıyor.

Ben olmalıydım.

Onu hamile bırakmalı ve hayatının geri kalanında ona sahip çıkmalıydım. Onun bir başkasından hamile kalmasına yetecek kadar bir süre birlikte olması düşüncesi bile beni çileden çıkarıyor ve yataktan kalkıp doğruca duşa gidiyorum.

Onu üzerimden atmaya ihtiyacım yok ama hissettiğim öfkeyi üzerimden atmaya ihtiyacım var. Onu beceren ve hamile bırakan her kimse onu bulup öldürmek istiyorum.

"Trevor?" Jane yatak odasından bana sesleniyor ama arkamı dönmüyorum.

Yatak odasının kapısını da kapatmıyorum, açık bırakıyorum ki ona göz kulak olabileyim ve o da isterse bana katılabilsin. Battaniyeleri üzerine çekip yatakta bir yumru haline geliyor ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Birkaç dakika önce nasıl titriyor ve çığlık atıyordu, yürüyebilseydi bile şaşırdım. Duştan çıktığımda orada olacağından hiç şüphem yok.

Su olabildiğince sıcak olduğunda ve banyo buharla dolduğunda, daha fazlası açık kapıdan yatak odasına döküldüğünde, içeri giriyorum, su ağrıyan kaslarımdan aşağı akarken inliyorum. Çok uzun bir gündü ve Salvatore'la yaptığım telefon görüşmesi de bunu daha iyi hale getirmedi.

Uğraşmamız gereken bir sürü şey olduğunu biliyorum. Kötü Piçler'in geri dönmeye çalışması herkesi çıldırtmaya yeter ve buranın tehlikeli olacağı kesin.

Tek endişem Jane'i güvende tutmak. Onun çapraz ateşte kalmaması için her şeyi yaparım, bu kızını da kurtarmak için bir şeyler yapmam gerektiği anlamına gelse bile.

Jane'imi başka bir adamla düşünmek bile öfkemin üzerimden akıp gitmesine neden oluyor. Onun altımda, hareket halinde ve nefes nefese adımları haykırışını hatırladıkça sikim sertleşiyor ve kalınlığımı kavriyorum, ne kadar tatlı hissettiğini düşünürken elimi yukarı aşağı gezdiriyorum. *Hay sikeyim*. Daha önce bir kadın hakkında hiç böyle hissetmemiştim, onu istediğim gibi birini hiç istememiştim ve ona bir daha sahip olamamak beni delirtecek.

Daha hızlı ve daha sert bir şekilde kendimi okşuyorum, boştaki elimle kendimi duş duvarına yaslariken inliyorum. Onu düşünmek ve diğer odada yatakta olduğunu bilmek çok iyi hissettiriyor ve titriyorum, serbest bırakmadan önce taşaklarımda basınç oluşuyor.

"Siktir!" Boşalırken kelime ağzımdan dökülüyor ve dönüp suyu kapatmak için kolu aşağı çevirmeden önce kendimi yıkıyorum. Belime sardığım bir havluyla Jane'e bakmak için yatak odasına gidiyorum.

Hâlâ orada, bir şeyden saklanıyormuş gibi battaniyelerin altına kıvrılmış, ben de onu korkutmak için battaniyeleri geri çeviriyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Çırpınıyor, çarşafı tutup çenesine kadar çekiyor. Sesindeki öfke beni gülümsetiyor, elimde değil.

", seni kızını almaya götüreceğim. Siz ikiniz benimle buraya taşıyorsunuz."

Bu onu ayağa kaldırıyor ama çarşafı çenesinin altında sıkıca tuttuğunu fark ediyorum, böylece hiçbir şey göremiyorum. "Ne? Hayır, değiliz." Başını sallıyor. "Onu senin yanına getirmeyeceğim."

Gözlerim kısılıyor ve başımın arkasında bir öfke sızı hissediyorum. "Başka seçeneğin yok. Seni güvende tutmak zorundayım ve bunu yapabilmemin en iyi yolu da seni buraya taşımak."

"Bizi neyden koruyacaksın?" Kendini durduruyor ve elini kaldırıyor. "Biliyor musun, hayır. Bilmek istemiyorum. İstedğim hayat bu değildi ve Bonanno ailesinin nasıl büyük bir felaketin gerçekleşmek üzere olduğunu düşündüğü umurumda değil. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Açıkçası ne isteyip istemediği umurumda değil ve kolundan tutarak yataktan kalkmasını engelliyorum. "Sonunda ölmeyi mi tercih edersin?" Kelimeler sert ama umurumda değil. Hoşuna gitse de gitmese de tehlikede. Eğer bir savaş olacaksa kimse güvende değil, özellikle de benim yatağıma girmişken ve Wicked Bas- tards bunu biliyor olabilirken.

Eğer biri ona karşı zaafım olduğunu öğrenirse, ilk gidecek olan o olur.

"Kızımı senin..." kelimeyi bulmaya çalışırken elini bana doğru salladı. "Saçmalık," diye tükürdü sonunda.

"Benim saçmalıklarım mı?"

Başını sallıyor, belli ki daha önce olduğundan biraz daha cesur hissediyor. "Evet. Aynen öyle. Sen ve tüm ailen zehirlisiniz Trevor ve işlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünürseniz düşünün, onu sizinle yaşaması için buraya getirmemin hiçbir yolu yok. Neden tehlikeli olduklarını bilmek ister misin? Çünkü sen ve Bonannoların geri kalanı lanet olası birer toksiksiniz."

Gözleri bana bakıyor ve cevap vermemi beklerken ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Ona kızmam gerektiğini biliyorum, benimle bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için çok sinirlenmeliyim ama bir yanımda korkmamasını seviyor. Hayatımdaki herkes benden korkuyor ve bu durum bir şeyleri halletmemi sağlasa da yorucu olabiliyor.

Daha önce hiç kimse, özellikle de siktiğim bir kadın bana böyle karşı çıkmamıştı.

"Seçme şansın yok," diyorum ona. Açıkçası bana ne kadar karşı koymaya istekli olduğu benim için önemli değil, yine de eve dönüp annesiyle yaşamasına izin vermeyeceğim. "Hayatta kalmak mı istiyorsun? Çocuğunu hayatta tutmak mı istiyorsun? Sana ne diyorsam onu yapacaksın."

Bana bağıracağını sanıyorum ama onun yerine sanki benimle neler olup bittiğini konuşmaya bile zahmet edemeyecekmiş gibi ağzını kapatıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Büyük bir hata yapıyorsun," diyor bana. "Kendimi ve kızımı koruyabilirim."

"Evet, doğru." Alay ettim. "Onu Kötü Piçler'den koruyabileceğini mi sanıyorsun Jane? Sadece yatağımda olduğun için bile onların hedefinde olduğunun farkındasın, değil mi? Sadece yakınımda bulunarak

Bana göre, sizin bir hedef olduğunuzu fark edecekler ve sizi alaşağı etmeye çalışacaklar."

"Yani bu senin hatan mı?" Şimdi yataktan çıkıyor, örtülü kalabilmek için çarşafı da beraberinde çekiyor. "Korkmam gereken kişi sen misin? Siktir git, Trevor. Bonanno olduğun ve kocaman bir sikin olduğu için harika olduğunu sanıyorsun ama bir bok değilsin. Başka bir insana gerçekten değer vermenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Muhtemelen yalnız öleceksin."

Bu kadar yeter. Jane'in önümde sert davranmasına izin vereceğim. Çok cesur, çok güçlü, ona yapabileceklerimden korkmuyormuş gibi davranmasına izin vereceğim, ama böyle lanet bir amcık gibi davranmasına son vereceğim. Yolumdan çekilmeden önce uzanıp kolunu tutuyorum ve onu yatağa geri itiyorum. Onu geri ittiğimde oturuyor ama yüzünü bana çevirmiş, bana bakıyor.

"Lanet olsun Jane," diyorum boştaki elimi yüzüme sürerek. "Senin öldürülme düşünceden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Ya da çocuğunun?" Benden başka birinden çocuğu olduğu fikrinden nefret ama şu anda o konuya giremem. Şu anda tek yapmam gereken onu güvende tutacağımı inatçı kafasına sokmak. "Seni güvende tutabilmemin tek yolu bu."

"Ben de sana bunu yapmana ihtiyacım olmadığını söylüyorum," diye karşılık veriyor.

"Tamam." Onu bırakıp geri çekiliyorum. O kadar ki kırmızı görüyorum. Jane bana ait, şu anda yatakta döllerimden başka bir şey giymiyor olmalıydı, ama belli ki ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu kendi başına anlayana kadar beni dinlemeyecek. "Peki, Jane. Siktir et. Eve, annene koşmak ve çocuğunu güvende tutup tutamayacağını görmek ister misin? Başarısız olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım ölmezsin. Ya da çocuğun."

Kollarımı göğsümde kavuşturup geri çekiliyorum. Gözleri yüzümden sikime doğru kayıyor ve vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Jane benim olacak ve onu güvende tutacağım, ama sonunda bana güvenmesi için kendisini ve kızını çevreleyen gerçek tehlikenin bir kısmını hissetmesi gerekiyorsa, o zaman sorun değil.

Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

"Yapmayacağım. İlginiz için teşekkürler." Ayağa kalktı, bana ters ters baktı, sonra bana dokunmadan yatakla aramdan çekildi ve kıyafetlerini fırlattığım yerden aldı

yere. Omzunun üzerinden bir kez daha bakmadan banyoya gider ve giyinmek için kapıyı çarparak çıkar.

Onu kırabilirim. Eğer çocuğu olmasaydı, kuzenlerimin eşlerine yaptığı gibi onu buraya kilitler ve kendime saklardım, ama kendi kendine kırılmak zorunda. Jane'in bana ihtiyacı olduğunu anlaması ve güvende olmak için sürünerek bana geri dönmesi gerekiyor. Bunu ona vereceğim elbette, ben canavar değilim.

Ama bunun için yalvaracak.

Bana ne kadar itiraf etmek zorunda kalacak.

Jane'e her şeyi vereceğim ama bunun nasıl bir hediye olduğunu anlaması için önce hepsini kaybetmesi gerekecek.

JANE

I annemin evine giderken yüzümü pencereye dönmüş halde tutuyorum. Trevor yavaş sürüyor, hız sınırlarına uyuyor ve her dur işaretinde daha uzun süre duruyor. ve evin önüne geldiğimizde, derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Annie beni karşılamaya gelmeden önce eve girmeliyim. Onun koşarak dışarı çıkması ve Trevor'ın ona iyice bakıp ikisini bir araya getirmesi düşüncesi beni çok korkutuyor.

Tam arabanın kapısını çarpacakken, "Yarın işte görüşürüz," diye sesleniyor. Bunun yerine tereddüt ediyorum, ona daha iyi bakabilmek için geriye doğru eğiliyorum.

"İstifa ediyorum."

Başını sallar. "İzin vermiyorum. Sana orada ihtiyacım var ve senin de paraya ihtiyacın var."

Pislik. Alt dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz, Trevor. Senin için çalışmamın imkanı yok."

"Araba sizi almak için erkenden burada olacak, tabii BMW'yi sizin kullanmanız için bırakmamı tercih etmezseniz. Şoförünüzün hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyleyebilirim."

"Dur tahmin edeyim," diye karşılık veriyorum, "nereye gittiğimi görebilmek için BMW'ye bir takip cihazı mı taktıracaksın?"

Bana sırtlıyor ve haklı olduğumu anladığımda midemde bir çukurun büyüdüğünü hissediyorum. Bu adamın Tanrı'dan daha fazla parası var ve bunu bana eziyet etmek için kullanacak, bunu biliyorum. Siktiğimin siki.

Kendimi kızgın bir dişi aslan gibi hissettiren bir hırıltıyla kapıyı çarparak kapattım ve ön verandaya koştum. Dışarıda durmamalıydım.

Orada uzun süre onunla konuştum ve şimdi Annie çıkmadan önce eve girmem gerekiyor. Merdivenleri aceleyle çıkarken ön kapı açıldı.

"Evde kal"! Ağlıyorum, olabildiğince hızlı gidiyorum. Bacaklarımın biraz jöle gibi hissetmesi benim suçum değil. Hepsi Trevor'ın suçu, yine de kesinlikle onunla yatağa geri dönmemeliydim.

Düşündüm de, bunun nasıl gerçekleştiğinden bile emin değilim. Olmamalıydı ve kafamı sallıyorum, daha sonra bunun için kendimi zihinsel olarak kırbaçlamaya hazırım. Trevor'ı becermek o anda iyi hissettirebilir ama daha sonra hayatımı mahvedecek, bunu biliyorum.

"Ama evdesin ve seni özledim!" Annie kapıyı açıyor ve ben de onun önüne atlıyorum, onu kendime çekiyorum ve sarılmak için yüzünü karnıma bastırıyorum. "Ah, anne!"

"Ben de seni özledim," diyorum ona, onu bana doğru bastırarak evin içine doğru geri geri götürürken. Trevor onun bedenini görmüş olabilir ama yüzünü görmesine imkân yok. Eğer görseydi, eminim birazdan bu verandada olurdu. Bu onun için aynaya bakmak gibi olurdu.

Ön kapıyı kapatırken annem mutfaktan "Erken ," diye sesleniyor. Cevap vermeden önce Annie'nin başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Odana git, seninle oynamak için birkaç dakika içinde orada olacağım, tamam mı ufaklık?" Şu anda kusacak gibi hissediyorum ama Trevor'ın herhangi bir nedenle kapıya gelmesi ihtimaline karşı onu evin önünden saklamam gerekiyor. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım ve bu da anneme neler olduğunu anlatmam gerektiği anlamına geliyor.

"Seninle oynamak istiyorum," diye sızlanıyor alt dudağını bana doğru uzatarak. "Neden gitmek zorundayım?"

"Uzakta değil," diyorum, saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sadece oynamak istediğin her şeyi dışarı çıkar, tamam mı? Böylece ben büyükannenle konuştuktan sonra hepsi hazır olur." Pek ikna olmuş görünmüyor. "Kurabiye var mı diye bakacağım, tamam mı?"

Bu onu biraz neşelendirdi. "Tamam! Kuru üzümlü olanlardan getirme, onlar iğrenç. Çikolata parçacıklı olanlardan getirdiğinden emin ol."

"Çikolata parçaları. Anladım." Alnına bir öpücük konduruyorum ve koridorda koşturarak paylaştığımız yatak odasına gidişini izliyorum. Kapı kapandıktan ve annemle benim ne konuştuğumuzu duyamayacağından emin olduktan sonra ayağa kalkıp mutfığa giriyorum.

Annem mutfak masasında oturuyor, elinde bir fincan kahve. Yemin ederim, kadın fırsatını bulsa kahveye abanır. Bütün gün ve hatta yazın ortasında bile içiyor ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Neler oluyor Jane?" Cevap vermemi beklerken alnında endişeli bir ifade belirliyor. Ben daha konuşmayı düşünmeden karşısındaki koltuğa çöküp aramızdaki tabaktan bir kurabiye alıyorum.

Kurabiye alacağını biliyordum. Her zaman yapar, bu onun olayı. Ben küçük bir kızken bile etrafta yemek için her zaman taze kurabiyeler olurdu ve Annie de bunu benim çocukluğumdaki kadar çok seviyor.

"Her şey berbat," diyorum ona. "Ve hayır, sadece aşırı dramatik . Cidden anne, her şey çok kötü."

"O kadar da kötü olamazlar." Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Hiçbir şey düzeltemeyeceğimiz kadar kötü değildir. Hamile olduğun için hayatının bittiğini düşündüğün zamanı hatırlıyor musun? Şimdi bak, Annie'ye sahipsin ve o harika biri."

Boğazımda bir yumru var ve konuşmamı gerçekten zorlaştırıyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve bir an için kendimi toparlamaya çalışıyorum. "O harika biri," diyorum, "ve bu da sorunun bir parçası. Onu nasıl güvende tutacağımı bulmam gerekiyor."

Annemin yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. Küçüklüğümden beri çok iyi bildiğim ve kızının yapamayacağı kadar tehlikeli ya da aptalca bulduğu bir şeyi -herhangi bir şeyi- yaptığım zamanki yüz ifadesiydi bu. "Neyden güvende, Jane?"

"Babasından." Bu üç kelimeyi söylemek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi ve annem nefesini içine çekerek göğsüne dokunmak için uzanıyor. Parmaklarımı bıraktığında aniden düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki beni güvende tutacak hiçbir şeye tutunamıyormuşum gibi ve elini tutup kendime doğru çekmek istiyorum.

Beni tekrar güvende hissettirecek bir şeye ihtiyacım var ve şu anda bu annem olmayacak. Kendini benden ayırıyor ve panik boğazımı sıkıyor.

"Babası mı? O burada mı?"

Başımı sallıyorum, dilim o kadar dolgun ve kalın ki herhangi bir kelime oluşturamıyorum. "O benim yeni patronum," diye itiraf ediyorum, "ama An- nie'nin onun olduğunu bilmiyor. Ve o..." Burada sesimin kesilmesine izin veriyorum çünkü anneme söylemek istemediğim tek şey bu. Bu benim bir parçam

Henüz tanımadığı yabancı bir adam tarafından hamile bırakıldı ve ben ona gerçeği söylemeye pek hevesli değilim.

"O ne? Sana zarar verdi mi?" Eli cep telefonuna doğru seğiriyor. "Polisleri arayacağım."

"Kahretsin! Hayır, anne!" Ondan daha hızlı hareket ederek telefonu elinin altından kaptım. "Bunu yapamazsın. Ciddiyim. Yapma bunu. Bana zarar vermedi, o sadece... siktir."

Gözlerini bana dikti. "Kullandığın dil korkunçlaştı, Jane. Çıkar ağzındaki baklayı."

"O bir Bonanno." Sesim o kadar kısık ki ilk başta beni duyduğundan emin olamıyorum ama gözleri açılıyor ve sanki ona vurmuşum gibi sandalyede biraz geriye doğru oturuyor.

"Annie'nin babası mafya üyesi mi?" Sesindeki güvensizlik neredeyse elle tutulur gibi ve başımı salladığımda kendimi korkunç hissediyorum. "Ve sen yine de onunla yattın? O zaman bunu biliyor muydun?"

Onu gördüğüm andan itibaren tehlikeli olduğunu bildiğimi itiraf etmek istemeyerek, "Ben... bir bulanıklıktı," diyorum. Sonunda yaralanacağımı ve onunla birlikte olursam başıma korkunç bir şey geleceğini biliyordum. Ama aynı zamanda, onunla yatmazsam başıma korkunç bir şey geleceğini de hissediyordum.

Başka seçeneğim yoktu ama bunu muhafazakâr anneme anlatmaya çalışın. Şu anda mutfakta kalp krizi geçirmiyor olmasına gerçekten şaşırdım. Muhtemelen daha sonra geçirecek, ona söylemem gereken diğer korkunç şeyi öğrendikten sonra suçu gerçekten bana atabilecek.

"Bir bulanıklık. Tamam, Jane. Ne yapmamız gerekiyor? Tekrar gitmen gerekiyor mu?" Bunu bile, istediği şeyin bu olmadığını söyleyebilirim ve açıkçası benim de istediğim bu değil. Annie'nin burada büyükannesiyile olması inanılmazdı.

Bu sadece ben evin dışında çalışırken kızımın güvende olacağını bilmek değil, aynı zamanda ikisinin çok iyi anlaşıyor olması. Hiç kavga etmiyorlar ve yemin ederim Annie'yi annemin yanına taşındığımızdan beri hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Onu buradan götüremem. Ayrıca, Trevor hedef olduğum konusunda haklıysa, nerede olursam olayım tehlikede olurum. Hayır, burada annemle birlikte olmak, böylece onu güvende tutabilirim ve o da Annie ile vakit geçirebilir.

"Gitmeme gerek yok ama tehlikede olduğumu söyledi. Kötü Piçler geri dönüyormuş ve başlarına gelen her şeyin intikamını almak istiyorlarmış."

Nefesini içine çekiyor. "Bu mümkün değil. Bonanno ailesi onları yerle bir etti. O motosiklet kulübünden geriye hiçbir şey kalmadı. Yanılıyor olmalısınız."

"Dönmeyeceğim. Geri geliyorlar ve için kan istiyorlar. Anne, Annie'yi güvende tutmalıyım."

"Peki ne önerdi? Babasını mı?" Her nasılsa, parçalanmak üzereymiş gibi görünmesine rağmen, sesini alçak tutarak harika bir iş çıkarıyor. Bu iyi, çünkü Annie'nin babası hakkında konuştuğumuzu duymasına izin veremem.

Onunla tanışmak isterdi. Bunu biliyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Onun gibi bir adamın iyi bir baba olmasına imkan yok. Her zaman tehlikede olacaktı, her zaman omzunun üzerinden bakıp ne zaman birinin ona zarar vermeye çalışacağını merak edecekti.

Hayır, onu bu işin dışında bırakmalıyım ve annemin bunun ne kadar önemli olduğunu anlamasına sevindim.

"Annie ve benim onun yanına taşınmamızı önerdi, böylece bizi güvende tutabilecekti. Ama bu olmayacak anne. Onun çatısı altında onunla birlikte olmamızın imkanı yok. Asla."

Endişeli görünüyor ve dişlerinin arasından küçük bir hava tıslaması çıkarıyor. "Neden olmasın, Jane? Eğer ikinizi güvende tutabileceğine söz veriyorsa, bence bunu yapmalısın. Senin isteyip istememen kimin umurunda? Annie'yi güvende tutmalısın."

"Biliyorum." Başımı eğerek saçlarımda gezdiriyorum ama bana bunu yapmasının nasıl bir şey olduğunu düşününce hemen duruyorum. "Ama onu bir kez gördüğünde, anne, onun kendi kızı olduğundan emin olacak. Tıpkı ona benziyor."

"Kime benziyorum?" Annie'nin kapıdan gelen küçük tatlı sesi sandalyemde dönmeme neden oluyor.

Sikeyim.

TREVOR

DJane'in evinden uzaklaşmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri, ama burada kalıp aklının başına gelmesini beklemeyeceğim. Bunun için adamlarım var, Kafasını kışından beni yardıma çağırana kadar kapısının önünde oturacak adamlar.

Ve yapacak da. Hiç şüphem yok, eğer benim inandığım gibi anneyse. Aklımda kendisi ve kızı için dişiyle tırnağıyla mücadele bir görüntü var ve bunu tek başına halledebileceğini düşünüyorsa aptallık eder.

Bir dur işaretine geldiğimde ve gelen başka kimse olmadığında cebimden telefonumu çıkarıp Marcelo'nun numarasını çeviriyorum. Salvatore inatçı bir pislik olabiliyor ve Jane'e kötü davrandığımı öğrendiğinde bunu üzerime yıkmaya bayılacağını biliyorum.

Hayır.

Ben kötü değilim.

Onu istiyorum. Onunla tanıştığım ilk gece onu zihnimde ve bedenimde sahiplendim. Sürünerek bana dönmeden önce biraz zaman mı istiyor? Olur. Bunu ona vereceğim, ama sonunda ondan istediğimi alacağımdan hiç şüphem yok.

Çünkü bir çocuğu var ve şu anda onu ondan almak istemiyorum.

"Hâlâ birkaç yıl önce yattığın kızla ilgili aptallık mı ediyorsun?" Marcelo hiçbir zaman geleneksel selamlaşmalardan hoşlanmamıştır ama sözlerinin beni etkilemesine izin vermiyorum.

"Sen de siktir git. Evine göz kulak olacak adamlara ihtiyacım var." Bu bir soru değil ve o da bunu biliyor. Bu benim ihtiyacım olan bir şey ve o da bunu bana verecek.

Ben.

"Neden onun evi? Neden seninkine taşınmıyor?"

Homurdanıyorum ve cevap vermeden önce elimi direksiyona vuruyorum. "Çünkü inatçı bir pislik gibi davranıyor. Çünkü şu anda annesi ve çocuğuyla birlikte yaşaması gerektiğini düşünüyor ve bunu yapmaya mahkûm, bu yüzden akli başına gelene kadar onu bekleyeceğim."

"Sence yapar mı? Bir çocuk çapraz ateşte kalırsa Kötü Piçler'in umurunda olmaz, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Çocuğu korumak istiyorum ama daha çok onun için endişeleniyorum." Onu hamile bırakacağım. Bebeklerimi doğurmasını sağlayacağım. Kızının sahip olacağı tek çocuk olduğunu düşünebilir ama ben Jane'i benim çocuklarıma hamile görmek istiyorum.

"Tamam, birkaç adam göndereceğim ama onu korumak istiyorsan kendi evine taşınmalısın."

Sesi bozuk bir plak gibi çıkıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Farkındayım anne, teşekkür ederim. Şimdi insanları onun evine götür, ben de ne bulabileceğime bakmak için karakola gidiyorum."

"Bana on dolar ver, ben de seninle geleyim." Marcelo her zaman başını belaya sokmaya hazır olmuştur ama ben başımı sallıyorum. Beni göremiyor olsa da vücudumun her zerresi benimle gelmesini istemediğimi haykırıyor.

"Hayır, ben hallederim. Sen Jane'le ilgilen ve onu güvende tut. Bırak bunu ben yapayım." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum ve direksiyonu sertçe yana kırarak kavşaktan geçiyorum. Marcelo'nun gelip istasyona burnunu sokmak ve belki stres atmak isteyeceğini biliyorum ama bu işi tek başıma yapmak istiyorum.

Jane'i aklımdan çıkarabilmemin tek yolu bu. Gözlerimi kapattığımda onu altımda görüyorum, boşalırken ağzı açık ve bu lanet olası dikkat dağıtıcı.

Trafik hafif ve kısa sürede tren istasyonuna giriyorum, park yeri bulmak çok kolay çünkü her yer bomboş. Dışarı çıktığımda ceketimi vücuduma biraz daha sıkı sarıyorum ve binaya doğru yürümeden önce etrafıma bir göz atıyorum.

Buradaki trenlerin hepsi yıllardır çalışmıyor ama bu buranın kapalı olduğu anlamına gelmiyor. Buraya kaç kişinin taşındığını ve bunlardan kaçının yasadışı işlerini binadan yürüttüğünü kesin olarak bilmek mümkün değil. Daha ziyade

Belediye uzun zaman önce bu sorunu görmezden gelmeye karar verdiğinden, ailemiz bu sorunla ilgilenmek zorunda kalıyor.

Arada bir gelip herhangi bir sorun çıkmayacağından emin olmak için burayı temizliyoruz. Tabii ki, ne kadar sık gelirsek gelelim, her zaman kendilerini yasaların üstünde gören ve tekrar içeri girebileceklerini düşünen bazı pislikler oluyor.

Bir ay kadar önce burayı temizledik ve tekrar temizlemenin zamanı geldi, ancak burada olmamın tek nedeni bu değil. Ayrıca Kötü Piçler hakkında herhangi bir bilgi varsa, bunu kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum. Trenler artık istasyondan geçmiyor olabilir ama pek çok bilgi geçiyor.

Otoparkta yürürken insanların beni izlediğinin farkındayım ve silahımı kalçama yerleştirip ağırlığının tadını çıkarıyorum. Bu rahatlatıcı ve kuzenlerimden biri burada olmasa bile güvende olacağımı biliyorum.

Büyük çift kapı kilitli değil ve koridora adım atmadan önce birini sertçe çekerek açıyorum. Yerde çöp yığınları var ve binaya girerken kokuya karşı burnumu kırıştırıyorum.

"Dışarı çıkın pislikler," diye sesleniyorum, sesimi koridorda yankılanacağından emin olabileceğim kadar . "Küçük bir ziyaretin vakti geldi."

Hareket yok ama kimsenin gelip benimle konuşmasını da beklemiyordum. Işığı açtığınızda hamamböcekleri diğer yöne kaçma eğilimindedir ve burada yaşayan bok kafalılar da farklı değil. Şu anda benim için önemli olmalarının tek nedeni, Kötü Piçler hakkında bazı yararlı bilgilere sahip olabilecek olmaları.

"Burada olduğunu biliyorum. Biraz daha kalabilirsin ama bana ihtiyacım olan bilgiyi verirsen." Yavaşça koridorda ilerlemeye başladım, her ofis kapısında durup içeriye baktım. İsteyeceğim son şey birinin benden önce davranması. Bu günü mahveder ve ben zaten berbat bir ruh halindeyim.

Koridorun sonunda birinin bir şey düşürme sesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve silahımı çekip koridorda ilerlerken doğrultuyorum. Buna bayılıyorum. Diğer insanlar altlarına sıçıp kaçmaya çalışırken, ben doğrudan gürültüye doğru gitmek istiyorum.

Her adım beni daha da yaklaştırıyor ve kışımı kollamak için kapılara bakmaya zaman ayırıyorum ama odak noktam son kapı.

Sola. Oraya ulaştığımda kendimi duvara yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Pekala, pislik. İçeride olduğunu biliyorum, dışarıda olduğumu da biliyorsun, neden dışarı çıkmıyorsun ve konuşmuyoruz?"

Hiçbir şey yok. Hareket yok, ses yok. İçeride her kim varsa korkudan ödü kopuyor ve bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Son şansın. Eğer seninle konuşmak için oraya gelmek zorunda kalırsam, ben gittiğimde burada kalmanın bir faydasını göremezsin. Ya benimle gelirsin ya da ölürsün. Seçim senin, çünkü ben muhteşem bir insanım."

"Tamam, geliyorum!" Bir adamın sesi, yüksek ve korku dolu, bana doğru yankılanıyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, beni vurma. Je- sus. Siz Bonnanolar hepiniz tetikte çalışıyorsunuz, bunu biliyor muydunuz?"

Kapıdan geri çekilerek, adamın ortaya çıkmasını beklerken silahımı boşluğa doğrultuyorum. Koridora girmesi biraz zaman alıyor ve nihayet onu gördüğümde nedenini anlıyorum.

Koltuk değnekleri var, ya da olmalı, ama bir tanesi kayıp. Bir koltuk değneğine ağır bir şekilde yaslanarak, köpeğini ezmişim gibi bana kaşlarını çatarak koridora doğru ilerliyor.

"Sen de kimsin lan?" Selam verirken silahımı düşürmeden soruyorum. Elbette bu adam zararsız görünüyor ama bu öyle olduğu anlamına gelmiyor. Daha önce de karıncayı bile incitemeyecekmiş gibi görünüp sonra çılgına dönen insanlar beni şaşırtmıştı. Uyuşturucu insanı fena halde mahvedebilir ve bu adam ayık görünse de bunu asla anlayamazsınız.

"Greg Prasil," diyor boştaki elini kaldırarak. "Buraya kısa bir süre önce taşındım ama kim olduğunu biliyorum. Lanet Bonannolar şehrin sahibi olduklarını sanıyorlar."

Ona sırtıyırım, vücudumda bir heyecan dolaşıyor. "Öyle," diyorum ona. "İşte bu yüzden yaşayıp yaşamayacağına ya da seni suratından vurup vurmayaacağıma ben karar veriyorum."

Bu onu biraz irkiliyor ve ben de fırsattan istifade bacağına bakıyorum. Etrafında sıkıca sarılmış bir bandaj var, o kadar sıkı ki kan dolaşımını kesecek gibi görünüyor. Ona baktığımı görünce irkiliyor ve bacağına tekrar kontrol etmeden önce gözlerim tekrar yüzüne kayıyor.

"Görünüşe göre biri seni çoktan vurmuş," diyorum.

Yüzümü buruşturdum. "Öyle de denebilir. Birileri kasabaya dönmenden hoşlanmadı ama ben onların icabına baktım."

"O kişi kötü kalpli bir piç miydi?" Merak etsem de silahımı bu adama doğrultmuş durumdayım. Ne olursa olsun beni alt edemeyecek. İki kuzenimin, koltuk değnekli küçük bir ihtiyaşın kıımı tekmelediğini düşündüklerinde ne kadar baş belası olacaklarını hayal edebiliyorum.

Cevap vermeden önce boş salona bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. "Geri döndüler, bu iyi bir tahmin, ama hayır. Onlar değildi."

"Kimdi o?" Bütün gün burada durup bu herifle konuşacak vaktim yok ama ondan bilgi alabileceğimi düşündüğümde zaman yaratabilirim. Jane'in güvende olduğunu bildiğimden, bu adamla konuşarak zaman kaybetmek konusunda çok endişeli değilim.

Duraksıyor, alt dudağını çiğniyor, sanki bilmem gereken şeyi bana söyleyip sylemeyeceğinden emin değilmiş gibi. Sonunda i geçirip bana bakıyor. "Kara şeytanları biliyor musun?"

İsimlerini duymak bile kanımı donduruyor. Kötü Piçler onlarla işbirliği yapmaya çalışıyordu. Eğer kasabanın etrafını kokluyorlarsa ve Pilerle çalışıyorlarsa, elimizde ciddi bir savaş olabilir.

Dşndklerimi yüzüme yansıtmamaya dikkat ederek başımı sallıyorum.

"Güzel, çünkü eminim er ya da geç onların adını duyacaktın. Geri döndüler Bonanno ve kan istiyorlar."

"Nerede konuşlanmışlar?" Bu adama bakarken kalbim daha hızlı atıyor, göğsümde sertçe çarpıyor. İhtiyacım olan tüm bilgilere sahip, sadece bana vermesi için onu ikna etmem gerekiyor. Onu incitmek istemiyorum ama inciteceğim.

Jane için her şeyi yaparım.

Kırık dişlerini göstererek sışıtmaya başladı. Neşeli yüzünü görmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu bilmek hoşuna giderdi, değil mi? Ama onları asla bulamayacaksın! Onlar her yerdeler ve senin için geliyorlar, Bonannos!"

Koltuk değneğini yana fırlatarak bana doğru hamle yapıyor ve ben de hiç düşünmeden tetiğe basıyorum. Karşılık o kadar yüksek ki kulaklarım ama benden birkaç adım ötede yere düşüyor.

JANE

"O H, bebeğim, duydun mu?" Midem sadece ayaklarıma kadar inmekle kalmayıp, zeminden geçip yürüyen merdivenle cehenneme kadar gitmiş gibi hissediyorum. Seriously. Gerçekten şu anda kusmak istiyorum ve bu dürtü o kadar güçlü ki Annie'ye bakamadan sertçe yutkunuyorum.

Hay sikeyim. Babasına tıpatıp benziyor. Muhteşem gözleri, gür siyah saçları, mutlu olduğunda ağzının kenarlarının biraz yukarı kıvrılması. Gülüşü bile. Eminim kalabalıktaki herkes onun kahkahasını seçebilir. Gerçi güldüğünü sadece bir kez duymuştum, beni hamile bıraktığı gece barda, ama hatırlıyorum.

"Birine benzediğimi duydum." Mutfığa girip bana baktı. Henüz üç yaşında olmasına rağmen, tanıştığım diğer çocuklardan daha gözlemci. Özel ya da çok zeki falan olduğunu düşünmüyorum ama beni sürekli tetikte tutuyor ve ilgisini çeken bir şey duyduğunda peşini bırakmıyor.

"Büyükbaba," diyorum küçük kızımın gözlerinin içine bakarak ve ona yalan söyleyerek. Masanın karşısında oturan annemin nefesini tuttuğunu duyuyorum ama onu görmezden geliyorum. "Babama benziyorsun."

"Hayır. Onun kızı olduğumu bildiğini söyledin. babamdan bahsediyorsun." Tam önümde durup, ona yalan söylediğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Bana yalan söyleme anne."

Gözlerimi kapatıp sertçe nefes veriyorum ve yerin açılıp beni cehenneme çekmesi için dua ediyorum. Annie'ye ne söyleyeceğimi düşünmek zorunda kalmadığım sürece her gece Şeytan'a kucak dansı yapmak zorunda kalmam umurumda değil.

Ama gözlerimi açtığımda etrafımda hiç alev yoktu. Sadece bir adım daha yaklaşmış olan kızım vardı ve hâlâ bana bakıyordu, sanki tek başına irade gücüyle beni çatlatabilirmiş gibi.

"Tamam Annie, ben babandan bahsediyordum," diyorum sonunda, çünkü yalan söylemekten çok yorulmuşum. Hayatı boyunca ona yalan söyledim, Trevor'ı istemediğimi söylediğimde kendime yalan söyledim ve sonra ona yalan söyledim. Bizimle tanışan herkes, babasının öldüğünü ve ona babasından bahsetmemelerini söylediğimde yalanlarımın muhatabı oldu.

Bu çok yorucu. Dış görünüşümü ne kadar iyi koruduğumu düşünürsem düşüneyim, bu artık çok fazla olmaya başladı ve dürüst olmak gerekirse bunu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum. Hayatımdaki herkese, hatta önümde duran ve ona her zaman doğruyu söylemediğime inanamıyormuş gibi bana bakan üç yaşındaki o değerli çocuğa bile gerçeği söylemem gerekiyor.

"Babam mı?" Gözlerinde ve yüzünde umut var ve ben hemen kendimi suçlu hissediyorum. "Nerede o?"

Annem ayağa kalkıyor, sandalyesinin ayakları mutfak zemininde gürültüyle sürtünüyor ve ben Annie'ye gerçeği söylerken burada olmak istemediğini biliyorum. Muhtemelen midemde büyüyen hastalık hissini durdurmak için ikimize de birer kadeh şarap dolduracak.

"Burada değil," diyorum ve hemen ardından kendimi tekmeliyorum. Hayatımda ve onun hayatında olup bitenler hakkında ona yalan söylemeyi nihayet bırakmak için mükemmel bir fırsat yakalamıştım ve ne yaptım? Yine yalan söyledim.

"Oh." Omuzları biraz çöktü ve hemen ona uzanıp kendime çektim, ama sağa doğru kıvrıldı -oyun parkındaki diğer çocukları izleyerek öğrendiğinden emin olduğum bir numara- ve ben onu gerçekten tutup kucaklayamadan elimden kaydı. "Ben odama dönüyorum."

"Birkaç dakika içinde kurabiyelerle orada olacağım," diyorum ama kapıda duraksıyor ve başını sallıyor.

"Merak etme. Aç değilim."

Odadan çıkışını izlerken çenemin düşmesine engel olamıyorum ve bir şey söylemeden önce anneme dönüyorum. "Ne zaman bu kadar büyüdü ve huysuzlaştı?"

"Muhtemelen ona babası hakkında yalan söylediğini fark ettiği sıralarda. Bunu sonsuza kadar Jane, özellikle de onun sana doğruyu söylediğini düşünüyorsan."

Alt dudağımı çiğneyerek ayağa kalkıyorum, sonra evin önüne doğru yürüyorum, perdeyi geri çekerek dışarıyı görebiliyorum. Dışarı hâlâ aydınlık ama annemin perdeleri kapalı tutması hoşuma gidiyor. Kimsenin evin içini görmesini istemiyorum, özellikle de şimdi.

neler olduğunu bilmezken olmaz. Trevor'a güvenip emin değilken olmaz.

"Doğruyu söylüyor olabilir," diyor annem yanıma yaklaşarak. "Eğer durum buysa, Jane, o zaman sana yardım etmesine izin vermelisin. Eğer burada gerçekten başka bir savaş olacaksa ve sen de arada kalacaksan Annie'yi güvende tutamazsın."

"Doğru, ama doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Her zaman yalan söyler." Hâlâ pencereden dışarı bakıyor, sokağın karşısında duran arabayı kontrol ediyorum. Daha önce orada mıydı? Orada olduğunu sanmıyorum.

Ona bakmıyor olsam da annemin alaycı bir şekilde homurdandığını duyuyorum.

"Sana ne zaman yalan söyledi?"

Yavaşça dönüyorum ve perdenin elimden düşmesine izin veriyorum. Odadaki hava birdenbire çok gergin ve durgun bir hal alıyor ve ben şok içinde anneme bakıyorum. Bu soruyu bana sorması çılgınca ama gerçek şu ki aramızdaki her şey ortada ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ne?" Sesimdeki şaşkınlık belli oluyor olmalı çünkü bu konuşmayı yapmak üzere olduğumuza inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Jane. Ben ciddiym. Sana ne zaman yalan söyledi? Elbette seni hamile bıraktı ve mafyanın içinde, ama sen her zaman yalan söylediği için yanına yaklaşamayacağın korkunç bir insanmış gibi davrandın."

"Hayır, o insanları öldürdüğü için yanına yaklaşamadığım korkunç bir insan anne. Arada oldukça büyük bir fark var ama yine de onu Annie'nin ya da benim yakınımda istemiyorum." Sesimi alçak tutmak için elimden geleni yapıyorum çünkü görünüşe göre kızım süpersonik işitme duyusu geliştirmiş ve evin öbür ucundan ne söylediğini anlayabiliyor.

"Herkes korkunç şeyler yapar," diyor ve sanki hissettiklerimi yok edecekmiş gibi elini bana doğru sallıyor.

Ona bakarken çenem düştü. "Gerçekten şu anda onu bana karşı savunmaya çalışıyor , değil mi? Anne, cidden! O bir

Bonanno, Tanrı aşkına, ve bu tehlikeli. Sadece soyadı bile tehlikeli."

"Hayat tehlikelidir." Bana yaklaşıyor ve ben yolumdan çekilemeden göğsümün ortasına bir bıçak saplıyor. "Hayat tehlikelidir Jane, ne yaparsan yap. Her şeyi doğru yapsan da oyunu kaybedebilirsin. Güven bana, biliyorum. Ama hayatında hem seni hem de torunumu güvende tutmak isteyecek kadar önemseyen biri var ve sen onu görmezden geliyorsun. Aklını başına topla."

Yemin ederim, bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çok ileri gitti, orası kesin. Beni mafyadan biriyle birlikte olmaya mı teşvik ediyor? Bu delilik. Delinin teki.

"Sen delisin," diye ona, bunu söylemek iyi ama belli onu umduğum kadar etkilemiyor. Sanki uzun zamandır bildiği bir şeyi nihayet anlamışım gibi bana sırtıyor.

"Ve sana yardım etmeleri için insanlara ne zaman güvenebileceğini öğrenmelisin. Annie'yi güvende tutmak mı istiyorsun Jane? Bu hayatı aşk ve mutluluk şansıyla atlatmak mı istiyorsun? O zaman yüksek atından in ve adamı ara."

Cevap veremeden arkasını dönüp mutfığa doğru yürüyor. Şimdi gerçekten kendine bir kadeh şarap doldurduğuna ikna oldum ama onu takip edip şişeden içmek yerine dönüp pencereden dışarı bakıyorum.

Hah. Bir dakika önce orada olan araba kayboldu. Garip. Muhtemelen komşulardan biri bir şey yüklerken ya da boşaltırken bir süreliğine oraya park etmiştir. Onu tanıyamadım ama bu bir şey ifade etmez.

Sokaktaki tüm arabaları bilmem beklenmemeli. Tanrı aşkına, daha yeni taşındım ve hayatımı yeniden toparlamaya çalışıyorum.

Kendi başıma. Annie ile. Ama Trevor'la değil.

Elbette, onu düşündükçe bacaklarımın arasındaki zonklamayı durdurmak için bacaklarımı birbirine . Ve evet, elleri vücudumdayken ve siki içimdeyken kendimi hiç bu kadar muhteşem ve mükemmel hissetmemiştim.

Ancak bu hiçbir şekilde onunla birlikte olmanın doğru olduğu anlamına gelmez. Bir şeyi o kadar çok isteyebilirim ki, onsuz dağılacığımı düşünebilirim, ama bu benim için iyi olduğu anlamına gelmez. Hayır.

Yapılacak en doğru şey Annie'nin güvende olduğundan emin olmak ve bunu da onu Trevor'dan mümkün olduğunca uzak tutarak yapacağım.

Bu onun iyiliği için.

Kendime bunu söylerken bile göğsümde bıçak gibi bir acı hissediyorum. İkisini ayrı tutarak büyük bir hata yaptığımı düşünmek istemiyorum, ama kafamın arkasında küçük bir ses bana öyle olabileceğimi söylüyor.

Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu düşünmeye vakit ayıramadan ön kapı çalındı.

"Geliyorum," diyorum Trevor düşüncesini aklımdan uzaklaştırmak için başımı hafifçe sallıyorum.

Kapı tekrar çalınıyor. Bu sefer daha yüksek sesle, sanki kapının diğer tarafındaki kişi içeri girmek için gerçekten acele ediyormuş gibi.

"Geleceğimi söyledim," diyorum, hızımı artırarak. Ancak kapıya varamadan korkunç bir patlama oluyor ve kapı bir kıymık yığını halinde açılıyor.

TREVOR

"P Marcelo'nun aramama cevap vermesini beklerken mırıldanıyorum. Tren istasyonunun dışındayım, park yerindeki arabama yaslanmışım ama

Rahat değildim. Sürekli etrafıma bakmam, takip edilmediğimden ve birinin silahımı duymadığından emin olmam gerekiyor.

Sonunda, tam telefonu kapatacakken, Marcelo cevap veriyor. Sesi kesik ve sert, sanki onu bir şeyin ortasında yakalamışım gibi. "Ne?"

"Kara Şeytanlar geri döndü," diyorum ona, doğrudan konuya girerek. Cesedi daha sonra birine temizletirim, belki de . Belki de bu, bok kafalıların tren istasyonundan uzak durmaları için caydırıcı bir unsurdur. Kafasını bir kazığa geçirip otoparka da koyabilirim.

"Ne?" Sesi değişiyor, ama sadece birazcık. İçindeki şaşkınlığı hâlâ duyabiliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce karakolda bir pisliğe bulaştım." Hızlıca konuşarak ona detayları anlattım. Kabul etmesi gereken çok şey var, özellikle de Wicked Bastards'ın geri dönüp yönetimi ele geçirmeye çalıştığını yeni öğrendiğimizden beri. Bizi cezalandırmak istiyorlar ve iki kulübün evlilik yoluyla birbirine bağlanacağını hatırlayarak bazı takviyeler çağırdılar."

"Siktir." Marcelo konuşurken inliyor ve elini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Dinle, benim de boktan haberlerim var Trevor ve bundan hiç hoşlanmayacaksın."

Duraklıyor ve ben aniden gergin hissediyorum. "Ne Marcelo? Çıkar ağzındaki baklayı."

Telefonun sesi duyuldu ve Salvatore aniden hatta belirdi. "Ailelerimizi şehir dışına taşıyoruz, Trevor. Onları güvenli bir eve götürüyoruz. Marcelo senin için Jane'e göz kulak olmaları için birkaç adam çağırdı ama oraya vardıklarında artık çok geçti."

"Çok mu geç?" Sözlerini yineliyorum ve bunu yaparken midemde korkunç bir burkulma hissediyorum. "*Çok geç* derken ne demek istiyorsun?"

"Evi vurdular. Adamlarımız orada, enkazı inceliyor ve ne anlamaya çalışıyorlar."

Bana söylemek istediği daha çok şey olduğundan eminim ama telefonu kapatıyorum ve kendimi neredeyse arabama atıyorum. Göğsümde kalbim o kadar sert atıyor ki sanki biri beni yumrukluyormuş gibi hissediyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefesimi içime çekiyorum.

Zar yok.

Jane'e bir şey oldu çünkü çok inatçı davranıyordu ve şimdi mümkün olduğunca çabuk oraya gitmem gerekiyor. Yanımdaki yolcu koltuğunda telefonum tekrar çalmaya başlıyor ama duymazdan geliyorum, lastiklerimi gıcırdatıyorum ve tren istasyonunun otoparkından çıkıp şehre doğru ilerlerken çakıl taşları fırlatıyorum.

Bu sefer dur işaretlerinde beklemiyorum. Onun yerine, diğer sürücülerin korna seslerine aldırmadan geçip gidiyorum. Şu anda umurumda olan tek şey hepsinin cehenneme gitmesi. Sadece Jane'e ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Şehrin onun tarafına rekor bir sürede ulaşıyorum ve tam evinin önünde duruyorum. Sokak, çoğunu bizimkilerden tanıdığım arabalarla dolu ve kapımı çarpıp eve koşuyorum.

"Trevor," diyor bir adam, beni durdurmak için uzanarak. Onu tanıyorum ama adını bulmam biraz zaman alıyor.

"Mikey, kaldır kışını," diyorum ona, kaldırması için suratına yumruk atmaya hazır bir şekilde. "Ciddiyim. Şu anda oraya girmemi engellemeye çalışırsan seni öldürürüm."

"O gitti, Trevor." Gerekirse o eve girmek için ona zarar vereceğimin farkında olduğunu bilsem de kıpırdamıyor. "Onu götürdüler ve annesini vurdular."

"Siktir." Dönüp elimi yüzümde gezdiriyorum ve inliyorum. "Onu nereye götürdüler? Annesi iyi mi?"

Mikey bana, "Aile doktorunu çağırdık," dedi. "Annesi iyi olacak. Onu buradan güvenli bir eve taşıyacağız, böylece biz de

ona göz kulak olabilirsiniz, ama bilmeniz gereken bir şey daha var."

"Bu da ne böyle?" Dönüp ona bakarak soruyorum. "Söyleyemeyeceğin kadar önemli ne olabilir Mikey?"

Bana bakış, bunu daha önce anlamadığım için aptal olduğumu düşündüğünü gösteriyor ve inleyerek onu yolumdan çekip eve giriyorum. Sağ tarafımda birinin ağladığını duyuyorum ve bunun annenin yarasının sarılması olduğuna eminim.

Mikey'e göre iyi olacaktı, sorun ne?

"Siktir," diyorum ona dönerek. "Çocuk. Nerede bu lanet çocuk?" Çocuğu hiçbir yerde görmediğimi fark ettiğimde panik vücuduma yayılıyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bir kız ve oldukça genç olması dışında.

Belki de kapının patladığını duyunca saklanmıştı. Geriye kalanlara ve yere saçılmış tahta parçalarına bakılırsa, bir evi yıkacak kadar büyük bir güçle patlatmışlar.

Her şey üzerlerine yıkılmadığı için çok şanslılar.

"Arka oda," diyor Mikey ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Bert'le birlikte arka odada, oyuncaklarla oynuyor. O iyi, sadece korkmuş, ama annesini götürdüklerinin farkında olduğunu sanmıyorum."

Arka oda. Dönüp koridorda ilerlerken ona cevap vermiyorum. İçinde hiç bulunmamış olmama rağmen aşına olduğum bir düzene sahip küçük bir ev. Çocukluğumdaki evim buraya kıyasla çok büyüktü ama buranın düzeni mantıklı. Yatak odaları arka tarafta, aile fotoğraflarının asılı olduğu ince bir koridorun sonunda.

Durup onlara bakmak istiyorum ama küçük kızı görene ve güvende olduğundan emin olana kadar rahat edemeyeceğimi biliyorum. O benim değil, bunu biliyorum ama Jane'in ve Jane bana ait.

Annesini geri getirene kadar, kızının güvende olduğundan emin olmalıyım. Bunu yapmazsam Jane'e haksızlık etmiş olurum.

Koridorun sonunda iki oda var. Biri karanlık ve onun önünden geçiyorum, ama diğerinin kapısından ışık geliyor ve sesler duyuyorum. Durup derin bir nefes alıyorum ve yutkunuyorum.

O odaya gireceğim ve tıpkı Jane'e benzeyen bir çocuk göreceğim, bunu biliyorum. Onu görmek ve annesinin kayıp olduğunu bilmek berbat olacak ama onu bulacağız. Sadece göreceğim annesinin tıpatıp aynısı için hazırlıklı değilim.

Çünkü kız çocukları her zaman annelerine benzemez mi?

Köşeyi dönünce kapı aralığında durup önümdeki manzaraya bakıyorum. Bert bana dönük, bir elinde pelüş bir hayvan, diğerinde bir oyuncak bebek tutuyor. Küçük kızın sırtı bana dönük ama Bert bana bakınca arkasını dönüyor.

"Merhaba," diye başlıyorum ama sonra kesiliyor.

İkisinin oynamasında bir sorun olduğundan değil. Jane'in dünyaya getirdiği kişiyi nihayet görebildiğim için heyecanlanmadığımdan değil.

Sorun şu ki, tıpkı bana benziyor.

"Trevor," diyor Bert, ayağa kalkarak. Oyuncak bebek ve pelüş hayvan yanında asılı duruyor ve benimle kızın arasına bakarken hafifçe omuz silkiyor. Demek ki o da görüyor. Acaba evdeki herkes kızı gördü ve ikisini bir araya getirdi mi?

Ve Jane'in bana söylediği kadar genç değil.

"Kaç yaşındasın?" Başka bir soru oluşturmamdan kıza soruyorum.

Merakla bana bakıyor, sonra ayağa kalkıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Üç yaşındayım ve adım Annie," diyor bana. "Sen kimsin?"

Üç. Jane'in söylediği gibi iki değil, üç. Bu da zamanlamanın doğru olduğu anlamına geliyor. Tıpkı bana benziyor, bunu inkar edemem. Saçlarımız ve gözlerimiz aynı ve cevap vermemi beklerken bana küçük bir sırıtış atıyor ve kalbimin küt küt attığını hissediyorum. Bu sırıtışı biliyorum. Hayatım boyunca her gün aynada o sırıtışı gördüm.

"Ben Trevor," diyorum ona, "ve sana ben bakacağım. Annen ve büyükannen bazı işleri halletmek için bir süreliğine dışarı çıkmak zorunda kaldılar ama sana benim bakmamı istediler."

Bana ve başını salladı. "Seni tanımıyorum."

"Sorun değil," diyorum ona, elini uzatarak. "Neden benimle gelmiyorsun ve biraz dondurma yemiyoruz? Eminim yemeğimizi bitirene kadar birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmiş oluruz."

Tereddüt ediyor ve bir an için topuklarını sıkıp bana karşı koyacağından emin oluyorum ama sonra başını sallıyor. "Dondurmayı severim. Ve iyi birine benziyorsun."

Güzel. Kızım bana güzel dedi. Onun benim kızım olduğunu dünyadaki diğer gerçekleri bildiğim gibi biliyorum. Onun benim olduğunu hiç düşünmemiştim, henüz baba olma fırsatına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Annie, sen de öyle. Görünüşe göre pek çok ortak noktamız var. Gidelim, sevgilim."

Kızımın elini tutup onu evden çıkarırken kendimi iyi hissediyorum. Büyükannesinin doktor tarafından muayene edildiği oturma odasının önünden geçerken onu kucağıma alıyorum ve o da küçük yüzünü boynuma bastırıyor. Onu evin dışına taşıırken Mikey'e bir kez başımı sallıyorum ama arkama bakmıyorum.

JANE

I

Nerede bulunduğumu bilmiyorum.

Şu anda bildiğim tek şey acı içinde olduğum. İçimi bıçak gibi kesiyor, yakıcı ve sıcak.

Çıglık atmamak için ayırık dudaklarımdan küçük nefesler çekmek zorunda kalıyorum. Çıglık atmayacağım, beni ne kadar kötü incittiklerini bilmenin zevkini onlara yaşatmayacağım.

Benden ne istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama kim olduklarını bildiğime dair bir his var içimde.

The Wicked Bastards. Trevor'ın beni uyarmaya çalıştığı ama benim bir anda görmezden geldiğim motosiklet kulübü. Onu nasıl reddettiğimi ve zamanda geriye gidip yaptıklarımı geri alabilmeyi ne kadar çok istediğimi düşündükçe gözlerimden sıcak yaşlar akıyor.

Benim için değil. Annie'yi kurtarmam için gereken şey buysa binlerce kez ölürüm. O benim her şeyim -tüm hayatım ve ruhum- ve onun başına kötü bir şey geleceğini düşünmek bile ölmeyi dilememe yetiyor.

Ama şu anda ne kadar kolay olsa da, bunu kabul edemem. Onun iyi olup olmadığından emin olana kadar kendimi bırakamam. Hayatta olduğundan, güvende olduğundan emin olmalıyım. Şu anda beni ayakta tutan tek şey o.

Bu düşünce aklımdayken, bağlar etimi keserken alt dudağımı sertçe ısırarak zorlanıyorum. Canım çok yanıyor ama pes etmiyorlar.

Kelepçeler bileklerimi ve ayak bileklerimi çevreliyor ama bacaklarım ve kollarım, kaşındıran ve kalbimin her atışını vücudumda hissedebileceğim kadar sıkı olan kalın bir iple sıkıca bağlanmış durumda. Düz bir şekilde

Sırtımı sert bir masaya dayadım, ağzımdan başka hiçbir yerimi oynatamayacak şekilde bağladım.

Ama ılık atmayacağım ya da haykırmayacağım. Onlara bunu vermeyi, bunu benden almalarına izin vermeyi reddediyorum. Vücudumun her yeri ağrısa da, acının dinmesini istesem de, onlara bu tatmini yaşatmayı reddediyorum.

Bulunduğum oda karanlık ve gözlerim açık. Sağ tarafımdaki kapının altından küçük bir ışık huzmesi geliyor ve yüzümü o yöne çevirerek görebildiğim kadarını görmeye çalışıyorum. İzlerken, kapı aniden açılarak yüzüme parlak bir ışık huzmesi fırlatıyor ve ben de bir nefes çekerek gözlerimi olabildiğince çabuk kapatıyorum.

Çok yavaş. Işığa doğru bakmanın etkisinden kurtulmam biraz zaman alacak ve kollarımı sıkıca kapatıp acıyı odaklamaya çalışıyorum. Ayak sesleri bana yaklaşıyor ve biri üzerime eğilip çıplak kollarıma serin hava üflüyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve onlara tepki vermeyi reddederek dişlerimi sıkıyorum.

"Demek Trevor Bonanno'nun becermekten hoşlandığı ama güvende olacağın bir yere saklayacak kadar önemsemediğı kadın sensin, ha?" Sesi alçak ve gergin, sanki bu adam yıllardır günde bir paket sigara içiyormuş gibi biraz törpülenmiş. Havayı kokluyorum ve üzerinde asılı duran kalın bir duman bulutunun kokusunu aldığıma şaşırmıyorum.

Bu iğrenç bir şey.

Cevap vermeyi reddederek gözlerimi kapalı tutuyorum ama uzanıp çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Az önceki ışık patlamasından dolayı hâlâ yarı körüm ama ona bakarken yavaş yavaş gözümün önüne geliyor. Yani, büyük bir kısmı. Arkasındaki kapıdan dolayı arkadan aydınlatılıyor ama yine de dış hatlarını görebiliyorum. Yanaklarındaki çöküntülerin gölgelerini ve gözlerinin ne kadar karanlık olduğunu görebiliyorum, neredeyse yüzünün içinde kayboluyorlar.

"Adın ne senin, fahişe?" Sesi üzerime geliyor, bana dokunmamasına rağmen kendimi iğrenç hissetmeme neden oluyor ve ondan uzaklaşmak istiyorum ama çenemi o kadar sıkıyor ki parmakları etime sertçe bastırıyor. Şu anda ondan uzaklaşmamın hiçbir yolu yok ve ona cevap vermek istemesem de başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Boğazım kurumuş ve vücudumdaki tüm nem çekilmiş gibi hissetmeme rağmen bir şekilde "Jane," diyorum. Benim

Sesim o kadar kısıktı ki ilk başta beni duyup duymadığından emin olamadım, bu yüzden tekrar konuştum. "Benim adım Jane."

"Sade Jane. Trevor Bonanno'nun dikkatini çekecek kadar ne özelliğin var senin?" Çenemi bırakıyor, ama kabaca, öyle ki içime bir acı saplanırken nefesimi içime çekiyorum. Yavaşça ve hafifçe, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi, parmaklarını vücudumda gezdiriyor.

Onları göğsümden aşağıya doğru sürüklerken, yan tarafımdan geçirirken ve sonunda kalçama dayarken olabildiğince hareketsizim. İçimde bir panik havası esiyor, ama bu panik kaçmanıza neden olacak türden bir panik değil. Daha ziyade, sanki ormanın ortasında bataklığın içindeymişim ve kurtulmamın hiçbir yolu yokmuş gibi olduğum yerde sıkışıp kalmış hissediyorum.

Mücadele etmek durumu daha da kötüleştirecek, bundan eminim, bu yüzden hiç kıpırdamadan yatıyorum, ciğerlerimi doldurmak için aldığım her nefes bir öncekinden daha acı verici olsa da nefes almaya devam etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Belki de sende ve sahip olduğun o küçük amcığında bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu öğrenmeliyim," diyor bana. Bu sefer, sıcak gözyaşları gözlerimin köşelerine sıçradığında, onları geri kırpamıyorum. Denemiyorum bile, çok korkuyorum. Tavana bakarken gözlerim açık, ama yanaklarımdan aşağı akmalarını engellememin hiçbir yolu yok.

Nehirler gibi hissediyorum, tenimde kadar belirginler ki ağlamam hakkında yorum yapacağından eminim ama yapmıyor. Sadece eteğimin altını parmaklıyor ve ben nefesimi tutarak zihnimi buradan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu benim başıma gelmiyor. Bana oluyor olamaz. Bu bir kabus, her an uyanacağımdan emin olduğum bir kabus. Trevor'ı dinlemeliydim ve bir dahaki sefere dinleyeceğim.

Eğer bir dahaki sefere alırsam.

Adamın parmakları kalçalarımın iç kısmına doğru ilerliyor, ama masaya o kadar sıkı bağlanmışım ki, bacaklarım birbirine o kadar sert bastırılmış ki, bir ipe takılmadan dizlerimin hemen üstünden öteye geçemiyor. Sıkıntıyla homurdanıyor ve parmaklarını geri çekiyor, sonra üzerime eğiliyor, yüzü bana o kadar yakın ki nefesini hissediyorum.

Ve kokluyorum. Onu kızdıracağımdan eminim ama burnumu kırıştırmaktan ve ondan biraz uzaklaşmaktan kendimi alamıyorum. Kokusuna ya da bana sahipmiş gibi davranmasına dayanamıyorum.

"Seni yakında bu iplerden kurtaracağım, Jane," diyor tükürüğüyle yanağımı lekeleyerek. "Ve sonra sen ve ben biraz eğleneceğiz, buna ne dersin? Sanırım açacaksın

"Bacaklarını kaldır ve bana Trevor'ı sana bu kadar aşık eden ama seni güvende tutacak kadar aşık etmeyen şeyin ne olduğunu göster.

"Siktir git," diye tükürüyorum, yüzümü ona dönebilmek için başımı geriye atıyorum. Trevor'ın beni çalıştığından, evimizden taşınmamı sağlamaya çalıştığından haberi yok ama bunu ona söylememin imkânı yok. Bu pislik hiçbir şeyi hak etmiyor ve Trevor beni bulduğunda onu öldürecek. "Trevor'ın taşaklarını kesip sana yedirmesini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh, o bir komedyen!" Adam gülüyor, benden uzaklaşıyor ve pis kokusunun çoğunu da beraberinde götürüyor. O gülerken minnettar bir nefes alıyorum, ama sesi tekrar alçalıyor ve bana doğru eğiliyor. "Seks arkadaşına bu kadar güvenmene sevindim Jane, ama daha önce seni kurtarmak istemedi ve şimdi de bunu yapmayacağına dair içimde iyi bir his var. Sihirli bir amcığın olabilir ama am amdır ve o yoluna devam edecektir."

Sonra, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde, kapıyı arkasından sertçe çarparak gidiyor. Bir hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum ama yine de içimden fışkırıyor ve odayı sesiyle dolduruyor. Tatlı Annie'yi düşündüğümde vücudumda bir ağrı oluyor ve ağlarken yanıma kıvrılıp kendimi tutmak istiyorum ama hareket edemiyorum.

Tek yapabileceğim burada yatmak ve o adam geri gelip iplerimi koparmadan önce Trevor'ın beni bulmasını ummak.

TREVOR

"Y Bunu yapmanın senin için sakıncası olmadığına emin misin?" Kız kardeşim Ginny ile konuşuyorum ama gözlerim Annie'ye kilitlenmiş durumda. Jane'in kızını - hayır, *benim* kızımı- arabama bindirip eve doğru yola çıkar çıkmaz Ginny'yi aradım,

Ona yardımına ihtiyacım olduğunu ve hemen evime gelmesini söyledim.

Normalde biraz kavga ederdi, çünkü görünüşe göre küçük kız kardeşler böyle yapar, ama bu sefer itaat etti ve Annie'nin arabadan inmesine yardım ettiğim sırada beni evde karşıladı. Tanrı'ya şükür biraz zarafeti var ve Annie'nin benim miniğim olduğu gerçeğine işaret etmedi, bunun yerine onun açıkça benim kızım olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı.

Bu Jane'in Annie'ye açıklaması gereken bir şey. O burada olmadan bu konuyu ele almamın imkanı yok.

"Yani sen annesini, yani sevdiğin tek kadını Kötü Piçler ve Karanlık Şeytanlar'dan kurtarmaya çalışırken, sahip olduğunu yeni keşfettiğin kızınla takılmanın ve onu güvende tutmanın sakıncası var mı? Bunu yapabilir miyim?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o gülümsüyor, belli ki içinde bulunduğum durumdan hoşlanıyor.

"Evet, ciddiym," diye çıkışıyorum, kolundan tutup onu odadan çıkarıyorum. Annie'nin beni ne kadar dinlediğini bilmiyorum ama ona verdiğim kurabiye tabağını günlerdir bir şey yememiş gibi yiyor, belki de buna daha çok odaklanmıştı. "Dinle, Annie bilmiyor. Onu görene kadar ben de bilmiyordum."

"Bunu inkâr edemezsin," diyor Ginny ve ben başımı sallıyorum.

"İstemiyorum. Ben... oh, kahretsin, baba olmayı bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. Elbette, ileride bir gün çocuk sahibi olmayı hep düşünmüşümdür ama benim bir çocuğum var ve o..." Annie'yi nasıl tarif edeceğimi düşünürken sesim kesiliyor. Normalde dilim tutulan ya da ihtiyacım olduğunda kelimeler bulamayan biri değilimdir ama kızım ile ilgili kendimi ifade etmemi zorlaştıran bir şey var.

O kadar mükemmel ki. Söylediklerimi dinlerken başını eğişinden, ona kurabiye tabağını uzattığımda gözlerinin ışıldamasına kadar her şeyi harika. Kahretsin, muhtemelen ona bir sandviç ya da başka bir şey yapmalıyım, ama ona ikramları verdiğimde bu kadar heyecanlanmasını sevdim.

Sadece onu şımartmak ve tanımak istemediğimi, aynı zamanda onun da içinde olduğu bir hayatım olmasını istediğimi fark ettim. Jane'in başka bir adamdan bebeği olduğunu düşündüğümde durum farklıydı. Başka birinden hamile kalmasını ve onun çocuğunu doğurmasını kabul edebilirdim ama artık Annie'nin benim olduğunu biliyorum...

Ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim. Ona zarar vermeye çalışabilecek her şeyden güvende olabilmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Hey, onunla ben ilgilenirim." Ginny kolumu tuttu ve ona baktım. "Lütfen bana gitmeden önce evin güvenliğini sağlayacağını söyle. Burada bütün pencereler ve kapılarla birlikte olmak ve birinin içeri girmeye çalışıp çalışmayacağını asla bilememek istemiyorum."

"Hepsini güvence altına alacağım." Eve taşındığımda son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi kurdurdum. Sadece evde bir hareket olduğunda ya da biri içeri girmeye çalıştığında beni uyarmakla kalmıyor, aynı zamanda evi kapatarak kimsenin eve girememesini sağlıyor.

Tek gereken bir düğmeye basmak ve pencereler çelik plakalarla kaplanıyor, kapılar üç kat kilitleniyor ve ev bir kale haline geliyor. Şifreyi girmeden kimse içeri giremez ya da dışarı çıkamaz ve şifreyi bilen tek kişi benim. Burası tehlikeli bir durumu beklemek için mükemmel bir yer ve Jane'i güvende tutmak için burada kalmasını istedim.

Ama en azından Annie yanımda. Şu anda annesine bakamayabilirim ama kızımın güvende garanti edebilirim. Sonra Jane'i eve getirdiğimde, üçümüzün sonunda bir aile olabileceğimizden emin olacağım. Tek istediğim bu.

"Dikkatli ol, kardeşim." Ginny kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. Ona sarılırken, başının üstünden ona bakıyorum

Annie. Kızım taburesinde döndü ve ikimize bakıyor.

"Gidiyor musun?" Gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde soruyor.

Ginny'yi bırakıp başımı sallıyorum ve Annie'ye doğru yürüyorum. Elimi omzuna koyarak, "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diyorum. Ona sarılmak, onu kendime çekmek istiyorum, böylece kendimi bunun gerçek olduğuna, onun gerçek olduğuna inandırabilirim ama direniyorum. Onu korkutmak istemiyorum ve annesi her şeyi açıklayana kadar dikkatli olmam gerekiyor.

"Biraz daha kurabiye getir." Bana sırtıyor, dişlerindeki kurabiye parçalarını gösteren kocaman bir gülümseme ve ben de kendimi durduramadan sırtırken buluyorum.

"Emin olabilirsin. Ginny için iyi ol, tamam mı?"

"Tamam." Yanımdan geçip gidiyor ve ben de cebimden telefonumu çıkararak kilitlemeyi başlatmak üzere mutfaktan çıkıyorum. Giderken tatlı kızımın konuşmasını duyuyorum.

"Senin adın neden Ginny?"

"Aslında Virginia," diyor kız kardeşim, "ama o isimden nefret ederdim..."

Ben mutfaktan uzaklaştıkça sesi kesiliyor. Ön verandaya çıktığımda, kodumu giriyorum ve evi kilitlemek için telefonumun ekranındaki kırmızı butona basıyorum. Yüksek bir kayma sesi geliyor ve ardından çelik plakalar pencerelerin ve kapıların üzerindeki yerlerine geçerken biraz gümbürdüyor.

Bu ses tüylerimi diken diken ediyor ama arkamı dönüp arabama doğru gidiyorum. Kızım güvende ve şimdi gidip annesini bulmalı ve onu eve geri getirmeliyim.

"T

Bana iyi haberlerin olduğunu söyle," diyorum onu aradığımda ilk zil sesinde telefonu açan Salvatore'ye.

"Mesela bu piçlerin nerede saklandıkları ve

Jane'e ne yapacaklar?"

"Annesi gelecek," diyor bana. "Bu kız hakkında biraz ciddi olduğun anlaşıldığına göre bu muhtemelen iyi bir şey. İsteyeceğin son şey, birkaç yıl önce onu becermene izin verdiği için annesinin öldürülmesidir."

Annie'den haberi yok.

Bu kadarcık bir sırra sahip olmak bana garip geliyor ve sertçe yutkunuyorum. "O sadece birkaç yıl önce seviştiğim biri değil," diyorum ona.

"Biliyorum, onu istiyorsun. Anladım Trevor, bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Güven bana, Marcelo ve ben anlıyoruz."

"Bir kızı var." Sertçe yutkunuyorum, sonra kendimi düzeltiyorum. "Bizim bir kızımız var. Onun çocuğu benim, Salvatore. O kadar zaman önce hamile kaldı ve o benim. Annie."

Bir an sessiz kalıyor ve eminim ki her şeyi anlamaya çalışıyor. "Kahretsin," diyor ve derin bir iç çekiyor. "Baba mısın lan sen?"

"Ben bir babayım." Araba kullanıyor olsam da Annie'nin tatlı küçük yüzünü görebiliyorum ve bir anda onu güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yapacağımı fark ediyorum. Onu gerçekten tanımasam da seviyorum.

Onu tanımıyor olmam önemli değil. Onu güvende tutmak ve tanımak istiyorum. Ona hayatımda ihtiyacım var ve Jane'e de ihtiyacım var. Annesini kurtarmak zorundayım.

"Lütfen bana onu nereye götürdüklerini bildiğimizi söyleyin," diyorum ama Salvatore cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor. "Salvatore. Ben ciddiym. Jane'i geri almalıyım."

"Hiçbir fikrimiz yok," diye itiraf ediyor ve ben hasta olacaktım gibi hissediyorum. "Kimse bir şey öğrenemiyor. Yere yakın duruyorlar ve onları bulup köklerini kazımayalım diye mümkün olduğunca sessiz kalıyorlar. Üzgünüm Trevor ama arıyoruz, tamam mı?"

Küfrederek, telefonu yüzüne kapatmak için ekranımdaki kırmızı daireye basıyorum. O arkasına yaslanıp istihbarat gelmesini bekleyebilir ama ben beklemeyeceğim. Jane'i kurtaracak ve bir aileye sahip olacaksam hızlı hareket etmeli, onu bulmalıyım.

Nereye gittiğimi düşünmeden kendimi tren istasyonunun otoparkına girerken buluyorum. Daha önce buraya geldiğimde olduğu gibi aynı görünüyor, ama arabayı park edip iniyorum. Motosiklet kulüplerinin neler yaptığı hakkında bilgi edinmeye en çok kadar yaklaşmıştık.

Burada bir şey bulmalıyım.

Silahım kalçamda ağır duruyor ve onu kılıfından çıkarıp otoparkta ilerlerken vücuduma yakın tutuyorum. Güneş hâlâ gökyüzünde ama biliyorum ki birazdan alçalacak ve sadece ışığı değil, Jane'i tek parça halinde geri getirme umudumu da beraberinde götürecektir.

TREVOR

TREVOR

TCeset henüz kokmuyor. Kokması için çok taze, çok yeni çekilmiş, ama ona yaklaştıkça sineklerin etrafını sardığını ve açıkta kalan tenine konduklarını görüyorum. Bu pislik kulüplerle çalışıyordu. Kullanabileceğim daha fazla bilgiye sahip olabilirdi ama onu vurduğum için kendimi suçlayamam.

Gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Cesedinin üzerinden geçerken, ayakkabılarımı kirletmemek için etrafında oluşan kan gölünden uzak durmaya dikkat ediyorum ve saklandığı ofisin kapısına doğru dikkatlice yürüyorum. Elektrik düğmesi bir şekilde tepe ışıklarını yakıyor ki bu bile başlı başına bir mucize.

Şehir neden bu binanın tamamını buldozerle yıkıp yerine park falan yapmıyor anlamıyorum ama bugünden sonra bunu gerçekleştireceğim. Bu boktan binaya kafamda bir deliğe ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacımız var ve ondan kurtulmak pisliklerin buraya taşınmasını engelleyecektir.

Bulunduğum odada tam önümde bir masa, bir sandalye ve bir dosya dolabı var, ancak bunun dışında boş. Kağıtların ne olduğunu görmek için masaya doğru yürürken sağımda bir kapı fark ediyorum. Hafif aralıktı ve baktığımda biraz dışarı doğru sallandığını gördüm.

"Dışarı çık, hemen!" Silahımı tam kapıya doğrultacak şekilde kaldırarak bağıríyorum. "Kim olduğunu bilmiyorum ama yüzünü göstermezsen seni öldürürüm."

Hafif bir duraklama oluyor ve silahımın emniyetini açıyorum, ama sonra kapı itilerek açılıyor ve küçük bir çocuk dışarı çıkıyor. Titriyor, pantolonunun önü ıslanmış ve sanki bu onu güvende tutacakmış gibi ellerini önünde birleştirmiş.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yan tarafa geçip kapıdan içeri bakabiliyorum. Kahve ve atıştırmalıklar için kullanılan küçük bir dolap, eski mobilyalar ve bayat çöreklerle o kadar tıka basa dolu ki, küçücük bir şey olmasına rağmen oraya sığabileceğinden eminim.

"Kimsin sen?" Ona silahımı kaldırarak soruyorum. Silahı yüzüne doğru sallamaya gerek yok, küçük şey zaten korkudan altına sıçmış durumda. "Senin adın ne?"

Titreyerek nefes alıyor, sonra bana bakıyor, mavi gözleri korkuyla irileşmiş. "Grant," demeyi başardı.

"Merhaba Grant." Önünde çömelıyorum, böylece onun üzerinde kule gibi yükselmiyorum. "Ben Trevor. Dolapta ne yapıyorsun?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra burnunu kocaman çekiyor, burnunu koluna siliyor ve ikimizi de konuşabileceğine ikna etmeye çalışır gibi küçük bir baş hareketi yapıyor.

"Babam saklanmam için burada kalmamı söyledi."

Kahretsin, bahse girerim babası dışarıda bir yerde ölüdür. "Neyden saklanıyor?"

"Şeytan."

Şeytan değil, bundan eminim, ama *şeytanlar*, Kara 'daki gibi. Omurgama bir ürperti yayılıyor. "Şeytanın nerede olduğunu biliyor musun?"

Çocuk başını sallar. "Babam burada kalmam gerektiğini söyledi çünkü şeytanın ona ihtiyacı olduğunda yardım etmesi gerekiyormuş. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve o ne derse onu yapıyorum."

"Harika bir iş çıkarıyorsun," diyorum ona, saçlarını karıştırıp ayağa kalkarken. "Yani şeytanın nerede olacağına dair hiçbir fikrin yok mu?"

Gözleri kocaman ama bana küçük bir baş selamı veriyor. "Eğer sana söylersem, benim için babamı bulur musun?"

"Tabii ki." Daha önce hiçbir çocukla vakit geçirmemiştim ama artık bir baba olduğumu bilmek Grant'le ilgilenmek istememe neden oluyor. "Sen bana söyle, ben de babanı bulayım, tamam mı?"

"Tamam. Anlaştık." Bana gülümsemesi gerçek bir gülümseme ve cevap vermesini beklerken sert bir şekilde nefes veriyorum. "Babam bir süre burada kalmamız gerektiğini söyledi ve büyük bir patlama sesi duydum ama sanırım o sadece gidiyordu. Bir depoya gideceğini söyledi."

Cebimden telefonumu çıkarırken hızlı hızlı düşünüyorum. "Grant, çok cesursun. Neden dolapta beklemiyorsun, sana yardım etmesi için birini göndereceğim, tamam mı?"

"Tamam." O da seve seve kabul ediyor ve karakoldaki bir tanıdığımı aramadan önce dolabın kapısını onun üzerine kapatıyorum. Karakolda yardıma ihtiyacı olan küçük bir çocuk olduğunu söyledikten sonra telefonu kapatıyorum ve kuzenlerime bir mesaj göndererek şehrin dışındaki depoya doğru yola çıktığımı bildiriyorum.

Bahsettiği tek yer orası olabilir. Elbette şehir merkezinde başka depolar da var ama Jane'i oraya götüreceklerini sanmıyorum. Ona ne yapmak istiyorlarsa acele etmeyecekleri yer isterlerdi. Sessiz bir yer. Kimsenin onları rahatsız etmeyeceği bir yer.

şu anda ona ne yapıyor olabileceklerini düşününce midem bulanıyor ve park yerinden hızla ıkıyorum. Arabayı sürerken bile Grant için duyduğum suçluluk duygusuyla doluyum. Polis onun için gelecek ve güvenli bir yerde olduğundan emin olacaklar. Kendisine bakan kişi yi kaybetmiş olması o küçük ocuk için hiç adil değil ama olan bu.

lmne savaşmaya istekli değilseniz, sevdiğiniz insanları kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Jane ve Annie'yi güvende tutmak için tüm bu lanet kasabayı yakıp yıkmaya hazırım ve sevdiğim tek kadını bulmak için arka yolları arşınlarken aklımdan geçen düşünce bu.

JANE

T uyuyakalmaya başlayacağım kadar uzun süre beni yalnız bırakıyorlar, ama sonra hala bağlı olduğum yere doğru yürüyen birinin sesi beni uyandırıyor. Yer değiştirerek Kollarımı ve bacaklarımı daha fazla hissetmek için biraz hareket ettirmeye çalışıyorum ama her yerim ve kramp giriyor. Pozisyon değiştirmek istesem de yapamıyorum.

"Jane, uyanık mısın?" Yanağıma yumuşak bir dokunuş beni sıçratıyor ve dönüp bana dokunana bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu sefer odada onu gerçekten görebileceğim kadar ışık var, gözlerindeki soğuk bakışı görebiliyorum, bana bakarken çenesinin nasıl seğirdiğini görebiliyorum.

Ağzım kum emiyormuşum gibi hissetmeme rağmen, "Uyandım," diyorum. "Lütfen, bırak gideyim."

Buradayken tek tatlı Annie'm oldu. Bana bir şey olursa annemin ona bakmak için elinden geleni yapacağını biliyorum ama ben kızımın yanında olmamayı reddediyorum. Bildiği tek şey benim ve şimdiye kadar onu koruyarak çok iyi bir iş çıkardım.

Trevor'la tekrar ilişkiye girene kadar.

Kızımın tehlikede olduğu tek zamanın babasının onun yanında olduğu zamanlar olması ironik durum. Onu şehir dışında güvende tutarak harika bir iş çıkarıyordum ama sonra çuvalladım ve onu geri getirdim.

Ona olan her şeyin sorumlusu benim ve bu benim için neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Elbette, bir yanım beni arayıp eve gelmemi söylediği için annemi suçlamak istiyor.

Ama ben yetişkin bir kadınıym. Hamilelik testimde o iki pembe çizgiyi gördüğümünden beri, bebeği güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini biliyordum.

Hamile olduğumu öğrenmeden önce bile, Trevor ve diğer Bonanno'lardan uzak durmak için elimden geldiğince kendimi eve kapatmıştım. Bir yanım onun bana çok yaklaşmasına izin vermenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Hamile olduğumu bilmiyordum ama ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve gerçeği öğrenir öğrenmez kasabayı terk ettim.

Peki şimdi neredeyim? Yine olayların içindeyim ama bu sefer Annie'ye yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Oh, Jane, gitmene izin veremeyiz. Bunu görüyorsun, değil mi?" Adamın sesi nefes nefese, sanki olacıklardan heyecan duyuyormuş gibi. "Anahtar sensin. Bonanno ailesini tuzağa düşürmenin anahtarı. Kardeşler ailelerini alıp götürdüler ama Trevor götürmedi. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Çünkü onu dinlemeyecek kadar aptaldım.

Kafamın arkasındaki ses bana bunu kendimin yaptığını haykırıyor ve ona inanmamak için hiçbir nedenim yok. Bunu ben yaptım. Kendimi bu tehlikeye ben attım. Onu dinleyebilirdim, beni korumasına izin verebilirdim. Ama hayatım boyunca beni koruyacak kimse olmadı ve şimdi neden buna ihtiyaç duyduğumu anlamadım.

"O zaman gitmeme izin verecek misin?" Sesimde umut var ve bu adamın bunu duyacağını ve ezeceğini biliyorum ama elimde değil. Sadece buradan tek parça halinde çıkıp çıkamayacağımı bilmek istiyorum. Annie'yi bir daha görüp göremeyeceğimi bilmem gerek.

"Elbette, gitmene izin vereceğim. Seninle biraz zaman geçirdikten sonra."

Ona ne demek istediğini sormama gerek yok. Ne demek istediğini biliyorum, beni inciteceğini ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Yüzümü ondan çevirerek duvara bakıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum. Eğer bana tecavüz edip öldürecekse, neden bu işi bitiremediğini anlamıyorum.

Annie'nin yanına asla dönemeyeceğim ve bu düşünce beni öldürüyor ama en azından onun güvende olacağını biliyorum. Annem ona bakmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Oh, lanet olsun. Annem.

Parça parça aklıma geliyor - beni evden götürdükleri zamanki halim. Bir çığlık ve silah sesi duydum, sonra bir şey kafama sertçe çarptı, beni bayılttı ve karşı koymamı imkânsız hale getirdi. Annemi vurdular mı?

Annie'yi buldular mı?

Soru dilimin ucunda ama onu bulamazlarsa diye sormaya korkuyorum. Orada olduğunu bilmiyorlarsa, beni götürdüklerinde bir şekilde saklanmayı başardıysa, o zaman güvende olabilir. Çılgılık atmak istiyorum, küçük kızıma zarar verip vermediklerini bilmek istiyorum. Panik vücuduma yayılıyor ve geriliyorum ama beni sert levhaya bağlayan ipleri çözecek kadar güçlü değilim.

"Sakin ol Jane. Her şey yakında bitecek."

Adam doktor olabilirmiş gibi geliyor, sesi çok rahatlatıcı. Tıbbi tedavi için ona gitmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Size her şeyin yolunda gideceğini, mümkün olan en iyi ellerde olduğunuzu söyler, sonra da siz ameliyat masasında uyurken sizi öldürürdü.

Vücudum ter içinde kalıyor, cildim kaşınıyor ve rahat hissetmiyorum. Alt dudağımı ısırarak ağlamamak, bana yardım etmesi için yalvarmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yapmayacak. Bana yardım etmesi için güvenebileceğimi hiç düşünmediğim tek adama güvenmek zorundayım ve nerede olduğumu bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Bu adam benim yem olduğumu, Trevor'ın gelmesini sağlamak için orada olduğumu söyledi ama nerede olduğumu bilmiyorsa, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

"Tamam Jane, pozisyon alma vaktin geldi." Şimdi başımın arkasında, onu görmek için dönemeyeceğim bir noktada ve masadaki bir şeyin kilidini açtığını duyuyorum. Birkaç tıklama sesi geliyor ve sonra tüm masa yuvarlanmaya başlıyor. Sıkıca bağlandığımı ve ucundan kaymamın hiçbir yolu olmadığını hatırlayana kadar korkudan kaskatı kesiliyorum.

Bunca zamandır sağlam bir masanın üzerinde olduğumu sanıyordum ama bu bir ameliyat masasıymış. Beni yerde sürüklüyor, hareketimiz tamamen sessiz. Tekerlekler gıcırdamıyor ve sadece ayakkabısına sıkışmış bir taşın ya da bir şeyin yere çarpma sesini duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatarak ona kadar saymaya çalışıyorum. Annie ilk doğduktan sonra terapiye gittiğimde terapistim zihin dolu olmaktan ve anı yaşamayı öğrenmekten, böylece gerçeklerden korkmamaktan çok bahsetmişti. İçimden bir ses, Annie'nin hiçbir zaman bir psikopat tarafından kaçırılıp ameliyat masasına yatırılmadığını söylüyor.

Derin nefes almak işe yaramıyor. Sanki göğsümün tam ortasında kocaman bir kaya varmış da ciğerlerimi sıkıştırıyor ve derin bir nefes almamı imkânsız hale getiriyormuş gibi hissediyorum. Daha sık ve daha hızlı nefes alıyorum, nefes alma şeklimden dolayı bayılmak üzereymişim gibi hissetmeme rağmen yeterli oksijen almak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Adam da fark etmiş olmalı. "Jane," diyor bana, sanki böyle bir şey olacakmış gibi.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş durumda ve tırnaklarımın derime battığını hissediyorum. "Cehenneme gitmelisin," diye tükürüyorum sonunda. Hiçbir şekilde en iyi cevabım değildi ama ona bir şeyler söylemek iyi hissettirdi.

Sessizleşiyor ve masayı, aydınlık bir odaya açılan çift kanatlı kapıya doğru itiyor. Başımı ışıktan çevirerek gözlerimi kapatıyorum ama yine de ışığa alışmam biraz zaman alıyor. Bunu yaptığımda, dikkatlice teker teker açıyorum, sonra korku boğazımı sıkıyor.

İlk başta düşündüğüm gibi bir hastanede değiliz. Doktorların hastalarına bu şekilde davranmasına izin veren tek bir hastane bile düşünemediğimden, başka bir yerde olabileceğimizi de düşünemiyordum. Şimdi beni bu kocaman odaya soktuğuna göre, nerede olduğumuza dair daha iyi bir fikrim var.

Bir depodayız. Yükseltilmiş tavanın üzerindeki devasa çelik çubuklardan ve içeri tonlarca ışık alan devasa pencerelerden belli oluyor. Zemin, daha önce bu alanda ağır makineler kullanılmış gibi hasar görmüş ve yontulmuş ve bir başlangıçla muhtemelen şehrin dışındaki terk edilmiş depoda olduğumuzu fark ediyorum.

Buna ve kurdukları şey için alana sahip başka bir yer düşünemiyorum.

Adam beni dikkatlice odanın ortasına götürüyor, sonra yardım için bir başkasını çağırıyor. Daha önce hiç görmediğim deri ceketli başka bir adam yanıma geliyor ve iki adam yatağın altındaki kilitlerle oynuyor. Bir an sonra, neredeyse ayakta duracak şekilde kaldırılıyorum.

Hâlâ masaya bağlıyım, yerçekimi sayesinde biraz kayıyorum ama buradan çıkmamın hiçbir yolu yok. Masadan kalkamıyorum ama adama bakmak için biraz kayıyorum. Şimdi önümde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gördüklerini onaylar gibi başını sallıyor.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, göt herif?" Ben soruyorum, o da sırtıyor. "Sen lanet olası bir sürüngensin, bunu biliyor musun?"

Bu diğer adamı güldürüyor ve ilki, doktor olduğunu düşündüğüm, bana doğru yürüyor ve hafifçe boynumu izliyor, parmaklarını çenem boyunca sürüklüyor, sonra tekrar boynuma bırakıp sıkıyor.

Sert.

Panik içime işliyor ve beni bırakması için kolunu pençelemek istiyorum ama hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak ve şu anda beni öldürmeyeceğini ummak.

"Sürüngenin teki olabilirim Jane, ama seni nasıl biliyorum ve bunu daha sonra yapacağım." Beni yakaladığı gibi hızla bırakıyor. Önümdeki duvara bakarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Orada dışarıya açılacağına emin olduğum kapılar var. Arkamda, sanki lanet bir savaş alanındaymışız gibi, adamları korumak için devasa bloklar var. Bütün silahları gördüm. Silahları ve yanlarında getirdikleri adamları gördüm.

Ben yemim.

Ve bu lanet bir katliam olacak.

TRE VOR

TREVOR

I

Doğruca depoya dalmak, Jane'i bulmak ve onu benden alan orospu çocuklarını öldürmek istiyorum ama biraz daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Bunu düşünmem gerek.

Bu yüzden deponun sokağının aşağısına park ediyorum, arabamı yolun dışında ve neredeyse bir hendeğin içinde olacak şekilde açıyorum.

Arkama başka arabalar yanaşıyor ve aynı şekilde park ediyorlar, Bonanno'nun adamları ve müttefikleri içlerinden dökülüyor, böylece hepimiz konuşup ne halt edeceğimize karar verebiliyoruz.

Şu anda keşke Annie'nin bir fotoğrafı olsaydı da saldırımızı planlarken ona bakabilseydim diyorum. Bunu onun için ve annesi için yapıyorum ama şu anda önemli olan tek şey küçük kızım. Buraya gelirken baba olmanın ne demek olduğunu düşünmek için uzun zamanım oldu ve tek bildiğim onun için en iyisini yapmak istediğim.

Onu ve annesini güvende tutmak için her şeyi yaparım. Hamile olduğunu öğrendiğinde kaçmış olması umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey geri dönmüş olması ve kızımızı da yanında olması. Artık bir aile olabiliriz, her zaman istediğim ama bu kadar çabuk sahip olacağımı hiç düşünmediğim hayata sahip olabiliriz.

Ama önce Jane'i kurtarmalıyım.

"Nasılsın?" Bir ağacın gölgesinde duran adam grubuna katıldığımda Salvatore sırtımı sıvazlıyor. "Dayanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hepsini öldüreceğim," diyorum ona. "O piçlerin her birini onu aldıkları için öldüreceğim."

Kardeşiyle bakışıyorlar ve ikisinin de ailelerini çoktan şehir dışına taşıdıkları için mutlu olduklarını biliyorum. Onu güvende tutabilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğim halde Jane neden beni dinlemedi, bilmiyorum. Yine de onu şimdi kurtarmalıyım. Onu korumak için her şeyi yaparım.

Marcelo başıyla onayladıktan sonra cebinden telefonunu çıkararak, "Biz de sizinleyiz," diyor. "Binanın planlarını çoktan herkese gönderdim, bir göz atın."

"Bunları nasıl aldın?" Telefonunu elinden alarak soruyorum.

Cevap olarak sadece omuz silkiyor ve ben de ekrana bakıyorum.

Depolara , buranın çok özel bir yanı yok. Geniş bir alana yayılmış, bir şirketin ihtiyaç duyduğu her türlü ekipman için mükemmel olabilecek daha büyük bir odayı çevreleyen çok sayıda küçük oda var. "İşte," diyorum ekranı göstererek. "Şu ana oda. Her ne halt olacaksa orada olacak."

Kapılar ana odadan dışarıya açılıyor ama biz o kadar aptal değiliz. Piçlerin ve Şeytanların, o kapılardan geçip bizim için kurdukları tuzağa düşmemizi beklediklerinden hiç şüphem yok.

Çünkü öyle. *Bir tuzak.* Benim için neyin önemli olduğunu biliyorlardı ve onu geri almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı iyi biliyorlardı. Şu anda şükrettiğim tek şey Annie'yi bilmemeleri.

Kafamı temizlemek için salladıktan sonra önümdeki ekrana odaklanıyorum.

"Yanlardan girebiliriz," diyor Salvatore haritayı göstererek. "Her taraftan odaya açılan kapılar var ve onları bu şekilde şaşırtabiliriz."

"Kilitli olacaklar," diye gönüllü oluyor Marcelo ve hem kardeşi hem de ben ona bakıp omuz silkiyoruz. "Cidden, bir düşünün. bir şey yapıyor , o lanet kapıları kilitlerdik. İnsanların arkamızdan bu şekilde dolaşmasına izin vermeyiz."

"Ön kapıdan geçemeyiz," diyorum, iyice düşünerek. "Binanın dışını gösteren başka bir harita var mı? Sadece binanın planını değil?"

Marcelo cevap vermeden telefonu elimden alıyor ve geri vermeden önce birkaç kez dokunuyor. Ekranda, gün gibi açık, bulmayı umduğum şeyi görüyorum.

"Pencereler," diyorum ona, heyecandan karnıma ağırlar giriyor. "Tam umduğum gibi tavanda. Oraya çıkıp ya binanın içine, onların tepesine inebiliriz ya da yaklaşmak zorunda kalmadan onları haklayabiliriz."

Diğer adamlar etrafımızda toplanmış, herkes neye baktığımızı görmek istiyor. Dönüp telefonu adama veriyorum. Herkesin planı bilmesi için bunu iletecekler. Herkes planı bildiği sürece

Hepimiz aynı fikirde olduğumuz için bu işi başarabileceğimizden hiç şüphem yok. Jane'i kurtarabileceğiz.

"Hepsini öldüreceğim," diyorum kuzenlerime dönerek. "O piçlerin her birini. Ne için yaşamak zorunda olduklarını düşündükleri ya da bana ne dedikleri umurumda değil. Hepsi ölecek."

"Orada seninleyiz." Salvatore bana bakıyor, bakışları sert ve tehlikeli. "Kimi istersen öldür, Trevor. Biz arkadayız."

Bunların hepsi Annie için. Artık bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, neden bu pisliklerin hepsinin öldüğünden emin olmam gerektiğini biliyorum. Eğer içlerinden biri hayatta kalırsa, bu boku tekrar deneyecek kadar güçlüyse, bir sonraki alacakları kişi benim kızım olabilir.

"Jane düşündüğünden daha fazlası," diyorum ve iki kuzenim de bana bakıp bekliyorlar.

Kahretsin, Marcelo'ya söylemek iyi hissettirecek, böylece Salvatore bilen tek kişi olmayacak. "O benim kızımın annesi."

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Marcelo sırtıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Şok oldum -biz böyle şeyler yapmayız- ama sırtımı sıvazladı ve aynı hızla beni bıraktı.

"Evet, baba oldun!" Ağlıyor ve Salvatore bana geniş bir gülümseme veriyor.

"İkisini de kurtaracağız," diye söz veriyor bana. "Ailene kavuşacaksın, Trevor. Merak etme."

Ben değilim. Olacıklardan eminim. Başımı sallayarak, bu işi bitirmek için ihtiyacımız olan tüm silahlara sahip olduğunu bildiğim arabasına bakıyorum. "Hadi yükleyelim."

Sadece birkaç dakika içinde hepimiz giyinmiş ve savaşa hazırız. Hepimizden silahlar fişkırıyor, hepimiz her şeye hazır olacak şekilde silahlarımızı kuşanmış durumdayız. Kalçamda birkaç flaş bombası var ve grubumuza baktığımda çeşitli el bombaları ve silahlar görüyorum.

"Dinleyin," diyorum herkesin dikkatini çekmek için sesimi yükselterek. "Oradaki her pisliği öldüreceğiz, anlıyor musunuz? Size bunu çocuğunun kanser tedavisi için para toplamak amacıyla yaptığına dair acıklı bir hikâye anlatsa da umurumda değil. Hepsinin canı cehenneme. Çift vurun, kafalarına sıkın, umurumda değil, ama daha sonra bizim için geri gelmeyeceklerinden emin olun."

Adamlar başlarını sallıyorlar ve ben de devam etmeden önce hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olana kadar bekliyorum. "Jane benim. Eğer birini görürseniz

Ona zarar ver, onları mahvet. Oradan tek parça halinde çıkmasını sağlamak için elinden geleni yap. Ben de aynısını yapacağım. Orada önemli olan tek Şey o ve onu güvende tutmayı beceremeyen her birinizi bizzat ldreceğım."

Salvatore ve Marcelo başlarını sallıyorlar. Anlıyorlar. Onlar sevdikleri kadınlara sahip olmak için ex- tremes'e gittiler ve Şimdi ben de bunu yapmak zorundayım. Jane için her Şeyi yaparım.

Dönerek, depoyu çevreleyen alanda yürümeye başlıyorum. n taraftan girmiyoruz, ki orada binayı koruduklarını ve hazırladıklarını biliyorum. Bunun yerine, yukarıdan giriyoruz ve bunu yapmak için tek yapmamız gereken arkadaki yangın merdivenine tırmanmak.

Eğer orada muhafızlar varsa, çok fazla olmayacaklardır. Bu pislikler aptal ve Jane'i ne kadar çok geri istediğimi hafife alıyorlar.

Marcelo sesini alçaltmak için bana doğru eğilerek, "Ben dışarıda nöbetçi var mı diye bakmaya gidiyorum," diyor. "Onlara katılmamız için bize hoş geldin paspası serme zahmetine katlanıp da etrafı kolaçan edecek birilerini koymadıklarını düşünemiyorum."

"Teşekkürler," diyorum ve o da bir kez başını sallayarak grubumuzdan uzaklaşıyor, binanın etrafından dolanarak onu görebilecek herkesi atlatmaya alıŐıyor. Salvatore'a "KardeŐin ılgın bir piç kurusu," diyorum.

"Bir de bana sor. Yemin ederim insanları öldürmekten zevk alıyor ama bu Şu anda bizim lehimize işliyor."

Depoya yaklaştıkça sessizleŐiyoruz. Marcelo'ya olabildiğince uzun süre göz oluyorum ama aniden bir köşede kayboluyor. Bir silah sesi duyuyorum ama irkilmiyorum bile.

Zirveye çıkacak olanın o olmamasına imkan yok. Bugün burada birkaç adam kaybedebiliriz ama kuzenlerim ve benim, her Şey bittiğinde Jane ile birlikte bu işten sıyrılacağımızdan hiç Şüphem yok.

"Haydi," diyorum arkamdaki adamlara. Marcelo deponun köŐesine doğru eğilmiş, acele edip ona katılmamız için elini bize doğru sallıyordu. "Bu pislik motorcularla olan bu saçmalığa son kez bir son vermenin zamanı geldi."

JANE

T Zamanın artık bir anlamı yok. Arkamı göremiyorum ama adamların kurtarılmamı beklerken yer değiştirdiklerini duyabiliyorum. Bazen bir silahın yumuşak sesini duyuyorum.

ama bir araya mı getiriyorlar yoksa parçalara mı ayırıyorlar, emin değilim.

Fark etmez, değil mi? En azından uzun vadede. Trevor beni kurtarmaya gelecek ve yapabileceğim tek şey kendi başına gelmeye çalışmamasını ummak. Eğer denerse, öleceğinden hiç şüphem yok.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor ve nefes almaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Burada iyi ve derin bir nefes almak o kadar zor ki. Nefes alamıyormuşum, ciğerlerimi ihtiyacım olan oksijeni alacak kadar açamıyormuşum gibi hissediyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Doktor olduğunu düşündüğüm adam hemen yanıma geldi. Pencerelerden içeri süzülen güçlü dış ışıktaki ona bakınca yanıldığımı anlıyorum. O bir doktor değil. Doktorların tırnaklarının altında motosiklet yağı olmaz. Yıllarca motosikletle dışarıda kaldıkları için deri gibi görünen yüzleri yoktur.

Bu adam bir doktordan çok daha tehlikeli. Bana zarar vermek için burada, bunu biliyorum.

"Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim Jane," diyor bana, bana iyice bakabilmek için önüme geçerek. Korkmama rağmen kendimi ona bakmaya zorluyorum. Ondan uzaklaşmam için beni zorlamasına izin vermeyeceğim. O beni korkutuyor ama ben de en az onun kadar korkutucuyum.

Ben de kendime böyle söyleyeceğim zaten.

cevap vermediğimde, neye hayal kırıklığına uğradığını sormuşum gibi konuşmaya devam ediyor.

"Şimdiye kadar Bonanno ailesinin seni kurtarmak için kapıları kıracağını sanıyordum." Arkasında dışarıya açılan devasa bölme kapılarını işaret ediyor. "Ama gelmediler ve da onlardan bir iz göremiyoruz, öyleyse sorun nedir Jane? Sihirli bir amcığın falan olduğunu sanıyordum ama Trevor'ın seni sikmeye karar verdiğinde sarhoş olduğunu düşünmeye başladım. Kafana bir torba mı geçirdi?"

"Siktir git, göt herif," diye homurdanıyorum. Sonra, ağzım o kadar kuru ki yutkunmam neredeyse imkânsız olsa da, yeterince tükürük toplayıp ona doğru savuruyorum. Sümük tam yanağına isabet ediyor ve ben kısmen heyecanlansam da, o aniden canı gibi görünüyor.

Ağzı ince bir çizgi halinde ve gözleri eskisinden daha karanlık. Ağırlığını tek ayağının üzerine verdiğinde aşağı bakıyorum ve birden elinde bir neşter olduğunu görüp dehşete kapılıyorum.

Bu adam deli bir piç. Az önce ne halt sen?

Ona bir şey söyleyecek vaktim yokken eli vücudundan fırlıyor ve bıçağın derimi kesen şeklinin acısını hissediyorum. Ağzım açık kalıyor ve kolumdan kan akmaya başladığında çığlık atıyorum. Bunu tekrar yapıyor, diğer kolumu da kesiyor, yüzü sanki sadece çimleri kesiyormuş gibi soğuk.

"Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum. Acı keskin ve yoğun, arı sokmuş gibi ve o kadar bunaltıcı ki, sonunda nefes alabildiğimi ilk başta neredeyse fark etmiyorum. Canımı yaktı ve şimdi derin bir nefes alabilirim. Bunu yapıyorum, sonra tekrar çığlık atıyorum, kanımın kollarımdaki sıcak hissi sinir bozucu.

"Al bakalım Jane," diyor bana, elini uzatıp parmağına kanımın bir kısmını bulaştırarak. Başımı geri çekip ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o kanı yanağıma siliyor. Kanımı orada hissediyorum, sıcak ve yapışkan, ama uzanıp silemiyorum bile. "Şimdi belki Trevor benim için biraz daha hızlı gelir. Eğer dışarıdaysa ve çığlıklarını duyarsa, gelecektir. Gelmezse, o zaman benim için işe yaramazsın."

Çığlık atmayı kesmem gerektiğini biliyorum. Şu anda ona istediği her şeyi veriyorum ve Trevor beni duyarsa aptalca bir şey yapabileceğinden hiç şüphem yok, ama mesele de bu.

Eğer beni duyarsa. Burada, bu depoda olduğumu bilip bilmediğini, gelip gelmeyeceğini hiçbir yolu yok. O

bilebilir ve gelmeyebilir.

Bilemezdi.

Ya yanılıyorsam, ya onunla aramda bir şeyler olduğunu, gerçek bir şeyler olduğunu düşünüyorsam ve yanılıyorsam? Ya Annie'yle bir aile kurabileceğimizi düşündüysem -gerçek bir aile- ama aptallık ettiysem?

O mafyada. Bana yardım etmek için bir şey yapacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok.

Beynimin bir kısmı yanıldığımı, onun benim için gelip beni kurtaracağını haykırıyor ama şu anda buna odaklanamıyorum. Tek yapabildiğim çığlık atmak ve ses dayanamayacağım kadar çıkana kadar bunu yapmaya devam ediyorum. Durmak istiyorum, susmak istiyorum ama kollarımdaki kesiklerden kan akmaya devam ediyor. Yanağımda kuruyor, derimi sıkıyor.

Hayatım buna bağlı olsa bile çığlık atmayı kesemezdim.

TREVOR

"Y Bunu duydun mu?" Deponun çatısına çıkan yangın merdiveninin yarısında ve vücudum ürperiyor. Çığlık. Herhangi birinin çığlığı değil . Jane'in çıkardığı sesleri biliyorum. I

Boşaldığında nasıl ses çıkardığını, mutlu olduğunda nasıl ses çıkardığını, çığlık attığında ve evimin etrafındaki çitlerden kaçmaya çalıştığında nasıl ses çıkardığını biliyorum.

"Bu Jane," diyorum, daha hızlı tırmanarak.

"Bu bir tuzak!" Arkamdaki adamlardan biri benimle konuşmaya çalışıyor, yavaşlamamı sağlamaya çalışıyor ama bu .

Dönüp ona bakıyorum, ellerim hâlâ yangın merdiveninin korkuluklarında. "Bütün bu lanet şey bir tuzak," diye çıkışıyorum ona. "Bunu unuttuğumu bir an bile düşünme, ama arkama yaslanıp ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Geriye dönüp daha hızlı koşuyorum, sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, ama şimdi çığlık sesiyle daha da teşvik ediliyorum. Kesik kesik değil. Ses o kadar sabit ki sanki nefes almaya bile vakti yokmuş gibi geliyor ve bu şerefsizlerin ona ne yaptığını merak ediyorum.

Onu öldürüyorlar, biliyorum. Beni cezalandırmak için, Bonanno ailesini cezalandırmak için onu öldürüyorlar ama ben buna izin vermeyeceğim.

Deponun tepesine ulaştığımda bir an durup etrafıma bakıyorum. Burada o kadar yüksekteyiz ki manzara inanılmaz ve diğer adamların bana katılmasını beklerken kenardan uzaklaşıyorum. Hepimiz yangın merdiveninden indiğimizde, kış tarafına doğru yürüyorum-

Bana bunun bir tuzak olduğunu söyleyen ve beni durdurup parmağımı göğsüne sokmaya çalışan delik.

"Sen benim için bir hiçsin," dedim ona. "Onu kurtarırsan seni sağ bırakabilirim."

Dönüp çatıya doğru ilerlemeye başladığımda kimse bir şey söylemiyor. Burada dikkatli olmamız gerekiyor, sadece sessiz olduğumuzdan ve geldiğimizi duymadıklarından emin olmak için değil, aynı zamanda bina uzun süredir terk edilmiş olduğu için. Çatının artık iyi durumda olup olmadığını bile bilmenin bir yolu yok.

Yanlış bir adım atarsak herhangi birimiz doğruca çatıdan aşağı uçabilir ve aşağıdaki bok çukurunun tam ortasına düşebiliriz. O kişinin ben olmasını hiç istemiyorum, bu yüzden çatıda koşmak istesem de, önümde güneşte parıldadığını görebildiğim devasa pencereden aşağı bakmak istesem de yavaşça yol gösteriyorum.

Çatının bazı kısımları diğerlerinden daha yumuşak ve bizi onların etrafından dolaştırıyorum. "Dikkatli ol," sesleniyorum. Adımlarınıza dikkat etmezseniz sadece düşüş bile bacaklarınızı kolayca kırabilir. Hazırlıklı olmadığınız herhangi bir anı düşüş sizi mahveder, bacaklarınızdaki ve leğen kemiğinizdeki her kemiği kırar ve ölüm için yalvarmanıza neden olur.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra pencerelere ulaşıyoruz. Jane çığlık atmayı bıraktı, çığlıklarının ardından gelen sessizlik, yardım çığlıklarını dinlemekten çok daha acı verici. Bir insanın böyle çığlık attıktan sonra sessizliğe gömülmesinin sadece birkaç nedeni vardır.

Ölmüş olabilir, ama buna inanmayı reddediyorum. Yeterince oksijen alamadığı için bayılmış olabilir. Ya da şoka girmiş ve artık işlevini yerine getiremiyor olabilir.

Hepimiz yüzükoyun yere kapaklanıp pencerelere doğru ilerliyoruz, aşağıdan kimsenin gölgemizi ya da yukarıdan gelen hareketi görmemesi ve bize bakmaması için dikkatlice kenardan bakıyoruz.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Salvatore yanımda. Sesi alçak ve sessiz ama durgun havaya karışıyor. "Lanet olası bir savaş için ayarlanmışlar, değil mi?"

Sayıcı azız. Fena halde. Yavaş yavaş ilerledikleri hakkında bize söylenen her şey saçmalıktı.

Ama depodaki adamların sayısı beni o kadar da endişelendirmiyor. Jane'i arıyorum, onu ararken gözlerim odayı tarıyor. Sevdiğim kadının iyi olduğunu bildiğim sürece aşağıda kaç tane pislik olduğu benim için önemli değil.

Sonunda onu gördüm. Lanet bir masaya bağlanmış, bizden uzağa bakıyor. O olduğundan emin olmamın tek nedeni, tanıdığım kalın sarı saçları. Etrafındaki zeminde kan birikiyor ve ben yumruğumu sıkarak hissettiğim öfkeyle savaşıyorum.

"Ona zarar verdiler," diyor Marcelo. Diğer tarafımda duruyor ve sesini alçak tutuyor.

Başımı salladım. "Hepsini öldüreceğim."

Gözlerimi ondan ayırıp önünde uzandığımız pencereleri kontrol ediyorum. Sürekli kapalı kalması, hiç açılmaması ve temiz hava almaması için yerleştirilmiş devasa paneller var. Kendimiz içeri düşmeden onları kırmak zor olacak. Tabii onları vurmazsak.

"Hepsini öldürün," diye hatırlatıyorum yanımdaki adamlara, ayağa kalkarak. Sırtımda bir AK var ve camdan bir adım geri çekilirken silahın ağırlığını ellerimde hissederek etrafımda sallıyorum. Jane camın düşme tehlikesine maruz kalmayacak kadar uzakta ama yine de camı kıran kişi olmak istiyorum.

Onu çok önemsiyorum ve bunu mahvetmeyeceğim. Nişan alarak bir kez daha başının arkasına bakıyorum, keşke yüzünü görebilseydim. İyi olduğundan eminim - sadece önüne bakıyor ve etrafına bakmıyor, ama ona bakamamaktan nefret ediyorum. Her şeyin yolunda olduğunu ve onun için burada olduğumu bildirmek için ona işaret edemiyorum.

Birkaç el ateş ediyorum, camlar düşen elmaslar gibi kırılıyor ve altımızdaki adamların üzerine düşüyor. Saldırıya hazırıldılar ama yukarıdan gelmesini beklemiyorlardı.

"Hepsini öldürün!" Silahımın sesiyle çığlık atıyorum ve adamlarımın ateş sesiyle hava yırtılıyor. Devam ediyoruz, kurşunlar altımızdaki adamlara çarpıyor, çoğu silahlarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan. Bazıları ayağa kalkıyor, neler olup bittiğini anlıyor ve dönüp bize nişan alıp ateş ediyorlar ama bunu kazanmak için artık çok geç.

Zirveye çıkmalarının hiçbir yolu yok.

Bir saat boyunca ediyormuşuz gibi geliyor ama o kadar uzun sürmediğini biliyorum. Yine de, silahımı indirip diğer adamlara baktığımda, günün kaybolmadığına ve gecenin çökmediğine şaşıyorum.

"Jane'e gidiyorum," diyorum, özel olarak kimseyle konuşmadan, sonra yapmak istediğim atlayışa bakıyorum. Canım acıyabilir ama

ulaşıp iyi olduğundan emin olmalıyım.

Silahımı göğsümde sıkıca tutarak sallanmadığından ve bir şeye çarpmadığından emin olmak için, kırık pencerenin kenarından adım atıyorum, giderken nefes alıyorum. Sanki bir uçaktan atlıyormuşum gibi geliyor, düşüş çok uzun sürüyor, ama aniden yerdeyim, vücuduma doğru kıvrılıyorum ve hiçbir şeyi kırmamak için yuvarlanıyorum.

Dengeye kavuşmaz ayağa fırlıyorum ve adamlarımdan birinin bana ateş edip etmediğini görmek için pencereye bakıyorum. Kuzenlerim de öyle, Sal- vatore ve Marcelo ayağa kalkıp silahlarını çekmeden önce *aynı oof sesleriyle* yere iniyorlar.

Burası hâlâ kan ve taze ölüm kokuyor, ama yerdeki cesetler umurumda değil. Kana basmak ve üzerime bulaşması umurumda değil. Tek umursadığım Jane'e nasıl ulaşacağım.

"Jane!" Adını haykırarak ölü bir adamın üzerinden atlayıp ona doğru koşuyorum ama ona ulaşamadan daha önce hiç görmediğim bir adam onun önünde saklandığı yerden çıkıyor. Cesedi kızın üzerinde durduğu masanın altında kalmıştı ve ben yavaşça silahımı kaldırıp ona doğrultarak duruyorum.

"Onu öldüreceğim," diyor. Sert nefes alıyor, kara gözleri bana kilitlenmiş. "Sen ya da adamlarından biri tek bir hareket yaparsa, yemin ederim, boğazını burada keserim ve gözünün önünde akıp gitmesine izin veririm. Onun öldüğünü görmek mi istiyorsun?"

Arkamda birinin pozisyon değiştirdiğini duyuyorum ama kimse bir şey söylemiyor.

Bu adamı öldüreceğim. Jane'tehdit ettiği için, ona bu şekilde yaklaşıp ölmeyeceğini düşündüğü için onu öldüreceğim. Kim olduğu ya da ne istediği umurumda değil, karşımda Tanrı'nın vücut bulmuş hali de olsa onu bir balık gibi deşerim. O kadına bir şey olmasına izin vermektense sonsuza dek lanetlenmeyi göze alırım.

Bunu yüzümde görüyor. Hiçbir şey söylememiş, Jane'e neredeyse hiç bakmamış ve henüz yüzünü bile görmemiş olmama rağmen, bana bakışından aniden o kadını kurtarmak ve onu eve, kızıma getirmek için cehennem ateşinde yürümeyi isteyeceğimi anladığını biliyorum.

Eli titriyor, sadece birazcık, ama boynunda tuttuğu bıçağın küçük bir miktar kaydığını görüyorum ve silahımı yukarı doğru sallıyorum, beklemiyorum bile

Nişan alıyorum çünkü hedefimi görmeme bile gerek kalmadan vuracağımı biliyorum.

Gürültülü bir ses odayı sarsarken başı geriye düşer, sonra bir kaya gibi yere yığılır, yanağındaki kırmızı daire öldüğünün tek işaretidir.

"Jane!" Artık ona ulaşmamı engelleyen hiçbir şey olmadığına göre, aramızdaki son birkaç adımı da kapatıp ön tarafına doğru dönüyorum. En kötüsünü bekliyordum, sevdiğim kadının çoktan ölmüş olmasını bekliyordum ve kalbim bir anlığına durdu.

Boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Her tarafı kan içinde. Vücudunun yanında bağlı olan kollarından damlayan kan, bacaklarından aşağı akarak etrafındaki zeminde birikiyor. "Yardıma ihtiyacım var!" Kemerimden bir bıçak çıkarıp onu yerinde tutan ipleri keserek sesleniyorum.

JANE

I Hala .
Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama beni masaya bağlayan ipleri hissettiğime yemin edebilirim. Derimi ısıtıyorlar. ve kendimi onların rahatsızlığından kurtarmak isteyerek yer değiştiriyorum.

Hareket edebilirim.

Çok değil, çünkü vücudum kulübe gibi ama bunlar beni bağlayan ipler değil. Bunu fark ettiğimde gözlerimi açıyorum, etrafıma bakarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Bu odada hiç bulunmadım. Kendimi oturmaya zorlayarak midemde yuvarlanan kusmukla savaşıyorum. Hasta olamam. Burada olmaz, şimdi olmaz, nerede olduğumu ve Annie'nin nerede olduğunu bilmezken olmaz.

Annie.

Biricik kızımı düşününce nefesim kesiliyor ve elimle mümkün olduğunca çabuk ağzımı kapatarak hıçkırıklara boğuluyorum. Bunu yaptığımda, kolumu ilk kez görüyorum, etrafına sıkıca sarılmış bandajları görüyorum ve neşterle beni kesen çılgın adamı hatırlıyorum.

Eğer hala onunla olsaydım, sanırım ölmüş olurdum.

Ama ben değilim. Beni cüceleştiren kocaman bir yatağın olduğu güzel bir odadayım ve yumuşak, kabarık bir yorganın altına uzanmışım. Yerde yumuşak bir halı var ve bacaklarımı aşağı doğru sallayıp ayağa kalkmak istiyorum ama aniden başım dönüyor ve halsiz hissediyorum ve bunun yerine yastığıma yaslanıyorum.

Odanın karşısında tek bir kapı var, kapalı ve tepesinde bir avize var. Bunun dışında, oda boş, ama sanki

İhmal edildim. Burası rahat ve sıcak hissettiriyor ve itiraf etmeliyim ki bundan gerçekten hoşlanıyorum.

Keşke nerede olduğumu bilseydim. Doktorun -çünkü kafamda ona hâlâ böyle sesleniyorum- beni böyle güzel bir yere getirebileceğini hayal bile edemiyorum. İçimde başka bir şey olduğuna dair korkunç bir kuşku var.

Başım zonkluyor ve kendimi daha iyi hissedene kadar yatakta kalmak istesem de Annie'yi bulmak zorundayım. Burada olma ihtimali düşük olsa bile, yatakta kalamam, dinlenmeye devam edemem. Onu aramak için çoktan ayağa kalkmadığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve yorganı geriye itiyorum, bunu yaptığımda her iki koluma da yayılan acıdan irkiliyorum.

O piç bana bir numara yaptı.

"Annie," diye fısıldıyorum, olmamasına rağmen. "Annie, neredesin?"

Halı çıplak ayaklarımın altında görüldüğü kadar yumuşak ve kendimi ayağa kaldırmadan önce yatağa yaslanıyorum. Bacaklarım titriyor ama dayanıyorlar ve yataktan uzaklaşıyorum, bir elimi destek için şiltenin üzerinde tutuyorum, ta ki kapıya ulaşmak için onu bırakmak zorunda kalana kadar.

Dokunduğumda açılıyor ve bu beni şaşırtıyor. Neredeyse burada kilitli kalacağımı, beni her kim aldıysa kapıyı kapatıp anahtarı atacağını düşünüyordum ama koridora çıkıyorum ve aniden nerede olduğumu fark ediyorum.

Bana ipucu veren bir şey gördüğüm için değil, kokusu yüzünden. Trevor gibi kokuyor, beni yakın tutmasıyla ilişkilendirmeye başladığım ezici lezzetli koku. Bu kez, bacaklarım güçsüzleştğinde, kendimi daha fazla tutamıyorum ve sırtımı duvara yaslayarak yere çöküyorum.

Geniş ahşap zemin altımda serinliyor ve başımı duvara yaslıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Buraya gelirken onunla kavga edecek kadar aptaldım ve o beni yine de buraya getirdi, belli ki beni başıma geleceklerden kurtardı.

O doktorun kollarımı kesişini hatırladıkça irkiliyorum ve kollarıma bakıp bandajları gördüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Birisi iyi olduğumdan emin olmak için zamanını harcamıştı ve şimdi kim olduğunu biliyorum.

"Trevor? Annie?" Sesim acıyor. Konuşmak acıtıyor. Şu anda hayatta olmak bile tahmin edebileceğimden çok daha acı verici ama yardım istemek için elimden geleni yapıyorum. Yardım istemek için

Hayatımda sevdiğim ve ihtiyaç duyduğum iki insandan biri.

"Jane." Trevor'ın sesi beni acıma partimden çekip çıkarıyor ve koridordan aşağı inerken başımı kaldırıyorum. Yanıma oturdu, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Jane, iyisin hayatım. İyi hissediyor musun?"

Başım zonkluyor ve kollarımdaki ağrı neredeyse beni eziyor. Kollarımı sıcak lavın içine daldırmışım da derim yanıyormuş gibi hissediyorum ama bunu ona söylemeyeceğim. Beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı ve ben de ona kendimi daha iyi hissettirmeyeceğim. Bu acı, bu korkunç yakıcı acı, hepsi benim suçum.

"Ben iyiyim," diyorum, başımı ona yaslayarak. O kadar sıcak ve büyük, o kadar güçlü ki, kendimi eskisinden daha güvende hissediyorum. Trevor hakkındaki gerçeği bildiğimden beri onunla ilgili her şey beni güvende hissettiriyor. "Ama Annie nerede?"

Bunu yaparak onun kızı olduğu gerçeğine dikkat çekmiş olacağımı bilsem de sormak zorundayım. Şimdiye kadar anlamamış olması mümkün değil ve sorduğumda yüzündeki ifadeyi görmek istemediğim için biraz irkiliyorum. Trevor gibi bir adam affetmez. Bir çocuk yetiştirmek ve ona bakmak için gereken yaşam tarzına sahip değil. Baba olduğu için mutlu olup olmayacağını bilmeme imkân yok ama ona bakıp bunu öğrenmekten korkuyorum.

"Jane," diyor ellerimi ellerinin arasına alıp hafifçe sıkarak. Bunu yaptığında benden uzaklaşıyor ve yüzünde göreceğim şeyden korkarak ona bakıyorum. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Midem bulanıyor ve başımı sallayarak ondan uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum. Çok güçsüzüm ve vücudumun her yeri ağrıyor ama şu anda onun yakınında olmak istemiyorum. Ona bakmak zorunda kalmak ve yıllardır ona yalan söylediğimi anladığında yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum.

"O iki yaşında değil, değil mi? Onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum Jane. Onu sonsuza kadar bir secret olarak tutabileceğini mi düşündün?"

Sesinin tonundan ne düşündüğünü anlayamıyorum. Okumam mümkün değil ve gözyaşlarım daha hızlı akıyor, öfkeyle onları silerken yanaklarımdan aşağı damlıyor. Tüm vücudum ısınıyor ve bir kez daha zor durumda bırakılmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum

bir şey hakkında. "Özür dilerim!" Bir şekilde kendimi ayağa kaldıracak gücü bularak patladım. "Öğrenmeni istememiştim!"

O da benden daha hızlı ayağa kalkıyor ve bir an için ona başımın döndüğünü hissediyorum. Bunu yaptığım anda da bakışlarımı yüzünden çekiyorum. Ona bakamam, ona bu şekilde yalan söylerken onunla göz teması kuramam. Artık gerçeği biliyor ve çok kızgın.

Öyle olmalı. Akli başında hiçbir erkek, Annie'ye yaptığım gibi kapısının önüne bir bebek bırakılmasını istemez. Bunu sorun etmemesi ya da şu anda benden uzaklaşmak istememesi için hiçbir sebep yok. Büyük bir hata yaptım. Ve yapabileceğim tek şey, o beni kovarken kendimi bok gibi hissetmek.

"Öğrenmemi istemedin değil mi?" Sesi tehlikeli derecede alçak ve konuştuğunda omurgamda bir ürperti dans ediyor. Onu , gerçekten, bazı insanlar gibi değil, ama yine de bana ne yapacağından korkuyorum.

"Yapmadım," diye söz veriyorum ona, başımı sallayarak. "Seninle bir daha karşılaşacağımı sanmıyordum ve baba olmanın bir parçası olmak düşündüm, bu yüzden sana baba olmak zorundaymışsın gibi hissettirmek istemedim. Ne kadar kötü denediğimi bilemezsin, Trevor! Ama annem bana ihtiyacı olduğunu söylediği için eve geldiğimde, seni... Seni göreceğimi düşünmemiştim." Sözlerimi beceriksizce bitiriyorum ve orada bir aptal gibi duruyorum, ellerimi iki yanıma açmış, sanki beni çarmıha gemesini bekliyormuşum gibi.

Dürüst olmak gerekirse, hak ettiğim şey bu.

"Peki Annie babasını hiç sormadı mı?" Sesinde bir tehlike var, dikkatli olmazsam beni alıp götüreceğinden korktuğum bir dip akıntısı, ama yine de ona cevap vermek zorunda olduğumu biliyorum. Her ne kadar soruyu sormamış gibi davranmak istesem de, bu soru yıllardır içimi kemiren bir soru.

"Tabii ki var," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Ama az önce ona bir tane olmadığını söyledim. Sadece ikimizin olduğunu." İçimden bir hıçkırık kopuyor ve destek almak için duvara tutunuyorum ama onun yerine güçlü bedeninin beni desteklediğini görüyorum. Trevor kollarını bana doluyor ve onunla savaşmak istesem de şu anda bunu yapacak enerjim yok.

"Gerçekten bana söylemeyecek miydin? Jane, onu gördüğümde ne düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

Suçluluk duygusu üzerime   k yor. "Baba olmak isteyeceğini d   nmemi tim," diye nefes alıyorum. Onun kokusunu içime çekmek benim için tehlikeli ama yine de yapıyorum, kokunun üzerime sinmesine izin veriyorum. "Bunu isteyeceğini d   nmemi tim.   renmek zorunda kaldığın için  zg n m."

Sertle iyor. Yemin ederim, vücudunun dokunu umla sertle tiğini hissediyorum ve yüzüne bakma riskini göze alıyorum. Lanet olsun, bana ilk tanıştığımız gece attığı karanlık bakışın aynısını atıyor. Dizlerimin g  s zle tiğini hissediyorum ama kendime güçlü olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kendim için değil, Annie için.

"Ne isteyeceğimi bir kez bile düşünmeden bunu benden sakladın."

. Oh, lanet olsun, yaptım. Ve ne var biliyor musun? Annie'yi güvende tutmak için her şeyi tekrar yapardım. Çok kızgın.   kesi dalga dalga yayılıyor ve yapılanları düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden tek yapabileceğim burada durup beni nasıl cezalandıracağına karar vermesini beklemek.

TREVOR

JAne . Şu anda benden korkuyor, bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum ama anlamadığı şey, baba olduğum için kızgın olmadığım.

Benden bu kadar uzun süre sakladığı için çok kızgınım. Annie'yle vakit geçirmemi engelledi ama hepsi affedildi. Bir kızım var ve onu seviyorum.

Milyon yıl geçse bile bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi. Elbette, Jane'i tekrar elime geçirdiğimde onu hamile bırakmak ve bebeklerime hamile olduğunu görmek istediğimi biliyordum, ama bu gelecekte bir zamandı. Salvatore ve Marcelo'nun çocuklarıyla vakit geçirdim ama kendi çocuğumun olması bambaşka bir şey.

"Baba?" Annie'nin küçük tatlı sesi arkamda dönmeme neden oldu. Jane kızının söyledikleri karşısında nefesini tutarak ona bakmaya çalışmak için etrafımda eğildi.

"Baba, annem neden ağlıyor?" Üzerinde günün erken saatlerinde ikimizin dondurma yediği zamandan kalma çikolata lekeleri olan tişört var. Arka bahçede koşturmaktan yanakları pembeleşmiş ama benden Jane'e, sonra tekrar bana bakarken gergin görünüyor, bakışları beklenti içinde.

"Sana *baba* dedi," diye fısıldıyor Jane, konuşurken sesi biraz .

"Annen çok mutlu olduğu için ağlıyor," diyorum Annie'ye, o da rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. Tanrım, o mükemmel. Ona baktığımda lanet bir aynaya bakıyor gibiyim, bu yüzden Jane'in bunu benden saklayabileceğini nasıl düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Görünüşünden anlayamasam bile, onu gördüğümde kalbimde onun benim kızım olduğunu biliyordum. Onda kendimi bağlı hissettiğim bir şeyler var ve bunu benden kimsenin saklamasına imkan yok. Annie benim ve artık ona sahip olduğuma göre, ikisinin gitmesine asla izin vermeyeceğim.

"Oh. Televizyon izleyebilir miyim?" Kalçasını biraz dışarı çıkarıyor. "Ben ateşliyim." " et," dedim ona. "Konuşmayı bitireceğiz ve sana biraz su, tamam mı?"

"Tamam!" Annesi ya da ben başka bir şey söyleyemedi koridordan aşağı atladı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz Jane sertçe nefes veriyor, parmakları göğsüme saplanıyor. Sanki onu ayakta tutacak ve ona güç verecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi kendini bana ve ben o adamım. Bunu onun için yapabilecek tek kişi benim.

"Kızgın değil misin?" Sesinde gerçek bir korku var ve kendimi hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alamıyorum. Bunu istediğimi ona nasıl anlatacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Daha önce istediğimi biliyor muydum? Hayır.

Baba olmayı bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Jane' hamile kaldığını görmenin ne kadar harika olacağını düşünmek başka bir şeydi. Onu bebeğime hamile görmek ve doğana kadar onunla birlikte gün saymak istiyordum ama bunların hepsini atlamam gerekiyordu.

"Sadece daha önce öğrenemediğim için kızgıyım, ama bunu aşabilirim," diyorum ona, çenesinden tutarak yüzünü benimkine bakacak şekilde çevirebiliyorum. Şu anda benden saklanmak ve gözlerine bakmamı engellemek istediğini biliyorum ama yapmam gereken de tam olarak bu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ben başımı sallayıp kolumu sırtına dolayarak onu kendime çekiyorum. Yüzü sertçe göğsüme bastırıyor ve başının üstünü öpüyorum.

"Onu seviyorum," diyorum ona. "O inanılmaz biri. Bir çocuğun bu kadar inanılmaz olabileceğini hiç düşünmemiştim." Gözlerimi kapatarak bir an için onun kızım olduğunu ilk fark ettiğimde neler hissettiğimi düşünüyorum. Şok olmuştum elbette. Bunalmıştım.

Birdenbire onu güvende ve mutlu tutmak için yapmam gereken her şeyi yapmaya istekli oldum. Onu korumak ve mutlu etmek için her şeyi feda etmeye hazırdım. Annie'yi görür görmez, hayatımı kendim için yaşamaktan vazgeçtiğimi anladım.

Sonunda onun ve annesi için bunu yaşamaya hazırdım.

Ona için geri çekilerek, "Hiçbir fikrin yok," diyorum. "Kızım için teşekkür ederim. Onu bu dünyaya getirdiğin ve bana verdiğin için teşekkür ederim."

Vücudunu yırtan kocaman bir hıçkırık çıkarıyor ve kollarıma geri düşüyor, ellerimi sırtında aşağı yukarı ovuştururken titriyor. "Bana söylemeye korkuyordun," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Benden nefret edeceğini düşünmüştüm! Ondan nefret edeceğini düşünmüştüm! Sadece bir geceydi Trevor, sadece bir gece ve bir barın arka tarafında tek bir gecede bir aile kuramazsın. Bunun sağlıklı bir ilişkinin temeli olmasına imkân yok ve sonra birdenbire hamile mi kaldım? Ne yapmam gerekiyordu?"

"Söyle bana," dedim. "Seni koruyabilmem için bana söylemen gerekiyordu. Böylece birlikte bir hayat kurabilecektik. O gece barda bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Böyle birini isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama onun cevabını beklerken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Jane'in ciddi olduğumu, bunu ondan istediğimi görmesine ihtiyacım var.

"Yaptım, ama bu yeterli değil." Başını sallıyor, benden uzaklaşmaya çalışacakmış gibi geri adım atıyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve onu duvara doğru döndürüp kalçalarımla sabitliyorum.

"Beni bırakamazsın," diye homurdanıyorum, parmağımı boynunda gezdirerek. "Sana zarar vereceğim ve seni burada yanımda tutacağım için değil, seni seveceğim için Jane. Sana istediğin aileyi vereceğim. Annie'nin hak ettiği baba olacağım. Sakın bana bundan vazgeçebileceğini düşündüğünü söyleme."

Onun için sertleşiyorum, kot pantolonumdan dışarı fırlamak üzereyim ve itiraf etmek istemese bile beni içine doğru bastırıldığımı biliyorum. Gözleri kocaman ve beni itmeye çalışacakmış gibi ellerini göğsüme koyuyor ama o yapamadan ben onu öpüyorum.

Dudaklarım ona çarpıyor ve şok olmuş bir inilti çıkarıyor, önce tırnaklarını göğüs kaslarıma geçiriyor, sonra nihayet beni kavrayışını gevşetiyor. Elleri göğsümden kıcıma doğru kayıyor, yukarı uzanıp parmaklarını saçlarımin arasından geçirmeden önce kıcıımı sıkıyor.

Dillerimiz birlikte dans ediyor ve parmaklarımı hafifçe yan taraflarında gezdiriyorum. Bu, ağzımın içinde inlemesine neden oluyor ve sesi yutuyorum, ona karşı daha sert itiyorum, onu tam burada salonda almak istiyorum.

"Sen bana aitsin Jane," diye fısıldıyorum, sonunda öpüşmemizden geri çekiliyorum. Kulağının kabuğunu ısıırıp yaladığımda, bana karşı titreyerek ürperiyor. Elmas gibi sert meme uçlarının göğsüme bastırdığını hissedebiliyorum. "Seni seviyorum ve Annie'yi seviyorum. Bir an için bile aile olamayacağımızı düşünme."

Bana inanmadığını biliyorum. Kollarımda üşüyormuş gibi titriyor ama bu korkudan. Bilinmeyen korkusu, benimle bir aileye sahip olmanın korkusu.

"Korkma," diyorum ona, onu tekrar öperek. Bir an direniyor, sonra dudaklarını aralıyor, onu gerçekten tadabilmem için bana izin veriyor.

"Çok korkuyorum." Geri çekiliyor ve yüzündeki saçları taramak için uzanıyor. "Bunu kastetmiş olamazsın. İmkânı yok. Benim için tüm hayatını değiştiremezsin. Bizim için."

"Hayır mı?" Bunu bu kadına anlatmalıyım. İnatçı biri, ki bu onun sevdiğim bir yönü, ama bana ne zaman cevap vereceğini öğrenmesi ve ciddi olduğumu anlaması gerekiyor. Ciddi olmadığım şeyleri söylemem ben istemediğim sürece evimi açıp insanları orada yaşamaya davet etmem.

"Nereye gidiyoruz?" Elimi çekiştiriyor ama onu görmezden gelip koridorda başka bir odaya götürüyorum. Kapı aralıktı ve iterek açtım, içeriyi görebilmesi için yoldan çekildim. "Trevor, bu da ne? Ciddi olamazsın."

JANE

I Her küçük kızın hayalindeki oda. Pencereleden oluşan bir duvarın önünde, insanoğlunun bildiği her tür doldurulmuş hayvanla tamamen kaplanmış iki kişilik bir yatak var. Köşede

Tavandan sarkan bir salıncak -gerçek bir iç mekan salıncağı- var. Kabarık beyaz halının uyandığım odadakiyle aynı olduğunu fark ediyorum ve nefesimi tutarak diğer detayları inceliyorum.

Duvarda Annie'nin seçilmesine yardım ettiğini düşündüğüm sevimli baskılar ve bir duvarı kaplayan kitaplarla dolu bir kitaplık ile muhteşem. Dolabın içini göremiyorum ama eğer odanın kendisi bir gösterge ise, kıyafetler ve daha fazla oyuncakla dolu olacak.

"Bu da ne böyle?" Her şeyi daha iyi görebilmek için içeri adım atarak tekrarlıyorum. Ben içeri girip bir daire çizerken Trevor kapıda kalıyor ve çerçeveye yaslanıyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Seni kurtarıken biraz yardım aldım," diyor. "Annie'nin yeni evinde sıkıcı bir odası olmasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? İnternette bir şeyler seçerken biraz yardım aldı, sonra da birkaç adam tutup hepsini toplattık, böylece hayalindeki odaya hemen sahip olacaktı."

Nefes alabilir miyim bilmiyorum. Annie için istediğim şey buydu - onu gerçekten seven bir babayla bir yuva - ama gerçek babasıyla birlikte olmasını istemek çok mu fazla? Trevor beni korkutuyor. İyi bir adam mı bilmiyorum, onu gerçekten benim sevdiğim gibi sevebilecek kapasitesi var mı bilmiyorum, ama eğer yoksa, o zaman ne yapıyor?

"Bunu kastetmiş olamazsın," diyorum ondan bir adım geri çekilerek. Vücudum onunkine başka bir erkekle hiç hissetmediğim bir şekilde tepki veriyor ve başımı dik tutmam gerektiğini biliyorum.

onunla arama mesafe koyuyorum. Eğer ona çok yakın olursam, kendimi onun yörüngesine kaptırımış gibi hissediyorum ve bir anda kendi başıma düşünemez hale . "Bu bir şaka, Trevor. Benimle oynama."

Kaşlarını atıyor, muhteşem yüzü şaşkınlıkla bana bakarken çarpılıyor. "şaka mı? Sen neden bahsediyorsun Jane? Küçük bir çocuğun hayalindeki odayı şaka olsun diye kurmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse şu anda ne düşündüğümü bilmiyorum ama ikimizin arasına biraz mesafe koymam gerektiğini biliyorum. O söylediklerinden ve yaptıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyor ve ben nasıl bu kadar kaybolmuş hissediyorum anlamıyorum, ama neler olduğunu aklım almıyor.

"Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum," diyerek yatağın üzerine oturana kadar geri geri gidiyorum. *Annie'nin yatağına*. "Sadece bunu iyice düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Bizi istediğini düşünmeni ve daha sonra fıkrini değiştirmeni istemiyorum. Bunu Annie'ye yapamam."

"Yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum, ki bu lanet bir hata. Trevor Bonanno mükemmel. Güzel, güçlü ve korkutucu. Beni korkutuyor ve kafamın yerinde olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Onda beni çağıran karanlık ve tehlikeli bir şey var ve bu paramın dışarı çıkmasına izin verebilir miyim bilmiyorum.

"Dinle Jane, Annie'nin benim olduğunu anladığımda ne olacağını düşündün bilmiyorum ama onu gördüğümdede gerçeği benden saklaman mümkün değildi. Bunu biliyorum. Sen biliyorsun. O benim mini-me'im, Jane, ve onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bana inanmak zorundasın. Sana ne zaman yalan söyledim ki?"

Tereddüt ediyorum, hızlı düşünüyorum. Beni ne kadar korkutsa da, bana hiç yalan söylemedi. Beni korkuttu, elbette. Bana dünyanın tehlikeli olduğunu ve beni koruyabilecek tek şeyin kendisi olduğunu hissettirdi ama bana hiç yalan söylediğini sanmıyorum. Sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum ve o da sırıtıyor.

"Doğru. Ve şimdi başlayacağımı mı düşünüyorsun? Bana yalvarsan bile Jane, ikinizin gitmesine izin veremem. Onun babası olmak istiyorum. İkinizle bir aile kurmak istiyorum."

Cevap vermeden önce başımı ellerimin arasına alıyorum. Düzgün düşünmek benim için çok zor. Bu odada bu şekilde yakalandığım için, o da kapıda olduğu için dışarı çıkamıyorum, kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Ama güvende.

Bana bir şey olmasına izin vermez.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Bakışlarımı tekrar yüzüne doğru sürükleyerek soruyorum. "Hepsini mi? Ben ve Annie? Yaşayacağımız acı ve dramı? Bunu sadece senin yapmak zorunda hissettiğin bir şey değil de iyi bir şey haline getirmek için harcayacağımız emek?"

"Bana inanmak zorundasın," diyor Trevor, beni yataktan kaldırmak için odayı geçerken. "Korktuğunu biliyorum Jane ve bunda yanlış bir şey yok ama sana vermek istediğim aileye sırtını dönemezsin."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, bu adama inanmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Trevor önümde duruyor, elleri ellerimde, gözleri yüzümü arıyor ve nasıl konuşacağımı hatırlamak için bile zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. Onun gibi birinin benim gibi birini gerçekten istemesi bana çılgınca geliyor.

Bunca yıldan sonra birlikte bir hayat kurabileceğimizi.

Hamile olduğumu öğrendiğimde kaçmanın Annie için yapabileceğim en iyi şey olduğunu düşünmüştüm, ama ya yanılıyorsam? Babasını hayatından tutarak onu cezalandırdığım düşüncesinden nefret ediyorum ama doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Onu ömür boyu sürecektir bir acıdan kurtardığımı sanıyordum.

Onu ailesinin kim olduğundan koruduğumu. Bonannolar nazik değiller. Sevgi dolu değiller. Diğer insanları korumak için kendilerini onlara vermezler ve burada Trevor'a olan da tam olarak bu.

Yapmak üzere olduğum şeyin büyük bir hata olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok, ancak bunu öğrenmek için daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyorum.

"Tamam," diyorum ve bu tek kelimeyi söylemek tüm gücümü ve kendimi kontrol etmemi gerektiriyor. Söylerken bile, dudaklarımın arasından zorla çıkarırken, doğru kararı verdiğimden eminim. Trevor bana gülümsüyor ve hemen beni öpüyor, ritmimizi bulurken dudakları hafifçe benimkilere değiyor.

Önce aynı fikirde olduğumuzdan emin olmadan birbirimizi öpecek kadar iyi tanımıyoruz. Eminim ki diğer ebeveynler bu adımı atlayabilir ve birbirlerine dokunup tattıklarında kendilerini hemen evlerinde gibi hissedebilirler ama Trevor ve ben farklıyız.

"Güven bana Jane," diyor ve sesi zihnimde dönüp duran tüm düşünceleri ve endişeleri kesip atıyor. "Sana ve Annie'ye göz kulak olacağım. Göreceksin."

"Sana inanıyorum." Ona söylemek istediğim ve duymayı hak ettiğini düşündüğüm daha çok şey var ama ben daha bir şey söyleyemeden annem boğazını temizliyor.

"Tanrıya şükür sonunda konuşabildiniz," diyor benden Trevor'a bakarak. Onun kapıda olduğunu duyunca arkasını döndü ve gözleri bana takılmadan önce ona değerlendirci bir bakış attı. "Seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var," diyor ve midemin bulandığını hissediyorum.

Kaç yaşına gelirim geleyim, annemden duyduğum bu sözlerin yüreğime korku salmaya devam edeceğini düşünüyorum.

"Annie ile televizyon izleyeceğim," diyor ve odadan çıkmadan önce elimi sıkıyor. Çıktığında odadaki tüm oksijeni de beraberinde götürmüş gibi hissediyorum ve annemin ne diyeceğini beklerken dizlerimi göğsüme doğru çekerek yatağa geri gömülüyorum.

"Babası hakkında bana ne zaman itirafta bulunacaktın?" Yanıt vermemi beklemeden odaya girdi ve beni kucakladı. "Kızacağımı mı sandın?"

Başımı sallıyorum, şu anda ağlamadan konuşabileceğime güvenmiyorum. "Neden olmayasın ki? O tehlikeli biri anne. Ailesi bu kasabayı demir yumrukla yönetiyor. İnsanları öldürüyor."

"O beni kurtardı. Ve seni de."

Ondan uzaklaşıyorum ve ilk kez gömleğinin üst kısmından çıkan kocaman ban- dajı fark ediyorum. Nefesimi tutarak uzanıp dokunuyorum ve irkilmesine neden oluyorum. "Ne oldu anne?"

Hiçbir şey olmamış gibi elini bana doğru sallıyor, ama ben ona bakmaya devam edince sonunda konuşuyor. "Senin için geldiklerinde beni vurdular," diyor. "Annie, Tanrı'ya şükür, hâlâ odasıındaydı ve orada olduğunu bilmiyorlardı. Evde olduğunu fark etselerdi ona ne olurdu hayal bile edemiyorum ama fark etmediler."

"Anne." Gözlerimden yaşlar akıyor ama onlara karşı koyuyorum. Şimdi üzölme zamanı değil. Anneme destek olma zamanı.

"Ben iyiyim. Trevor beni kurtardı. Bana baktı. Beni buraya getirdi ve Annie oynarken ben de dinleniyorum. Korktuğunu biliyorum Jane, ama bunu aşman gerekecek, kendin için değilse bile Annie için. O bir babayı hak ediyor-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Ama ben-"

"Bitirmeme izin vermedin. Jane, eğer ihtiyacı olan buysa, her gün onun için mücadele edecek bir babayı hak ediyor. Her zaman arkasını kollayacak birini hak ediyor, sen de öyle. Sakın bana Trevor'ın o adam olmadığını düşündüğünü söyleme."

JANE

I Annie'nin yatak odasından çıkıp çizgi film sesini takip ederek oturma odasına giderken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Orada ne bulacağımı zaten biliyor olsam da

Köşeyi döndüğümde Annie ve Trevor'ı kanepede birlikte televizyon izlerken görmek beni hâlâ şaşırtıyor. İçlerinden biri benim küçüklüğümde popüler olan eski bir çocuk filmi bulmuş, yanlarına gitmeden önce bir an durup her şeyi anlıyorum.

Trevor kanepenin ortasında oturuyor, Annie de ayaklarını kanepenin koluna ona yaslanıyor. Karnının üzerinde bir tabak duruyor ama içinde sadece atıştırdığı yiyeceklerden birkaç kırıntı var. Bir eli tabağın üzerinden kaymaması için tabağı yerinde tutarken, diğer eli kanepenin kenarından sarkıyor.

"Hey, bize katılacak mısınız?" Trevor bana bakıyor ve yüzümü okuyor. "Hey, Annie-kız, annene yiyecek bir şeyler getirmem lazım, tamam mı? Uykusundan sonra çok acıktı."

Homurdanıyor ve gözleri ekrandan hiç ayrılmadan bir *oof* ile kanepeye geri düşmeden önce onun altından kayması için yeterince oturuyor.

Trevor kolunu belime doluyor ve beni aile odasından mutfığa götürüyor, ikimizin biraz yalnız kalabilmesi için sallanan kapıyı arkasından kadar uzun süre duraklıyor. "Annenle konuştun mu?" Ellerini kalçalarımın üzerinde tutarak soruyor, sanki ondan kaçmak için elimden geleni yapmadığımdan emin olmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. Yapılacak en doğru şey bu, biliyorum. Hayattan istediğimi alma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Son birkaç yıldır,

Yaptığım her şey Annie ve onu güvende tutmak içindi. Şimdi bunu yapmama yardım etmesi için başka birine güvenme fırsatım var ama yine de korkuyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Bırak da bitireyim, tamam mı? Beni korkutuyorsun, ama sadece yaptıkların ve kim olduğun yüzünden değil. Yani, sen bir Bonanno'sun ve bu beni dehşete düşürüyor."

"Seni becermeme izin vermeyecek kadar korkutmadı seni," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Sözünü kesme," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece dinle. İsteddiğini elde etmeye alışkın olduğumu biliyorum ama şu anda beni dinlemek zorundasın, Trevor." Titrek bir nefes alarak kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum. Elbette korkuyorum ama insanlar her zaman korkutucu şeyler yaparlar. İşin zor kısmı bitti.

Zaten hamile kaldım, tek başıma doğum yaptım, uyutuldum ve işkence gördüm ve şimdi tek yapmam gereken, eğer ona izin verseydim başından beri yanımda olması gereken adama onun hakkında ne hissettiğimi söylemek.

Önemli değil, değil mi?

"Beni korkutuyorsun çünkü senin kadar değer veren biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Benim için senin yaptığın gibi riske birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Beni kurtardın. Annie'yi de. Ve annemi," diye ekliyorum, Trevor'la olan ilişkim yüzünden vurulmasından duyduğum suçluluk beni hasta etmeye yetiyor. "Ve ben bunu hak etmedim. Seni kendimden uzaklaştırdım ve her adımda seninle savaştım çünkü buna değmeyeceğimi düşündüm ve sen hala benim için oradaydın."

Yüzündeki ifadeden bana söylemek istediği çok şey olduğunu anlasam da şimdi sözümü kesmiyor. Zorla yutkunarak, şimdi bir şeyler söyleyebileceğini bildirmek için ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyor ve uzanıp yanağımı avuçluyor. Başparmağını alt dudağıma sürmeden önce uzaklaşmak için zamanım yok, bu da bir arzu kıvılcımını doğrudan çekirdeğime gönderiyor. Orada kıvrılıyor, bana dokunduğu sürece bir yılan gibi sıkışıyor. "Beni korkutuyorsun çünkü seni istediğim gibi başka bir kadını hiç istemedim."

"Annie beni korkutuyor," diye devam ediyor, "çünkü o küçük kız için her şeyi yaparım. Beni duyuyor musun, Jane? Herhangi birini öldürür, herhangi birini yakarım."

Şehir, ona zarar veren her şeyi yok etmek, eğer onu güvende tutmak için yapmam gereken buysa. İkiniz için neler yapabileceğimi tahmin bile "

"Söz veriyor musun?" Bunu ona neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bana hiçbir şey borçlu değil. Bana bir söz borcu yok, kızını ondan sakladıktan sonra değil, varlığını gizlemek için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra değil. Hayatımı onun hayatta olduğunu bilmemesinin en iyisi olacağını düşünerek yaşadım ve şimdi bunun büyük bir hata olduğunu görüyorum.

"Sana söz veriyorum." Beni ensemden tutuyor ve içimde yoğun ve talepkâr bir arzunun büyüdüğünü hissediyorum. Bu adama ihtiyacım var.

Şimdi.

"Bunu bana kanıtla." Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni öptü, beni ensemden kavradı, böylece ondan uzaklaşamıyorum. Yapabilseydim bile yapar mıydım bilmiyorum. Ona ait olmak istiyorum, beni koruduğunu ve ne zaman isterse beni alabileceğini hissetmek istiyorum.

Belki bunun için cehenneme gideceğim ama umurumda değil. Her ne kadar karanlık olsa da, bu dünyada onunla birlikte kendi cennetim var ve bundan vazgeçmeyeceğim.

"Annie," diye fısıldıyorum, sonunda ondan uzaklaşıyorum.

"Televizyon izliyor," diye hatırlatıyor bana. "Sen artık bana aitsin, Jane.

Daha mücadele etmeyin."

Elimden tutup beni mutfaktan çekerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yatağa doğru giderken koridorda annemin yanından geçiyoruz ve ona dönüyorum. "Annie'yi tut," diyorum ama beni peşinden yatak odasına çekip kapıyı kapatmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

TREVOR

I Jane'den istediğimi almak için daha fazla bekleyemem. Benimle kavga ettiğinde bile mükemmel ve sonunda ikimize de istediği şeyi itiraf edeceği gerçeği

Benim onu istediğim kadar çok istemesi onu benim için daha da mükemmel yapıyor.

Bu sefer, onu kalçalarımın duvara yasladığımda, yakın zamanda gitmesine izin vermek zorunda olmadığımı biliyorum. Artık benden kaçamayacak ve onu sertçe öpüyorum, benden uzaklaşmasın diye saçlarını yumrukluyorum. Boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye çektiğinde inliyor ve köprücük kemiğini sertçe ısırmadan önce açıkta kalan derisini ısıırıyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama işaretlendiğinden emin olana kadar onu bırakmıyorum. Jane'in ısıırıkları ve morluklarımla kaplanmasını istiyorum. Onu yeterince incitmek istiyorum ki hareket ettiğinde bana ait olduğunu hatırlasın. Ve morluklar solduğunda, onları tekrar ona vermeye hazırım.

Ve tekrar.

Ta ki kime olduğunu öğrenene kadar.

Onu döllerimle sarmalamak istiyorum. Beni koklasın ve her hareket ettiğinde beni üzerinde hissetsin diye tenine süreceğim. Jane bana ait ve sonunda onu istediğim kadar sahiplenebilmem çok uzun zaman aldı. Ona sahip olduğum diğer zamanlar yeterli değildi.

O benim ve artık onu asla bırakmayacağım.

"Sen benimsin Jane," diyorum ona, sonunda dişlerimi vücudundan çekerek. Tırnaklarını bana geçiriyor ve acıyla nefes alırken bana tutunuyor, ama benim dişlerimi çekmeden önce iyileşmesi için ona fazla zaman vermiyorum.

Ellerim gömleğinin altında, çekiştiriyorum. Teni mis gibi kokuyor ve gömleğini başından çekip yere atarken göğüslerinin üst kısımlarını öpüyorum.

Nefes alış şekli -sığ ve hızlı- beni çeviriyor. Hafifçe göğüslerinin yumuşak kabarıklıklarını ısııyorum, sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim pantolonunu çıkarmak için hızla çalışıyor.

"Trevor," diyor, beni durdurmaya çalışacakmış gibi omuzlarımdan tutarak, "bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak zorunda değilim?" Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağıya doğru çekerken, bana açıkta duran görüntüsüne hayret ediyorum. Bacakları birbirine sıkıca kenetlenmişti ve bacaklarını açmaya zorlamak için başparmağımı etine sokarak kalçasını kavradım. "Çok istediğim kadını tatmak zorunda değil miyim? Sevdiğim kadını? Sana bir şey söyleyeyim Jane, şu anda ne senin ne de bir başkasının beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

Bu onun nefesini kesiyor ben de ayağa kalkıp onu kucağıma alarak hafifçe yatağa fırlatıyorum. Ben üzerine çıkmadan önce bir kez zıplıyor, pantolonunu sonuna kadar indirip yere atıyorum. Jane doğrulmaya çalışıyor ama elimi karnının ortasına koyup onu geriye itiyorum.

Lanet olsun, bu kadını dünyada hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Bacaklarını açarak, görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an duruyorum, sonra yavaşça onu yalıyorum, dilimi düzleştiriyorum, böylece tek bir vuruşla her yerine vuruyorum. Kıpırdamadan duruyor ve sonra sertleşiyor, bu his karşısında nefesini içine çekerken çıkardığı ses beni çıldırtmaya yetiyor.

"Tadın cennet gibi," diyorum ona, tekrar yalayarak. Bu sefer klitorisini emiyorum, dilimi üzerinde gezdirirken sert sinir yumruları ağzıma lezzetli geliyor. "Lanet olası cennet," diye tekrarlıyorum, sesim ıslak tenine karşı alçak bir hırıltı. Jane yüzüme doğru eğilerek inliyor ve ben de kalçasını tutarak onu yatağa sabitliyorum, böylece çok fazla sallanmadan onu tatmaya devam edebiliyorum.

Onu yalarken, iki parmağımı içine sokuyorum, onları kıvırıyorum ve girişindeki sinirleri okşuyorum. Bundan sonra uzun süre dayanamayacak ve klitorisini yalamaya ve emmeye devam ediyorum.

Onu yatağa sabitlediğim yerde kalçaları bana doğru geriliyor ama onu bırakmaya niyetim yok. Yüzüme karşı sallanırken aşağı uzanıyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor, sıkıca kavırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Onun ıslaklığını hissederek inliyorum.

Teni dudaklarıma bastırdı ve onu daha sert yaladım, onu tam sınırın ötesine ittiğimden emin olmak istedim.

"Kahretsin, Trevor, durma," diye bağıyor, şimdi yüzüme doğru çılgınca eğiliyor. Onu durduramıyorum ve dudaklarını emiyorum, dilimi parmaklarımın yanında içine sokuyorum, sonra dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Çok yaklaştım. Beni yapacaksın...oh, siktir"!

Kasları parmaklarımın üzerinde geriliyor ve bana karşı sallanıyor, bunu yaparken uzun bir tıslama nefesi emiyor. Vücudu kasılıyor, zevk spazmı onu yırtıyor ve konuşmasını bile zorlaştırıyor. Onu yalamaya devam ediyorum, o küfrederken dilimi mükemmel küçük klitorisinin üzerinde tutuyorum, tırnakları kafa derimin arkasına sertçe batıyor.

Sonunda rahatladığında, parmaklarımı ondan çekip yalıyorum ve tadının keyfini çıkarıyorum. O çok lezzetli, benim için mükemmel bir kadın ve bir daha dilimde tatmak istediğim tek kadın.

Sikim onun içinde olmak için can atıyor ve vücudunda ilerliyorum, karnına sıcak öpücükler yerleştiriyorum ve göğüslerini ısırmadan önce dilimi meme uçlarında gezdiriyorum. Benim tarafımdan işaretlenmeyi hak ediyor, böylece başka hiç kimse onu benden almaya çalışamaz.

"Bana ne yapıyorsun, Trevor?" Dişlerim etine batarken ağlayarak soruyor.

"Herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum," diyorum ona, onu öpmek için yukarı doğru ilerlerken vücudunu okşuyorum. Dili benimkine karşı dans ediyor ve onu derinden öpüyorum, kendini tatmasını istiyorum. "Tadının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Sana dokunmamayı neden beceremediğimi anlıyor musun?"

"Sik beni," diye pantolonunu indiriyor, sikimi tutmak için aramıza uzanıyor. Ellerinin aletim üzerindeki baskısı beni inletiyor ve kalçalarını yukarı kaldırarak beni açıklığına çentikliyor. "Lütfen, Trevor. Sana ihtiyacım var."

Söylemesi gereken tek şey bu ve ben de efendiliğimin üstesinden gelerek ileri doğru itiyorum. Çok sıkı, kasları orgazmdan sonra hala kasılıyor ve kısa küçük hamlelerle kendimi ona sığdırıyorum, sonunda onu dolduruyorum. Cennet gibi hissediyor ve içine girmeden önce yüzüne bakıp onu öpüyorum.

"Sen benimsin," diyorum ona. "Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım." Sesi yumuşak ve vücudunu benimkine doğru sallayarak geriniyor. "Yapmayacağım, Trevor, sadece beni seveceğine söz ver."

Onu seveceğim. Arkama yaslanıp kalçalarını kavriyorum ve boğazından bir çığlık çıkararak sertçe içine giriyorum. Sırtını kavislendirdi ve

Benimle birlikte ritmini buluyor, ben ona daha derinden vururken ikimiz birlikte sallanıyoruz.

"Küçük amcığın benim," diyorum ona, boğazını sıkıp onu yatağa yapıştırarak becerirken. "Göğüslerin, dilin, yalamak ve emmek istediğim tüm kirli kısımların, hepsi benim. Bu konuda ne düşündüğün umurumda değil Jane, sen bana aitsin, anlıyor musun?"

Ben konuşurken parmaklarım boğazının kenarlarında biraz sıkılıyor ve bana bakarken gözleri açılıyor. Sonunda başını sallıyor, cevap verirken sesi sakınlaşıyor. "Anlıyorum."

"Güzel." Ona daha da sokuluyorum, neredeyse onu ikiye ayırmaya hazırım, ama kalçalarımı tutup beni durduruyor. "Ne halt ediyorsun, Jane?"

"Üstte olmak istiyorum." tamamen hareketsiz kaldı, bana bakarken gözleri kısıldı.

"Hayır." Ona tekrar sokuluyorum ama düşündüğümde daha güçlü, elleri kalçalarımı kavrarken boyun eğmiyor.

"Şimdi, Trevor."

Eğer yakında içine boşalmazsam öleceğim, bu yüzden inliyorum, onu kalçalarından tutuyorum ve üstüme oturması için onunla birlikte yuvarlanıyorum. Kahretsin, yüzümde zıplayan memeleriyle orada çok güzel görünüyor. Ben de onunla oynayabilirim ve uzanıp parmaklarımı klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra nefesini kesecek kadar sertçe bastırıyorum.

"Dinle beni," diyor boynumu tutarak ve kendini üzerimde yeterince yükselterek, böylece hala onun içinde olsam da içine giremiyorum. "Sana ait olduğumu söylüyorsun ama benim olduğunu anlamalısın." Cevap vermek için ağzımı açtığımda eliyle ağzımı kapatıyor. "Sen bana aitsin. Beni koruyorsun."

Yavaşça, kendini sikimin üzerinde biraz aşağı indiriyor. Onu tekrar doldururken gözlerimi kapatarak inliyorum.

"Ailemizi koruyacaksın, anlıyor musun?" Sesi alçak, sözleri ciddi ve ben başımı sallıyorum.

Kendini biraz daha alçaltıyor.

"Sen bana aitsin, Trevor Bonanno. Senden korkmuyorum çünkü istediğin tek şeyin bende olduğunu biliyorum." Yavaşça elini ağzımdan çekti ve yarağımı kadar soktu.

Bir elim klitorisinin üzerindeyken diğer elimle kalçasını kavıyorum ve morartacak kadar sert sıkıyorum. "İstediğim tek şey sende var mı?" Ona soruyorum, o da başını sallıyor ve göğüsleri yüzümün tam ortasına gelecek şekilde bana sürtünüyor. "Peki bu ne olabilir?"

"Amcığım."

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, ağzı gevşek ve gözleri yarı kapalı bir şekilde sikimin üzerinde sallanıyor ve ben de ona doğru itiyorum, kendime yakınım. Omurgamın dibinde yakın olduğumu söyleyen karıncalanma hissini hissettiğimde, onun derinliklerine bırakıyorum. Haykırıyor, öne düşüyor ve kendini göğsüme yaslıyor, tırnakları tenime batıyor.

"Sen bana aitsin, Jane," diyorum ona, onu benden uzaklaştırarak içinden çıkabiliyorum. "Şimdi seni temizlememe izin ver."

JANE

I

Trevor'ın insanları öldürdüğünü kendime hatırlatmak zorundayım, bana karşı çok nazik.

Bunu benim için yaptı, bunu sırf insanlar

Onu kızdırmak. Bonanno ailesi tehlikeli, duyduğum en tehlikeli aile ve ben onlardan biriyle sadece yatakta değilim, aynı zamanda onu seviyorum.

Trevor ızgaranın başında, ki bu onun yapması için dünyadaki en normal şey gibi görünüyor. Annie, ikimiz taşındıktan bir gün sonra teslim edilen salıncakta oynuyor. Şirketten gelen adamlar bütün bir sabah boyunca salıncağı kurmak için uğraşıyorlar, sonra da Trevor kızının güvende olduğundan emin olmak için salıncağı test ettirdi.

Etrafta koşturuyor, kaydıraktan inip çıkarken çığlık atıyor ve annemin onu salıncağa bindirip sonra da itmeye başlamasını izliyorum.

Soğutucudan onun için bir bira alıp kapağını açıyorum ve Trevor'la konuşmak için yanına gidiyorum. Bir gözü ızgarada, diğer gözü Annie'de ama arkasından yaklaştığımda sırtarak bana dönüyor ve bir öpücük konduruyor.

"Aşkım," diyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Nasılsın?"

"Ben harikayım." İkimizin ne kadar ilerlediğini düşünmek bana çılgınca geliyor. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim, özellikle de Annie'nin babasıyla.

Çok korkutucuydu. Çok karanlıktı. olmak istemediğim şeylere çok fazla dahil oldum. Ama tüm ötesine bakabilirim çünkü biliyorum ki

Sadece ailemizi güvende tutmak için yapması gerekeni yapıyor. Yaptığı her şey, ne kadar yasal ya da yasadışı olursa olsun, Annie için. Ve benim için.

Bunu artık biliyorum. Bazı insanlar onun kötü bir adam olduğuna inanabilir ama ben bundan daha iyisini biliyorum. Trevor öyle süttten çıkmış ak kaşık değil. Bazı insanların düşünmekten bile dehşete düşeceği şeyler yapıyor ama yaptığı her şeyin sevdiği insanları korumak için olduğunu biliyorum.

Buna ben de dahilim. Tüm Bonanno ailesini kapsıyor. Hatta yapılması gereken şeyleri yapmak zorunda kalmamak için kendilerine göz kulak olacak birine ihtiyaç duyan bu kasabanın insanlarını da kapsıyor. Bonanno'nun adamları ellerini kirletmekten korkmuyorlar ve burada işlerin kötüye gitmemesinin tek nedeni de bu.

Bir motosiklet çetesi kasabayı ele geçirip kadın satmak için mükemmel bir yer haline getirmekle mi tehdit ediyor? Bonannolar bunu engelledi. Her şeyi ele geçirmek ve yerel parçaları ve toplum merkezlerini yok etmek isteyen açgözlü politikacılar olduğunda, adamlarımız bunu durdurmak için oradaydı.

"Hey, kuzen!" Arkamdan gelen bir ses arkamı dönmeme neden oluyor. Salvatore ve Marcelo, her birinin kolunda bir eş ve etraflarında bir sürü çocuk, arka güvertemizde geziniyorlar.

Airy ve Tess'e küçük bir el salladıktan sonra, çocuklar ailelerinden ayrılıp Annie'yle oynamak için sıraya girerken merhaba demek için Trevor'dan uzaklaşıyorum. Açıkçası yeni arkadaşlarından ve onları hemen hemen her hafta sonu görebilecek olmasından daha mutlu olamazdı. Tüm Bonanno ailesinin birbirine ne kadar yakın olduğuna ve birlikte vakit geçirmeyi ne kadar çok istediklerine hâlâ hayret ediyorum.

"Jane," diyor Airy ve beni kucaklıyor. "Harika görünüyorsun! Ne zaman doğuracaksın?" Beni bırakıyor ve Tess bana sarılıyor, beni bırakmadan önce sert bir şekilde sıkıyor.

"Daha yolun yarısındayım," diyorum onlara, elimi karnıma koyarken sırtarak. "Ama erkek olduğunu daha yeni öğrendik."

"Tanrım, sana hikâyeler anlatabilirim," diyor Airy, kolunu benim koluma dolayarak beni oturmam için kendine çekiyor. "Yemin ederim, Tanrı küçük oğlanları onları yaparken ne kadar eğlendiğimizin bir cezası olarak yarattı."

Ben kıkırdıyorum ve Tess yüksek sesle gülüyor. "Bu doğru olamaz. Marcelo'yla bebek yaparken çok eğleniyoruz ama sadece kızlarımız oluyor."

Üçümüz , hâlâ gülüyorduk ve Salvatore yüzünde karanlık bir ifadeyle yanımıza geldi. "Siz üçünüz çok eğleniyor olmasanız iyi olur," diyor ve Airy'ye bir kadeh şarap uzatıyor. Kadehi alıyor ve öpmek için yüzünü onunkine yaklaştırıyor.

"Asla," diyor, dudakları bir an için onunkilerin üzerinde kalıyor. "Ama daha sonra biraz eğlenmek istersen, bana haber ver yeter."

Ona sırtıyor ve sonra kardeşi ve kuzeniyle konuşmak için geri dönüyor.

Çocukların oyununu izlerken bir an için üçümüz de sessiz kaldık. Annem onlarla birlikte olmayı, onları salıncaklara bindirmeyi ve kimsenin ciddi şekilde yaralanmamasını sağlamayı çok seviyor. Bu kadınlara soracak o kadar çok sorum var ki ama biraz gerginim.

Bana karşı hep nazik davrandılar ama ben hâlâ grupta yeniyim. Marcelo ve Tess'in bir araya geldiği sıralarda Trevor'dan hamile kalıyordum, bu da Airy'nin Salvatore ile daha uzun süredir birlikte olduğu anlamına geliyor. Yine de dünyada bir Bonanno ile evli olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında fikir sahibi olan tanıdığım tek iki kadın onlar.

"Siz hiç korktunuz mu?" Ellerimi kucağında kavuşturarak soruyorum. Hem Tess hem de Airy bana bakıyor, Airy devam etmemi beklerken şarabından uzun bir yudum alıyor. "Diğer ayakkabı düşecek ve kötü bir şey olacak gibi. Sanki muhasebecilerle evlendik."

Tess gülüyor. "Diğer ayakkabı düştüğünde ne olduğunu gördük Jane. Bunu bir düşün."

Anlıyorum ama ne demek istediğinden emin değilim, o yüzden başımı sallıyorum. "Beni çıplak elleriyle kolayca öldürebilecek bir adama aşık mışım gibi söyle," diyorum.

"Tamam." Airy öne doğru eğilerek şarabını Tess'e uzatıyor, o da bizi dinlerken bir yudum alıyor. "Üçü bana zarar vermeye çalışan herkesi öldürdü, kendi babam da dahil."

Titriyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor ve konuşmaya devam ediyor.

"Benim için her şeyi yaktılar ve o zaman bunun bir tesadüf olup olmadığını merak ettim. Bir daha bu kadar korkunç ve tehlikeli bir şey yaparlar mı diye... Kötü Piçler ve Karanlık Şeytanlar daha fazlası için geri geldiklerinde neler olduğuna bir bakın."

Tess hikayeye devam ediyor. "Bizi dışarı çıkardılar. Biz ve çocuklar, bizi taşıdılar." Parmaklarını şıklatır. "Onlar için önemli olan tek şey hepimizi güvende tutmaktı, böylece

sorununun. Böylece bizi koruyabileceklerdi. Trevor seni ve Annie'yi de götürecekti ama sen karşı koydun. Peki sizi aldıklarında, sizi öldürecekleri zaman ne yaptılar?"

"Hepsini öldürdüler," diyorum, sesim kısık. Bunu yapmaya istekli olduklarını, beni kurtarmak için kendilerini riske atmaya hazır olduklarını biliyorum ama yine de aklımı başımdan alıyor. "Sadece bu şekilde kurtarılmaya değer olduğumu hiç düşünmemiştim," diyorum ve iki kadın başlarını sallıyor.

"Ben de ," diyor Airy. "Babam sırf küçük kardeşimi korumak için beni en yüksek teklifi verene satmaya hazırdı ve Salvatore hepsini öldürdü. İnan bana Jane, dünyada senin nasıl hissettiğini ve aklından neler geçtiğini anlayabilecek birileri varsa, o da ikimiziz."

Haklılar ve sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum elimi karnıma koyuyorum. Haklılar. Bu iki kadını dinlemek zorundayım çünkü onlar hayatın nasıl bu kadar çabuk değişebileceğini ve tehlikeli bir adam tarafından sevilmenin ve korunmanın nasıl bir şey olduğunu dünyadaki herkesten daha iyi .

"Anne!" Annie koşarak geliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Vücudunu tarıyorum, kan ya da deriye batan kırık bir kemik arıyorum ama iyi görünüyor. Heyecanlı ama iyi. "Babam seni görmek istiyor."

Başının üzerinden bakınca, üç Bonanno adamının bahçede durduğu yeri görüyorum. Trevor ona baktığını görüyor ve el sallayarak beni yanına çağırıyor. Salvatore ve Marcelo da aynısını yapıyor ve üçümüz birden ayağa kalkıyoruz. Annie elimi tutuyor ve beni avluya doğru çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" Trevor'ı bir öpücükle selamlayarak soruyorum. Eli sırtıma uzanıyor ve beni kendine çekiyor, sonunda bırakmadan önce öpücüğü derinleştiriyor. "Neler oluyor?"

"Her şey yolunda. Annie?" Trevor cebinden bir şey çıkarıp ona uzatan kızımıza bakar.

Parlak güneşte parıldadığını gördüğüme yemin edebilirim ama yine de neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Cebinde ne saklıyor olabilirdi ki beni buraya çağırıp görmemi istedi? Kafa karıştırıcı ve birinin bana neler olup bittiğini tam olarak açıklamasını beklerken alt dudağımı çiğniyorum.

"Jane," diyor Trevor, dönüp elimi avucunun içine alıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve sanki hayatımız boyunca böyle el ele tutuşmuşuz gibi kolayca uyuyorlar. "Sen benim her şeyimsin. Sen ve kızımız benim dünyamı tamamladınız ve hayatı yaşamaya değer kıldınız.

Her zaman senin yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Benden ne yapmamı istersen, ne olursa olsun, her zaman yapacağım."

Bir kızarıklık göğsümü ısıtıyor ve ondan anneme bakıyorum. Ellerini Annie'nin omuzlarına koymuş, ikisi de bana bir çift aptal gibi sırtlıyorlar.

"Ne yapıyorsun?" Trevor'a sormayı başarıyorum ama soruma cevap vermiyor. Onun yerine önümde diz çöküp kocaman bir elmas yüzüğü görmem için havaya kaldırıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, iki elimle ağzımı kapatarak.

Bu gerçekleşmiyor. Ailemizi daha kalıcı, daha bütün yapacağını bildiğim tek şey buydu ama bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yüzük alışverişi yaptığından, hatta kızımızın da bu işin içinde olduğundan haberim yoktu. Midem bulandı ama kötü bir şekilde değil.

O kadar mutluyum ki ne yapacağımı bilemiyorum. Aynı zamanda şoktayım ve önümde diz çökmüş muhteşem adama bakıyorum.

"Sen benim her şeyimsin," diyor. "Sen ve Annie benim dünyamı tamamlıyor ve beni olmak istediğim adam haline getiriyorsunuz. İkinizin yanımda olmadığı tek bir gün bile hayal edemiyorum ve her zaman benim olmanızı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

Konuşmak istiyorum ama yapamıyorum. Söylemek istediğim tüm kelimeler aklımdan uçup gidiyor ve yapabildiğim tek şey karşımdaki adama bakmak oluyor. Kızımın babasına. Sevdığım adama.

"Jane, evlen benimle. Beni en şanslı ve en mutlu yap. Karım ol ve her gün sana tapmama izin ver. Sen benim her şeyimsin ve sensiz yaşayamam."

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum ama dilimi çalıştırmam yine de bir dakikamı alıyor. "Bana zaten sahipsin," diyorum ona. "Ama seninle evleneceğim. Tabii ki seninle evlenirim."

Yüzüğü parmağıma takıp ayağa kalktığı anda nefesim boğazımda , beni kalçalarımın tutup öpmek için kendine çekiyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, öpücükteki tutku ona her dokunduğumda hissettiklerimle aynı. Onu öpmeye devam etmek istesem de sonunda geri çekiliyorum.

Etrafımızdaki herkes alkışlamaya başlıyor ve Annie'nin kollarını bacaklarımıza dolayarak ikimizin arasına girdiğini hissediyorum. "Çiçekçi kız ben mi olacağım?" Diye soruyor, vücudundan akan heyecan sayesinde konuşurken sesi gittikçe yükseliyor.

Trevor eğilip onu , "Ne o olabilirsin," diyor. Onu kolayca kalçasına yaslıyor ve sonra bana bakıyor. "Ne kadar

Annen bende olduğu sürece ne istersen olabilirsin."

Zaman durur. Evet, bu durumun ne kadar gülünç derecede klişe olduğunu biliyorum ama o anda etrafımızdaki her şeyin durduğunu ve sadece üçümüzün birbirimize baktığını hissettiğimi de biliyorum. Annie babasının yanından inmek için kıpırdamıyor ve ben de ikisine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tek istediğim buydu ama dürüst olmak gerekirse bunu asla elde edemeyeceğimi düşünüyordum. Benim gibi biri masallardaki gibi mutlu sona ulaşamaz, ya da ben öyle sanıyordum.

Ama ben yaptım. Annie'yi kucağına alan Trevor'a baktığımda ve uzanıp karnımın şiştiğini hissettiğimde, isteyebileceğim her şeye sahip olduğumu biliyorum. Tüm bunlara sahip olacağımı hiç hayal etmemiştim ve şimdi sahip olduğuma göre, bunların gitmesine asla izin vermeyeceğim.

W

daha fazla muhteşem mafya romantizmi mi? [Buying His Bride](#)'a KU'da ücretsiz olarak göz atın! İlk bölümü buradan okuyun:

P

arty balonlar evin ön girişini dolduruyor, biri içeri girmek için ön kapıyı her açtığında birbirlerine çarpıyorlar. Onlar benim yalvardıklarım ile eşıleşiyor

babam evimizi kimse görmesin diye posta kutusuna bağlardı. Parlak pembe ve gümüş balonlar açık havada iplerini çekştiriyor ve dağdan esen her rüzgârda iplerinden kurtulup kaybolacaklar diye endişeleniyorum. Ama bu konuda çok fazla endişelenemedim, hepsi de doğum günüm için hediyeler taşıyan insan seli geliyor. İnsanların çoğunu tanımıyorum ama benim yaşlarımda birkaç çocuk var ve hepimiz dışarıda koşmak için kalabalıktan sıyrılıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla çimenlerin üzerinde koşuyorum ve sürüye önderlik ederek aza-

lea çalıları.

Orada çömeliyoruz, elbisemin etekleri çamurda sürükleniyor ve yetişkinlerin etrafta durup şarap içmelerini ve uzatılan tabaklardan süslü küçük mezeler yemelerini izliyoruz.

"Bugün senin büyük günün," diyor parlak mavi papyonunu çenesinin altına sıkıştırmış bir çocuk. "Bugün evleneceğini duydum."

"Ben sekiz yaşıdayım," diyorum ona, alay ederek. "Evlenmemin imkanı yok. Sekiz yaşında evlenemezsin."

"Belki çoğu insan yapamaz ama sen yapabilirsin," diye ısrar ediyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Babam da öyle diyor."

Onun babası benim babamla konuşuyor. Çalıların arasındaki yaprakların arasından onları izliyorum, dudaklarını okuyup okuyamayacağımı görmek için gözlerimi kısıyorum. İkisi de ciddi görünüyor ve midemin biraz bulandığını hissediyorum.

Bugün evlenmemin imkanı yok, değil mi?

Bu kadar gençken evlenemezsin. Ayrıca, kiminle evleneceğim ki?

Papyonlu çocuk yan tarafıma sert bir dirsek attı. "Göreceksin. Evleniyorsun!"

Çalıların arkasından bir çığlık atarak kaçıyor ve diğer çocuklar da onunla birlikte koşuyor. Sanki korkunç bir şey tarafından kovalanıyorlarmış gibi çığlık atıp koşmaya devam ediyorlar ama anne babalarımız kafalarını kaldırıp bize bakmıyorlar bile. Hepsi güvende olduğumuzu biliyor.

Terlemeye başlıyorum ve koluma konmaya çalışan bir sivrisineği tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Babam her zamankinden daha ciddi görünüyor. Gittikçe zayıfladı ve saçlarının çoğunu kaybetti, annem bunun kullandığı ilaçlar sayesinde olduğunu söylüyor.

Yanında beliriyor ve dirseğinden tutarak onu eve doğru çekiyor. Bir an duraksıyorum, olduğum yerde kalsam mı diye düşünüyorum. Onları izlediğimi bilmiyorlar ve eğer papyonlu çocuk haklıysa ve bugün evleneceksem, o zaman gerçekten gitmek istemiyorum.

Hayır, karar verdim, bu çocuğun neden bahsettiğinden haberi yok. Eğer ailem evlenmemi isteseydi bana söylerdi. Ayağa kalkıyorum, elbisem bir çalıya takılıp biraz yırtılıyor ve açelya çalılarının arkasından çıkıyorum. Tam çiçek açmışlardı ve kan kırmızısı çiçeklerle doluydular. Dalgınlıkla bir tanesini koparıp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Arkadaşlarımla hepsi muhtemelen pasta yemek için ortadan kayboldular ama ben ailemle neler olup bittiğiyle daha çok ilgileniyorum, bu yüzden oturma odasından uzaklaşıyorum. Kapılardan kahkaha sesleri yükseliyor ve ben de onlara katılmak isteyerek bir an duraklıyorum.

Ama hayır, bu daha önemli.

Babamın ofisine doğru yürürken çıplak ayaklarım ahşap zeminde sessiz. Hala etrafta duran yetişkinlerin hiçbirisi bana dikkat etmiyor. Hepsi şimdiye kadar en az üç kadeh şarap içmiştir ve evde dolaşan küçük bir çocuk umurlarında bile değildir.

Babamın ofis kapısı kapalı ve ben ona yaslanıyorum, kulağımı mümkün olduğunca kalın tahtaya dayıyorum ki söylenenleri kaçırmayayım. Önce sadece kalp atışlarımı duyuyorum, sonra alçak seslerin gümbürtüsünü duyuyorum.

Babaminkini hatırlıyorum. Hasta olmasına rağmen, insanların konuşmayı bırakıp söylediklerine dikkat etmesini sağlayan alçak bir sesi var. Kelimeleri çıkarmasam da onun konuşmasını duymak bile bana huzur veriyor.

Beni tanımadığım biriyle evlendirmezdi. Sekizde olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Babam beni seviyor.

Dikkatlice kapı tokmağını çeviriyorum. Çok ileri gidiyorum ve bunun farkındayım ama içeride neler olduğunu görmek istiyorum. Kapı sessizce açılıyor ve tam içinde durup önümdeki sahneyi izliyorum.

Annem ve babam masasının üzerine eğilmiş, sırayla bir şeyler imzalıyorlar. Babam bitirdiğinde kalemını yabancı bir adama uzatıyor, o da bir kez tıkladıktan sonra göğüs cebine sokuyor. Babamın yanında kocaman görünüyor, omuzları geniş, yüzü güçlü ve bronz. Babam da eskiden bu kadar büyüktü ama son zamanlarda çok küçüldü.

Büyük adam döndü ve kapıda durduğumu gördü.

"İşte orada," diyor ve odadaki herkes durup bana bakıyor.

Tuhaf adamı tanımıyorum ve yanında duran çocuğu da tanımıyorum. Çok daha yaşlı, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir adam, yutkunmama ve ondan uzaklaşmak için bir adım geri atmama neden oluyor.

Babamın ofisindeki hava aniden sıcak ve boğucu geliyor ve tenime biraz hava aldirmek için elbisemin yakasına uzanıp aşağı çekiyorum. Bir an için kimse hareket etmiyor ama etseler bile onları görebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi uzun boylu çocuktan ayıramıyorum. Karanlık bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri beni delip geçiyor.

Zalimdirler.

"Amber, elbisene ne yaptın böyle?" Güvem büyüğü bozuyor ve sanki başkaları görmeden önce saklaması gereken bir kir zerresiymişim gibi bana doğru koşuyor. "Berbat görünüyorsun, hem de böyle önemli bir günde."

Bir ana tavuk gibi kollarını iki yana açıyor ve beni odadan çıkarmaya başlıyor. Yolundan çekilmeye çalışarak geriye doğru adım atıyorum ama etrafındaki çocuğa bakmaya devam ediyorum.

Onu daha önce hiç görmedim ve bana bakışından nefret ediyorum. Beni bir şahin gibi izliyor, sanki daha sonra göreceği küçük bir oyuncağıymışım gibi.

Papyonlu çocuk kesinlikle yanılıyordu. Ailem bugün beni evlendirecek olsa bile, beni bu kadar acımasız gözleri olan biriyle evlendirmelerine imkân yok.

[Buying His Bride](#)'ı KU'da ücretsiz okuyun ve [bültenime](#) kaydolmayı unutmayın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

